

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ТРИУМФЪТ НА КЕЙТИ БЪРН

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Посвещавам тази книга на моя съпруг, Боб, с цялата си любов и благодарност за това, че прави живота ми така интересен.

ЧАСТ ПЪРВА

ЦЕЛУВКА НА СМЪРТТА

*„... да спрем печалната целувка,
изпепелила две души.“*

Джон Дон

„Страхливецът го прави със целувка.“
Оскар Уайлд

КЪНЕКТИКЪТ, 1989

ПЪРВА ГЛАВА

Момичето седи на пейка, поставена в средата на сцената. Тялото е наведено напред, единият лакът — на коляното, главата — подпряна с длан. Мислителят е потънал в себе си — това изразява езикът на тялото.

Облечена е съвсем просто, по момчешки, в широка сива плетена туника, прихваната с черен кожен колан, над черно трико и балетни пантофки. Дългите златисто — медни коси са сплетени в плътно прилепнали до главата плитки, които приличат на лъснат до блясък меден тас, под лъча на електрическия спот. Момичето се казва Кейти Бърн и е на седемнадесет години. Театърът е нейният живот.

Сега ще играе пред любимата си публика — публика от двама зрителци: нейните най-добри приятелки, Карли Смит и Денис Метюз. Те седят на столове с прави облегалки, пред импровизирана сцена в старата плевня на Тед Метюз, чичо на Денис. И двете са на възрастта на Кейти и са приятелки от детинство. Всички участват в любителската актьорска трупа на гимназията в този селски район на Кънектикът, където живеят и трите.

За приближаващото коледно тържество в училище, Кейти подготвя шекспиров монолог. Остават само два месеца, а тя започна да се готви съвсем неотдавна. Карли и Денис работят върху други монолози и почти всеки ден репетират с Кейти в плевнята.

Момичето вдига глава, вперва взор в пространството и вперва погледа на сините си очи в задната стена на плевнята, сякаш видяла нещо достъпно единствено за нея. Поема си дълбоко дъх и започва:

*Да бъдеш или не? Туй е въпросът.
Дали е по-достойно да понасяш
стрелите на свирепата съдба,
или обнажил меч, да се опълчиш
срещу море от мъки и в таз битка
да ги зачеркнеш всички? Смърт...^[1]*

Кейти рязко спря. Скочи от пейката, отиде до края на сцената и погледна към приятелките си. Поклати глава и доби крайно несигурен вид, тя, която бе толкова самоуверена и се владееше при всякакви обстоятелства.

— Не се получава! — простена Кейти.

— Глупости! Страхотно става! — викна Карли, като се изправи и приближи до сцената, на която играеха от деца. — Никой не е правил Шекспир като теб. Ти си най-добрата, Кейти!

— Точно така — присъедини се Денис, като застана до Карли под сцената. — Думите звучат особено в твоята уста. Кажи ги пак! Добиват нов смисъл. Надали е имало Хамлет като твоя.

Кейти се разсмя.

— Много ви благодаря за комплиментите, но преди мен има един-двама други... Например Лорънс Оливие или Ричард Бъртън, ако трябва да посоча имена... Това са най-великите класически актьори на англоговореща сцена, тъй както Кристофър Пламър е най-великият жив изпълнител на класически роли. И знаете ли какво, всичко се крие в значението на думите, мотивацията и скрития им смисъл. А също така — пунктуацията, кога да караш на един дъх и кога да спреш, да наблегнеш... — Тя млъкна наред думата, разбрала, че сега не е моментът да дава уроци по актьорско майсторство на Денис. Върна се при пейката, зае удобната поза на мислител и започна да се съсредоточава.

Каквото и да разправят приятелките ѝ, колкото и щедри на похвали да бяха, тя съзнаваше, че днес играта ѝ малко куца. Не можеше да се концентрира като хората и не знаеше защо. Да не би да я мъчи чувство за вина? Днес майка ѝ не беше добре и би следвало сега да си е у дома. Въпреки всичко обаче, тя реши да открадне малко време и уговори приятелките си да дойдат в плевнята след училище, за да удовлетвори егоистичния си порив да репетира Хамлет.

Ами тогава, поне репетирай, подшушна вътрешен гласец. Тя пое няколко пъти дълбоко дъх, отпусна гърло, остави се да потъне в покоя на сцената.

След минута заизлива хамлетовия монолог, с обичайната си самоувереност.

Карли слушаше увлечено, погълната както обикновено от гласа на приятелката си. Беше богат, пълен с нюанси и чувства. Нищо чудно,

помисли си Карли, като се има предвид с какво упорство го упражнява. Всички знаят колко сериозно се отнася Кейти към играта. Тя е всеотдайна, дисциплинирана и твърдо решена да успее. Неизвестно как, Кейти знае какво трябва да прави, без да ѝ се обяснява много-много, докато двете с Денис по-скоро куцукат по пътеката на изкуството, независимо от старанията си. Все пак, благодарение на неуморните усилия на Кейти, в резултат от напътствията и помощта ѝ, Карли и Денис също започнаха да жънат известни успехи.

Захванаха се заедно преди седем години, устремени към бляскавото бъдеще. Чичото на Денис им разреши да използват старата плевня в края на земите му и те си направиха театър. Още в началото дадоха тържествена клетва, че и трите ще отидат в Ню Йорк, за да станат професионални актриси. Бродуей беше тяхната мечта. Кейти непрекъснато им повтаряше, как ще отидат в големия град веднага щом завършат училище и в крайна сметка ще станат звезди на театралния небосклон. На Карли много ѝ се щеше да види тези мечти реализирани, да съзре имената им изписани с ярка светлина, но понякога я обземаха съмнения.

Денис не познаваше това чувство. Седнала до Карли, тя се наслаждаваше на монолога с пълната увереност, че мечтите им ще се изпълнят в най-скоро време. Кейти е гениална, по този въпрос не можеше да има две мнения, а те самите стават все по-добри, главно благодарение на помощта ѝ. Когато отидат в Ню Йорк, трите ще наемат общ апартамент, ще се запишат в актьорска школа и ще станат професионални актриси. Нищо не може да им попречи, бе убедена тя.

Кейти се изправи внезапно, тръгна към десния край на сцената и продължи:

— ... Смърт... Заспиваш...
И толкова... И в тоя сън изчезват
душевния ти гнет и всички болки,
измъчващи плътта ни. Такъв свършек —
от Бога да просиш! Смърт... Заспиваш...
Заспиваш... И сънуваш може би?

Кейти изкара до край този най-известен шекспиров монолог, без да се запъне нито веднъж, като добре обработеният ѝ глас се издигаше и затихваше, за да подчертае определени пасажки. Изпълнението беше великолепно. Първоначалната несигурност отстъпи място на пълната увереност в себе си.

Когато свърши, Кейти остана неподвижна, с вперен в пространството поглед на сините като метличина очи, после примигна един-два пъти и погледна Карли и Денис. Усмихна се широко, напълно убедена, че най-после е напипала верния тон на произведението.

Приятелките ѝ заръкопляскаха, радостно завикаха и скочиха на сцената да я поздравят с прегръдка.

— Благодаря — каза усмихната Кейти и отвърна на прегръдките им. — Не мислите ли, че трябва да репетирам и утре, за всеки случай?

И двете се дръпнаха и погледнаха смаяно.

— Никакви репетиции повече! — викна Денис. — Ние трябва да се упражняваме. Утре ще ни помогнеш. Аз няма да се оправя с моята Дездемона, а Карли има нужда от съвета ти за Порция, нали, Карли?

— Да — отговори Карли с нещастен глас, а после добави: — Ти, обаче, Кейти Бърн, си страхотна!

— Няма да те оставим да тъпчеш сцената утре — заяви усмихната Денис и продължи с престорена заплаха: — Ще ни помогнеш, защото иначе сама ще вървиш да ставаш актриса на Бродуей!

— В никакъв случай! И двете идват с мен! — възрази Кейти, притисна момичетата към себе си, прегърна ги и отправи пълен с възхищение поглед към Денис. Нейните кадифени очи блестяха с тайнствена дълбочина. Беше винаги в добро настроение, изпълнена с веселие и смях. Излъчваше някакво златисто сияние с дългите си руси коси и румена порцеланова кожа. Истинска Мис Америка, стройна, добре сложена, дългокрака.

Карли пък, приятелка на Кейти от най-ранна възраст, беше съвсем различна. Тиха и самовглъбена, свита и нежна, тя излъчваше чувственост дори и в ученически дрехи. Имаше красива фигурка и с късите си тъмни къдри и женствени виолетови очи, много приличаше на младата Елизабет Тейлър.

Болезнено дълбоко чувство на обич и привързаност обзе Кейти... ето ги двете ѝ най-добри, най-скъпи приятелки.

— Или трите, или никоя! — възкликна тя решително. — С радост ще репетирам утре с вас, но имайте предвид, че сте много по-добри, отколкото си мислите. Не забравяйте това!

При тия думи Карли и Денис грейнаха, но никоя не продума и трите момичета слязоха от сцената ръка за ръка.

Както всеки път, те изпълниха отдавна установения ритуал да седнат около масата с кола в ръка. Днес щяха да анализират подробно изпълнението на Кейти, както и участието на другите две в коледния концерт. Карли смени темата, като се изправи внезапно на стола и попита:

— Мислиш ли, че леля ти Бриджит ще ни намери жилище в Ню Йорк? Дали ще имаме късмет?

Кейти кимна.

— Да, сигурна съм. Каза, че можем да живеем в мансардата ѝ, колкото си искаме.

— Госпожа Куук е убедена, че ще влезем в Американската академия за драматично изкуство — намеси се Денис. — Каза дори, че ще ни помогне. — Тя стисна Карли за ръката. — Прекалено много се тревожиш.

Карли въздъхна и се облегна назад, като отпи от колата. След малко каза замислено:

— Представете си само, догодина по това време ще бъдем в големия град, ще ходим на уроци в академията и ще живеем във фантастичната мансарда на леля Бриджит.

— Е, не е чак толкова фантастична — отбеляза Кейти с усмивка, — но бих казала, че е удобна. — Тя стана и се отправи към запердена ниша, която използваша за съблекалня. Дръпна завесата и влезе вътре, след което подаде глава с думите:

— Трябва да си вървя, да помогна на мама за вечерята. — Огледа костюмите на Порция и Дездемона, разхвърляни безразборно между други неща и поклати глава.

— Нямам време да ви помогна за разтребването, съжалявам!

— Няма значение — успокой я Карли. — А и така да си остане, много важно. Никой, освен нас не идва в плевнята.

— Чичо Тед казва, че след всичките тия години тя си е вече наша. — Денис погледна Карли и Кейти, усмихна се и взе от масата

„Отело“. Започна да прелиства книгата и да търси ролята, която изучаваше.

Кейти се скри зад пердето. Карли разтвори „Венецианският търговец“, за да продължи с прочутия монолог на Порция, посветен на милосърдието, като се питаше, дали изобщо някога ще успее да го научи. Тази мисъл не ѝ излизаше от главата от седмици.

След миг от нишата са показа Кейти, облечена в ученическите си дрехи, навличайки якето в движение.

— Ще се видим утре в училище — каза тя, забързана към вратата.

Денис ѝ отправи лъчезарна усмивка, а Карли вдигна поглед от книгата и помоли:

— Би ли донесла утре дългата черна перука, Кейти? Мисля, че ще подхожда на моята Порция.

— Добре. Много ще ти отива. Ще я донеса в училище, Карли. — Тя махна безгрижно над рамо и излезе от плевнята.

[1] Преводът на хамлетовия монолог, тук и по-нататък, е на Валери Петров. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Кейти притвори тежката врата и потръпна в якето си. Беше захладнало и тя забърза треперейки по пътеката към шосето. Мислеше за Карли и Денис. И двете са много по-добри, отколкото си представят — завършени актриси, които се справят отлично със своите роли. Липсва им обаче самочувствие. Имат нужда от повече увереност в собствените си сили — това е техният проблем.

Госпожа Куук, учителката им, която ръководеше драматичния кръжок и преподаваше актьорско майсторство в гимназията, предричаше голямо бъдеще и на трите, защото са талантиливи, всеотдайни и трудолюбиви. Кейти беше много поласкана от обстоятелството, че Хийдър Куук така много вярва в тях и насърчава амбициите им да стигнат до голямата сцена.

Момичето изкачваше с усилие стръмната пътека, като продължаваше да мисли за най-добрите си приятелки и се мъчеше да си представи живота в Ню Йорк и учението в академията. Нямаше търпение да дочака това време и беше сигурна, че Карли и Денис изпитват същото.

Внезапно, с крайчеца на окото си, забеляза някакво раздвижване до група рододендроновы храсти, които растяха в изобилие по склона. Тя спря и се вгледа озадачена в тъмнозелената растителност, но всичко си беше тихо и неподвижно, без какъвто и да е признак на живот.

Кейти сви рамене и продължи пътя си, като реши, че тъмното петно вероятно е било елен. В Личфийлд хилс имаше много и от ден на ден ставаха по-смели. Околните градини, в това число и тяхната, можеха най-добре да свидетелстват за това.

След малко хълмът преля в участък гола земя, който се простираше до самата магистрала. Тя прекосяваше целия Ню Милфърд и отиваше към Кент и малките градчета след него.

Кейти изчака да мине един камион и притича от другата страна. След миг се озова на пътеката, пресичаща просторните поляни зад стопанството на Доувкот — местна забележителност, с живописни

стопански постройки и силози, чиито пшенични поля люлееха златни класове през лятото.

Както вървеше, тя вдигна поглед нагоре и видя, че небето е добило ръждив цвят и е станало чуждо, далечно и заплашително. Бавно се спускаше мрак и полето се изпълваше с множество сенки. В желанието си да стигне по-бързо, Кейти затича по пътеката, която водеше все по-навътре в нивята. Скоро се наложи да забави ход. Около нея се спусна лека мъгла, прозрачна и влажна като сив воал. Дървета и храсти загубиха очертания и се превърнаха в размазани, зачатъчни форми, запълнили цялото пространство наоколо. Краката ѝ, тъпкали същата пътека от най-ранно детство, познаваха всяка педя. Въпреки това, тя забави още повече крачка, за да не се спъне.

Някъде пред нея се разнесе мучене и лай. Тези далечни звуци успокояваха със своята привичност и все пак, една плашеща самота цареше над полята, изпълваше с меланхолия цялата душа. Стана още по-студено. Кейти придърпа плътно якето отпред и отново забърза, осъзнавайки, че закъснява, подгонена от тревога за майка си.

След малко стигна края на пътеката и най-сетне излезе на широкия път, който водеше към къщата на нейните родители и братята Найъл и Финиън.

Малвърн бе основан в 1799 година и носеше името град, макар всъщност да не бе даже селце. Къщите му бяха пръснати върху голяма площ, заедно с един-два магазина, гробище, бяла черква с издължен шпил, на връх хълма и общинска зала до нея. Бялата черква винаги бе напомняла на Кейти малка стражница, застанала на пост, над уютно скътаните в долината къщи.

Стъпи на пътя с облекчение. Преди да тръгне по твърдата му макадамова настилка, тя погледна назад към потъналите в мъгла поля и изведнъж си даде сметка, че ги оставя с радост зад гърба си. Имаше нещо странно, почти призрачно в това пусто пространство.

Отново забави ход по витото нагорнище към черквата и пое с равномерна стъпка. Сигнала билото, тя спря за миг и погледна към Малвърн. Видя светлинки в прозорците на пръснатите по склоновете къщи, а студеният вечерен бриз донесе до ноздрите ѝ мирис на пушек от дърва и ухание на влажни листа. Дъхът на ранна есен изпълни гърдите на момичето и то се усмихна. Това бе любимото ѝ годишно време. Дърветата обличаха ръждивозлатна премяна, а баба ѝ печеше

ябълкови и канелени сладкиши. Цялото семейство започваше да се готви за Деня на благодарността^[1] и Коледа. Есента бележеше началото на пълен с празници период, който майка ѝ така много обичаше. Докато минаваше край разположената от дясно на пътя борова гора, носът ѝ се сбърчи от острата, смолиста миризма.

Колко спокойно стана всичко наоколо, след като се измъкна от мокрото поле. След малко ще си бъде у дома, където я очаква майка ѝ. Двете ще приготвят вечеря за всички, ще застелят и подредят масата. Пълна с любов усмивка оживи бледото лице на момичето и накара сините очи да заблестят лъчезарно.

Макар да обичаше всеотдайно двете си приятелки, майка ѝ беше най-важният човек в нейния живот, личност, считана за най-близка и откровено боготворена. Тя бе за нея приказна ирландска принцеса. Естествено, беше красива, с буйна червена коса и най-сините очи на света, които бе дала в наследство на Кейти. В нейните уши гласът на майка ѝ звучеше сладко и меко, мелодично и топло, с леко звънтене на ирландския акцент.

Мисълта за майка ѝ стопли сърцето ѝ и я накара да затича отново надолу по хълма.

[1] Ден на благодарността — празник в САЩ. Четвъртият четвъртък от месец ноември, установен от първите заселници, в израз на благодарност към Бога за тяхното избавление. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Топла, приятна вълна заля момичето, когато видя бащината къща. То продължи да тича с всичка сила по широкия път.

Средно голяма и компактна, къщата бе кацнала върху малка могила навътре от пътя и беше единственият дом в живота на Кейти. Обичаше я с нежна любов, както родителите и братята си.

Тази вечер някои от прозорците на долния етаж бяха ярко осветени, а от комините се виеха спирали сив дим. Цялата къща излъчваше приветлива доброта и сякаш махаше примамливо. Кейти я обхвана с поглед и тръгна по каменните стъпала, положени в зелената морава, която се спускаше от главния вход към пътя. Спря за миг да се порадва на къщата и удоволствието от вида ѝ се отрази в красива усмивка. Построена в колониалния стил на Ню Ингленд, тя имаше бяла дъсчена фасада, тъмнозелени капаци на прозорците и наклонен черен покрив.

Сградата била издигната през 1880 и макар че якият скелет я крепеше до ден-днешен, бащата преустроил някои помещения.

Майкъл Бърн се гордееше с познанията си в областта на колониалната архитектура, която обичаше от малък и само няколко години след завършване на училище, превърна детската любов в доходна професия. Като един от малцината специалисти в областта на колониалната архитектура, той бе затрупан с поръчки за строителство и ремонт още в мига, в който влезе в бизнеса.

Бащата на Кейти и по-големият ѝ брат, Найъл, се стараеха къщата да изглежда старинна и посвещаваха много време на грижи за нея. Момичето имаше впечатлението, че четката никога не излиза от ръката на брат ѝ и баща ѝ. Даже Финиън, бъдещ учен, чийто нос бе винаги забит в книгата, понякога я оставяше, за да топне четка в кутията бяла боя. Кейти неведнъж забелязваше с удивление, че и дванадесет годишното ѝ братче започва да се заразява от слабостта на другите двама.

Стигнала верандата, Кейти зави надясно и влезе през страничната врата. Топла вълна сладък въздух я обгърна, щом се озова

в задното преддверие. Закачи якето на стената и изтича по коридора в голямата семейна кухня. Тя бе сърцето на фамилията, любимо място за всички, удобно помещение, излъчващо уют. Сега бе цяло изпълнено с розовото сияние на няколко викториански лампи и пламъците от голямото каменно огнище.

Предмети от бронз и мед блещукаха на тази светлина, а кухнята се оживяваше от най-приятни звуци: працене на огън, къкрене на чайник, тиктакане на стенен часовник и тиха музика от радиото.

Самият въздух тук беше по-различен, наситен с най-приятни аромати, от които устата се пълни със слюнка: ябълков сладкиш изстиваше на голяма дъска край умивалника, резени хляб се препичаха във фурната, в огромно гърне къкреше ирландски гювеч и пълнеше помещението с талази благоуханна пара.

За част от секундата Кейти остана в сянката до вратата, поела тези аромати, потънала в светлата радост на любимото домашно огнище... уюта, възбуждащата миризма от мамината кухня, топлината, контрастираща с влажния хлад на полето. Но най-много от всичко я радваше усещането за сигурност, за принадлежност към семейството, в което всички я обичат.

Най-добрите ѝ приятелки нямаха нейния късмет. Тя си даваше сметка за това и още повече обикваше собственото си семейство. Карли се прибираще обикновено в празна къща, защото майка ѝ работеше в необичайни часове в едно старопиталище, а баща ѝ отдавна бе починал.

Що се отнася до Денис, и тя беше донякъде в подобно положение. Родителите ѝ притежаваха малък ресторант в съседен Кент и прекарваха цялото си време, ден и нощ, в готвене и обслужване на клиентите. И въпреки това, не печелеха много. Кейти често се питаше, защо ли изобщо държат това място. Изглежда не знаеха как иначе да свързват двата края.

Кейти прекрасно разбираше, че от трите, тя имаше най-голям късмет и можеше да се смята за благословена. Нейната майка също работеше, само че у дома — водеше сметките и канцеларската работа на семейния бизнес. Имаше си малък кабинет на горния етаж, така че беше постоянно на разположение на Кейти и Финиън. Деветнадесетгодишният Найъл вече работеше заедно с баща си.

Най-накрая момичето пристъпи в кухнята. Майка ѝ бе застанала до печката с бъркалка в ръка и като чу шум от стъпки, обърна глава.

Като видя дъщеря си, лицето на Морийн Бърн грейна.

— А, ето те и теб, Кейти Мери Бриджит Бърн! И пак закъсняла, както виждам.

— Съжалявам, мамо, наистина съжалявам! Забавих се с репетицията. — Кейти изтича през кухнята, хвърли се на шията на майка си и силно я прегърна. Морийн Ерн Окийфи Бърн беше страхотна. Най-страхотната.

Кейти зашепна в косите ѝ:

— Ще се реванширам, мамо. Ще довърша готвенето, ще сложа масата, а после ще измия чиниите. Само не ми се сърди!

Като се дръпна назад, Морийн погледна в сините очи на дъщеря си, копие на нейните собствени, и каза със смях:

— Не ставай глупава, миличка, разбира се, че не ти се сърдя. А и не е останало кой знае какво за правене. Във всеки случай, свърших с готвенето. Масата обаче, можеш да сложиш. Това е блестяща идея.

Кейти кимна и възкликна:

— Чувствам се ужасно, задето те заряха така, мамо! Всичко да свършиш сама, като още не си оздравяла напълно. Трябваше да се прибера по-рано. — Прехапа устни с чувство за вина. Майка ѝ бе прекарала шест седмици с тежък бронхит.

— Стига вече, Кейти, не е станало кой знае какво, а и аз се чувствам по-добре. Освен това, Финиън ми помогна. — Отново звънна сребърен смях. — От това момченце става чудесна домашна помощница, да знаеш.

Кейти се засмя на свой ред и обходи кухнята с поглед.

— И къде е нашият малък учен?

— Предполагам, че гледа телевизия в задната стая. Казах му, че може, стига преди това да почисти зеленчука, да изхвърли боклука и да измие съдовете в мивката. Той е наистина добро момче.

Кейти сподели гласно мислите си:

— Питам се, защо ли Финиън е решил изведнъж да се превърне в такъв образец на добродетелност? Да не би да има някакъв скрит мотив?

Морийн кимна.

— Можеш да не се съмняваш в това, Кейти. Има си някакви свои съображения. — Тя се усмихна снизходително. — Добро момче е, но и доста хитро, така че и аз като теб мисля, че крои нещо. Какво точно обаче, нямам представа. Пък и не е толкова важно, скъпа.

— Сигурно не е — съгласи се Кейти с мисълта, че майка ѝ е права за хитростта на Финиън. Той е необичайно умен за възрастта си и в много отношения я е надрасъл.

Междувременно Морийн отново насочи внимание към печката и започна да разбърква лука в тигана.

— Ще го добавя в агнешкото за аромат и ще ти помогна да сложим масата. А после можем да... — Морийн не довърши изречението. Силен пристъп кашлица раздра гърдите ѝ. Бързо остави бъркалката и бръкна в джоба на престилката си, извади и притисна към устни една хартиена салфетка.

Кашлицата продължи толкова дълго, че Кейти се уплаши и загледа майка си с тревога.

— Как си, мамо? Да ти дам ли нещо? Какво да направя?

Морийн не можа да отговори, а само завъртя глава.

Кейти извика:

— Седни! Аз ще свърша останалото.

Морийн се успокои постепенно и накрая промълви:

— Нищо ми няма, Кейти, скъпа. Не се сащисвай!

— Хайде, не се престаравай, мамо! Мога да сложа масата и сама. — Кейти решително отиде до високия кухненски шкаф в ъгъла. Извади белите чинии за всекидневна употреба и ги остави на голяма квадратна маса. Тя вече бе застлана с покривка на бели и червени карета. Кейти подреди и останалите прибори.

Морийн се съвзе напълно и дъщеря ѝ започна да разбърква лука в готвеното. Без да вдига поглед, тя каза:

— Можеш да направиш чай, като свършиш с масата.

— Добре, мамо.

След това Морийн отиде до печката и с гръб към нея, загледа шетнята на Кейти. Момичето беше нейна гордост и радост. Глезеше я понякога, но общо взето, раздаваше любовта си с голяма доза дисциплина. Проявяваше необходимата твърдост, особено когато ставаше дума за училище и домашна работа.

Колко си приличаваме външно, помисли си Морийн, и колко сме различни по характер. Съвсем различни. Тя е много по-амбициозна от мен и намеренията ѝ се простират много по-далеч от моите. Кейти иска целия свят в краката си... иска сцената, ярките светлини, вълнението, аплодисментите, успеха и славата. Да, тя иска всичко това и естествено, ще го постигне. По този въпрос не може да има съмнения.

Морийн се замисли за собствения си живот. Аз постигнах желаното, слава богу, така че, защо да не го стори и тя? Мечтите и желанията ѝ, надеждите и стремежите ѝ са твърде различни от моите, но също така реални. Жадувах за брак и семейство и намерих добър човек, който ме обикна, който ме обича и когото обичам. Имам добри, здрави, неизкушени от опиати деца, уютна къща и градина сред природата и се радвам на щастлив семеен живот. Това беше най-съкровено ми желание и то се изпълни. Толкова щастие получих откакто пристигнах в Америка.

Това стана в 1960 година, когато тя беше точно на годините на Кейти — едва седемнадесетгодишна. А сестра ѝ, Бриджит, на деветнадесет. Имигрираха с родителите си, Шон и Кетриона Окийфи и се заселиха в Ню Йорк. Имаха късмет да си намерят сравнително бързо работа. Бриджит се насочи към търговията с недвижимости и започна в малка, но солидна посредническа фирма, а Морийн стана манекен при известната моделиерка Полийн Трижер, която, щом я видя, реши, че високата ѝ елегантна фигура идеално подхожда на съвършената линия на нейните творения.

Майката, Кетриона, също се ориентира към модата, но по свой начин — стана продавачка в бутика за облекло на универсалния магазин „Блумингдейл“. Баща ѝ Шон, изкусен майстор, започна във фирма за мебели по поръчка на Десета улица и скоро си спечели добро име.

Обърнала днес поглед назад, Морийн си даваше сметка, че ония първи години в апартамента на „Форест хилс“ бяха свързани с най-мили спомени. Всички уредиха живота си добре и никога не съжалиха за проявената смелост да започнат всичко отначало в Америка. Но с течение на годините, градската атмосфера започна да им дотежава. Поиска им се да се измъкнат от нейната суетня, закопняха по тихия простор на полето, който да им напомня за обичания ирландски

пейзаж. При едно гостуване у приятели, преселили се в северозападната част на Кънектикът, разбраха, че са намерили божията земя.

— Това е! — възкликна майката и всички се съгласиха с Кетриона. Решението бе взето на секундата — трябваше да живеят тук.

Измина повече от година, но най-накрая тя и родителите ѝ се преместиха в Ню Милфърд, където намериха очарователна и не много скъпа къща. Бриджит, потънала във водовъртежа на работата, предпочете да остане в града, като идваше при тях само за уикендите.

Пристигна в Кънектикът на двадесет и три години и след няколко месеца срещна Майкъл Бърн. И за двамата беше любов от пръв поглед. Той бе точно типът, който виждаше в мечтите си като съпруг: висок, тъмнокос, красив и добър по природа. Ожениха се, когато тя беше на двадесет и пет, а Майкъл на двадесет и седем. Провървя им и продължава да им върви.

Омъжих се преди двадесет години, помисли си тя и събра вежди в малка издатина над носа. Как бързо отлетя времето. Да не повярваш — вече съм на четиридесет и пет. Не се чувстваше на толкова и отлично знаеше, че не изглежда на толкова. Като си припомни всичко, което все още искаше да постигне в живота, тя въздъхна. Трябва да го направя, преди да остарее много, преди Майкъл да остарее, каза си тя и реши отново да поговори с него за отдавна обещаното пътуване до Ирландия.

Морийн видя Кейти да пълни кафяв чайник с вода. Може да имат различен характер, но без съмнение са майка и дъщеря. На външен вид еднакви — с еднакви фигури и тен.

Разположена удобно в креслото край огъня, Морийн не сваляше поглед от Кейти — нейното средно дете и единствена дъщеря. Дълбоко в келтската си душа тя винаги бе съзнавала, че Кейти се различава от другите ѝ деца. Личност, още от деня на раждането си.

Едва тригодишна, тя си даваше сметка коя е, какво иска и как ще го постигне. Морийн често казваше на мъжа си, че дъщеря им е съвсем наясно със себе си и света, което се изразява външно в необичайна самоувереност. Но той знае и без да му се казва — Кейти е необикновена. Тя никога не се глези и не дразни околните с преждевременната си зрялост. Майка ѝ често виждаше в нея зрялата

жена, в която ще се превърне — така ясно са оформени характерът и личността ѝ.

Така е, може би, при всички, мисли си Морийн, но у останалите не е така очебийно. Върна се към ранните години на Найъл и Финиън, но те бяха... просто обикновени малки момчета. В никакъв случай нямаха самочувствието и целеустремеността на сестра си.

Кейти прекъсна мислите ѝ, като дойде край огъня с две чаши чай. Подаде едната на майка си и се настани във второто кресло.

— Благодаря ти, скъпа — каза Морийн и отпи от чая. — Много е хубав. Значи, бяхте в хамбара за репетиция?

Кейти кимна.

— Мисля, че най-после напипах верния тон за моя Хамлет. Все си мислех, че монологите са проста работа, но явно съм се лъгала дълбоко. Не и ако искаш да стане като хората. — Кейти въздъхна и сбърчи лице. — Казвам, че съм го направила, но има още много за доопроявяне. Винаги има какво да се пипне и пътят към съвършенството не е никак лек.

Морийн помисли с усмивка, кого ли цитира в момента дъщеря ѝ. Понякога момичето звучеше като някаква мъдра старица, особено ако потъне в класиката. Попита я:

— Ами другите? Как се справят Карли и Денис?

— Много са добри, мамо. Сигурна съм в това. Проблемът е, че те не са. Мисля, че успявам да повдигна самочувствието им. Всичко опира до него.

Което не ти е липсвало никога, помисли си Морийн и добави на глас:

— Трябваше да ги доведеш на вечеря, Кейти. Винаги има достатъчно храна. Особено пък, когато е ирландски гювеч. Баща ти вечно се оплаква, че готвя като за армейски взвод.

— Помислих си го, но си рекох, че ще ти дойде много. Беше толкова болна напоследък.

— Вече съм много по-добре, скъпа.

Вратата се отвори с трясък и в кухнята шумно влетя Финиън.

— Здравсти, Кейти! — викна той.

— Здравсти, Фин.

— Предпочитам Финиън — заяви брат ѝ.

— О, извинявай! — отвърна Кейти, като с мъка остана сериозна. Това бе нещо ново за него.

— Няма нищо. Просто името ми е Финиън. — Хвърли поглед към майка си и попита: — Мога ли да ти помогна с нещо, мамо?

Тя поклати глава.

— Не, Фин... ъ-ъ-ъ, Финиън. Благодаря ти, все пак! Искаш ли чай?

— Не. — Поклати глава и отиде до хладилника. — Предпочитам кола.

— Ами домашните, Финиън? — попита майката.

Той се обърна и я изгледа продължително.

— Направих ги.

Леко озадачена, Морийн го погледна сериозно.

— Кога?

— Току-що. Докато бях в задната стая. — Той сви небрежно рамене и обясни: — Днес нямах много. Само по математика.

Морийн кимна, усмихна се и отпи от чая.

Кейти подскочи като ударена от ток и погледна майка си отстрани:

— Каква съм глупачка! — изписка тя. — Забравих си чантата в плевнята! О, мамо! Домашното ми! Какво ще правя сега? — Докато се вайкаше, тя скочи на крака. — Трябва да се върна.

— Не сега, Кейти! — възкликна Морийн. — Вече е тъмно и ти отлично знаеш, че няма да те пусна сама през полето. Така че и през ум да не ти минава.

— Но чантата ми трябва, мамо! — простена Кейти натъжено.

— Знам, че ти трябва. Ще изчакаш обаче да се върне Найъл. Той ще дойде с теб. Даже може да те закара с пикапа. Така ще стане най-бързо. Фин, изключи, моля те, печката, а аз ще извадя филийките от фурната.

— Казвам се Финиън, мамо — възнегодува момчето. — Финиън. Също като в „Дъгата на Финиън“. Това е мюзикъл.

Морийн го погледна, като се питаше какво ли още ще измисли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кейти седеше съвсем неподвижна и безмълвна до брат си в пикапа. Знаеше, че му е досадно да я кара за чантата до старата плевня.

Когато преди малко се върна от работа и майка им го помоли да я закара, той не даде вид, че му е неприятно, но мълчеше, докато се отдалечаваха от къщата към магистралата.

Кейти го погледна на няколко пъти като се питаше, дали да заговори или не. Обикновено бе доста приказлив, доверяваше й най-различни неща. Тя правеше същото пред него. Беше само две години по-голям и двамата израснаха в близост и най-приятелски чувства. Отнасяха се с Финиън като с бебе — или снизходително, или с безразличие. Докато поумня достатъчно, за да ги накара да се съобразяват с него. Макар че в края на краищата го приеха и се отнасяха с него достатъчно мило, всъщност никога не го допускаха до своя вътрешен свят, а за тяхна голяма изненада, това въобще не му правеше впечатление.

Кейти и Найъл си знаеха и зъбите и като го погледна още веднъж, тя си даде сметка колко умислен изглежда. Обикновено усмихнатото му лице бе сковано в безизразна маска и тя се попита, какво ли става сега в главата му. Може би има неприятности с приятелката си, Дженифър Уилсън. Жените си падат по Найъл и често се хвърлят върху него. В това няма нищо чудно. Красив е като баща им: черна коса, зелени очи, изсечено мъжествено лице. Чертите му, като тези на бащата, се отпечатват в съзнанието, а тяхната мъжественост идва от ирландските предци, пристигнали в Кънектикът през деветнадесети век.

Найъл пръв наруши мълчанието, като прекъсна мислите й:

— Нещо си много приказлива тази вечер, Кейти.

Сепната, тя се изправи на седалката и отвърна със смях:

— Бих могла да кажа същото за теб, Найъл! Изглеждаш крайно сериозен. Да не се е случило нещо?

— Не, нищо... Мислех си за... теб...

— За мен?

— Главно за плановете ти да отидеш догодина в Ню Йорк. Наистина ли мислиш, че мама и татко ще те пуснат?

— Естествено, че ще ме пуснат. — Тя се извърна към брат си и бързо продължи: — Да не са казали нещо пред теб? Имам предвид, в смисъл че няма да ме пуснат? Казвай, Найъл! Нали нямаме тайни.

Като не получи отговор, тя промълви по-тихо и умолително:

— Кажи ми, моля те!

— Дума не са споменавали. Честно — отвърна Найъл. — Но аз знам, че идеята ти изобщо не им харесва.

— И защо?

— Хайде, Кейти, не се прави на ударена! Не ти прилича. Много ясно защо. Смятат, че си още малка, за да живееш сама в големия град. — Той я погледна крадешком и бързо върна поглед към пътя. — Сигурен съм, че биха предпочели да отложиш за година-две.

— Мама никога не е казвала подобно нещо, нито пък татко. От къде на къде повдигаш въпроса точно сега? — попита разгорещено тя.

— Мисля, че ако не бе попитала дали нещо не е наред, нямаше нищо да кажа. Просто бях откровен с теб... понеже тъкмо това си мислех в момента... заминаването ти за Ню Йорк. Предполагам, че тия мисли ме налегнаха, защото сега отиваме в плевнята, където прекарваш повечето време да играеш на актриса.

— Ясно. Виж какво ще ти кажа, Найъл. Аз ще отида с Карли и Денис в Ню Йорк. И не забравяй, че там живее леля Бриджит и ние ще сме у тях.

— Колко време? — възкликна Найъл. — Леля Бриджит си има достатъчно професионални задължения, както и личен живот. Надали ще ѝ е много приятно да ѝ се плетете из краката и трите. Поне, надали за дълго.

Кейти понечи да възрази, но замълча. Облегна се назад с мисълта, дали все пак родителите ѝ не са обсъждали въпроса пред него. Но ако са го сторили, защо ще крие? Никога не го е правил. Най-накрая попита тихо:

— Кажи ми истината, както си го правил винаги, Найъл! Обсъждаха ли мама и татко заминаването ми в Ню Йорк?

— Не, Кейти, не са. Честна дума, не са! Споделям собственото си мнение. Познавам ги добре. Те са твърде загрижени за теб, както

впрочем и аз.

— Предател — измърмори тя. — Никога не си го казвал досега. Винаги си твърдял, че трябва да постъпя в академията веднага щом завърша гимназия. А сега изведнъж запя друга песен. Единственото нещо, което искам да правя в този живот, е да играя. И ти го знаеш.

Найъл въздъхна едва чуто. Знаеше, че ще реагира така. Съжали, че въобще е засегнал този въпрос, че изобщо е проговорил.

— Хайде да не се караме, Кейти! — опита да я успокои той. — Виж какво, съжالياвам, че заговорих за това. Забрави! Забрави, че изобщо съм си отварял устата! Когато му дойде времето, ще се съгласят да те пуснат, особено ако спечелиш леля Бриджит на своя страна. Освен това ще бъдеш с Денис и Карли, което улеснява нещата. Не е като да заминеш за Ню Йорк сама.

— Не, не е, и се надявам мама и татко да го разберат — каза Кейти, като почувства, че се отпуска. Осъзнавайки, че е по-добре да забравят тая тема, тя умишлено заговори за друго: — Как е Дженифър? Нещо не говориш за нея напоследък.

— Малко позабавих топката — отвърна той, а после се засмя особено. — Почва да става досадна, щом искаш да чуеш истината, Кейти. Можеш ли да си представиш, иска да се омъжва?

— За теб? — попита Кейти, като повиши глас.

— Че за кого другиго?

— Но ти си твърде млад, Найъл.

— Да пукна, ако не съм! Както и да е, Дженифър си е момиче на място, не ме разбирай криво! Просто не искам нещата да станат прекалено сериозни. Тя не е за мен! Още не съм срещнал подходящата.

Кейти замълча за миг и промълви:

— Странно, един път мислех, че си.

Найъл не отговори, но ръцете му стиснаха по-здраво волана.

Кейти се обади отново:

— Миналата година си помислих, че си луд по Денис. Видът ти бе... не съм се лъгала. Сигурна бях, че си падаш по нея. Че най-после си проумял що за човек е тя, колко си заслужава.

— Май имаше такова нещо... Проблемът беше в Денис, не в мен. Навила си е на пръста да прави кариера, да става актриса, да идва с теб и Карли в Ню Йорк. Това е, което й трябва. Не съм нито аз, нито друг

мъж, доколкото разбирам. Когато излизаше с мен миналата година споменавала ли е нещо? Казвала ли е нещо за мен?

Кейти поклати глава.

— Не, сто пъти съм ти повторила вече: Спомена само, че си готин. Още тогава го споделих с теб.

Найъл измърмори:

— Знам. На Денис не й трябва приятел. Поне засега. Тя иска слава с главни букви. Иска да види името си, изписано с електричество над театъра.

— И аз така мисля — съгласи се Кейти. — Но Денис е толкова хубава и мила. Дженифър Уилсън не може да стъпи на малкия й пръст...

— Знам.

Стигнаха портала на Тед Метюз и Найъл намали. Зави през просторното празно пространство, после внимателно спусна автомобила към храстите в края на склона, където се гушеше плевнята.

Когато пикапът приближи, Найъл каза:

— Денис и Карли са май още тук, Кейти. Вътре свети.

Кейти не се изненада и обясни:

— Те често остават дълго след мен. Репетират, а понякога си пишат и домашните тук. Вкъщи не ги очаква кой знае какво — обикновено няма никой.

— Да, знам. — Найъл докара колата пред входа на плевнята и спря.

Кейти отвори вратата и скочи на земята. Беше студено и тя потръпна в якето, докато бързаше към вратата. Когато стигна до нея, видя с изненада, че е отворена.

Дръпна я и викна с усмивка:

— Карли! Денис! Какво става? Защо държите отворено в тоя студ?

Отговор не последва. Плевнята беше пуста.

За миг Кейти замръзна от изненада. Огледа помещението и забеляза безпорядъка. Два стола с високи облегалки се валяха на пода. Сянката на една стара лампа бе издута от едната страна, сякаш изкривена от силен удар, а синята покривка на масата, край която пиха кола, висеше издърпана надолу.

Като продължи да оглежда плевнята, Кейти видя двете окачени на стената палта, както и оставените на пода ученически чанти. Там беше и нейната, макар че не помнеше да я е оставяла при другите — беше я хвърлила в ъгъла. Сега и трите бяха акуратно подредени една до друга. Странно наистина.

Внезапен страх я стисна за гърлото.

Бързо извърна глава към влезлия Найъл.

— Къде е Денис? А Карли? — попита той, като инстинктивно я стисна за лакътя, забелязал катурнатите столове и безпорядъка.

Кейт се извърна и го погледна в очите.

— Нямам представа. — Прехапа устна. — Трябва да са някъде... отвън...

— Без палта? — попита брат ѝ със свъсени вежди.

Известно време Кейти не каза нищо. Страхът я изпълваше цяла, а краката ѝ изведнъж омекнаха и заплашваха да се подгънат. Всичките ѝ сетива долавяха опасност и тя каза с треперещ глас:

— Нещо не е наред, Найъл!

— Не е. — Брат ѝ пое дълбоко дъх и продължи: — Да излезем да ги потърсим! Трябва да са някъде наоколо. Тъмно е, но в колата имам фенерче.

— В чекмеджето на масата също има. Държа го там за всеки случай — добави Кейти.

— Вземи го тогава и да вървим!

ПЕТА ГЛАВА

Навън беше студено, влажно и по-тъмно от всякога. Плътни облаци скриваха луната, а във въздуха се таеше нещо злокобно. Кейти имаше чувство, че ако протегне ръка, ще го докосне.

Нервите ѝ бяха опънати като струни. Обзе я страх. Смразяващи мисли се въртяха неудържимо в главата ѝ. Нещо не беше наред. Инстинктът ѝ подсказваше, че тук се е случило нещо много лошо. Нещо злоещо. Странно усещане за гибел, за необратимо нещастие облада цялото ѝ същество. Влагата просмукваше якето, за да стигне чак до костите и тя затрепери в очакване на брат си. Той отиде за фенерчето в колата, а тя здраво стискаше своето. Получила го бе доста отдавна от Морийн и сега си помисли с облекчение, че неотдавна бе сменила батериите.

Фаровете светнаха неочаквано и тя се стресна. Цялото пространство около нея засия. Найъл затича насреща ѝ, като размахваше фенерчето. Стигнал до нея, той я хвана за ръка и каза в скоропоговорка:

— Чуй ме добре, Кейти! Ще стоиш близо до мен! Съвсем близо! Не искам да се разхождаш сама наоколо. Разбра ли?

— Да. И през ум не ми минава да се отделям — отвърна тя с дрезгав глас, като се приближи плътно до брат си. Поколеба се за миг, а после каза: — Има само две възможности, Найъл. Или са си тръгнали много бързо, или са били взети.

— Взети — повтори той, като смръщи чело, а в сивите му очи се появи тревога. — Кой ще ги вземе? И къде ще ги отведе?

— Не знам. Онова, което знам обаче е, че тук е влизал някой или някои, защото нещата са разхвърляни невъобразимо. — Тя се извърна и посочи плевнята с глава. — Карли и Денис може изобщо да не са наоколо. Може вече да са много далеч, ако са ги... взели. Ако са ги отвлекли.

— Господи, Кейти, какви ги дрънкаш? — промърмори Найъл, също като дядо Шон, когото обичаше и на когото се мъчеше да

подражава. — Защо му е на някой да отвлича Карли и Денис? Какво искаш да кажеш?

— Идиоти колкото щеш! Знаеш го не по-зле от мен. Наркомани, сексманиаци, серийни убийци!

Найъл зяпна насреща ѝ, видимо разтревожен от тия думи. На лицето му се изписа смесица от загриженост и уплаха.

— Да не губим повече време! Нека погледнем най-напред зад плевнята! — Докато говореше, Найъл я повлече към групата дървета, които пазеха северната стена на разнебитената постройка.

— Може да са тръгнали към къщата на Тед Метюз, Найъл — обади се Кейти.

— Да, възможно е.

Двамата заобиколиха плевнята отзад, като насочваха фенерчетата към храсти и дървета и викаха:

— Карли! Денис!

Никой не отговори и нищо необикновено не се изпречи пред очите им. Нямаше стъпкана трева, счупени клонки, смачкани храсти или следи от стъпки по земята. От момичетата — ни помен.

В един момент Найъл спря и обърна Кейти към себе си.

— И двамата сме на мнение, че някой е влязъл неканен и нечакан в плевнята. Който и да е бил, той или е отвлякъл момичетата, или ги е изплашил и те са избягали. Нали така?

Кейти кимна.

— И ако са избягали уплашени, вероятно са изтичали към къщата на Тед. Тя е доста далеч, но все пак по-близо от нашата или техните.

Найъл изглеждаше объркан.

— Защо да не побегнат нагоре по хълма към магистралата?

— Не, не, не биха тръгнали натам — бързо отговори Кейти, като клатеше глава. — Нагоре се тича трудно. Вероятно са изскочили навън и са се отправили към гората, точно пред вратата на хамбара. Като минат през нея, излизат на открито и равно пространство, което стига чак до къщата на Тед. През него се тича лесно — за нула време ще стигнат къщата.

— Права си. Нека погледнем в гората. Може Карли и Денис да се крият там и да ги е страх да излязат. Ако не ги намерим, можем да се обадим на Тед от автомата при магистралата.

Кейти хвана брат си за ръка. Беше напрегната и неспокойна.

Изведнъж я облада мрачно предчувствие и леко ѝ се пригади. Сигурна беше, че след излизането ѝ, тук е станало нещо лошо и се молеше Карли и Денис да не са пострадали.

Найъл я хвана здраво за ръка и двамата излязоха пред постройката, където бе оставен пикапът. Навлязоха в горичката зад него. Тя беше малка, но много гъста и тъмна.

Пътеката през нея беше съвсем тясна и се наложи да вървят един след друг. Найъл настоя Кейти да върви пред него, така че да не я изпуска от очи. Не искаше да поема и най-малък риск.

Щом влязоха между дърветата, Кейти започна да вика:

— Карли! Денис! Аз съм, Кейти! Тук ли сте?

Найъл завика още по-силно:

— Денис! Карли! Къде сте?

Отговор не последва.

Двамата продължиха напред, насочваха фенерчетата наляво и надясно, взираха се напрегнато в оскъдната им светлина.

Кейти спря внезапно и вдигна ръка над главата си. Тихо промълви през рамо:

— Чу ли, Найъл?

— Какво?

— Нещо прошумоля точно пред нас.

— Не чух. Сигурно е някакво животно. Елен може би.

Кейти затаи дъх и застина на място, като си спомни тъмното петно, чието бързо движение долови с крайчеца на окото си рано тази вечер. Там горе, при рододендроновите храсти на път за вкъщи. Не трябваше да ги оставям самички в плевнята, трябваше да ги взема със себе си. Но пък те често остават тук сами. Не е нещо необичайно. В плевнята си правят компания, вместо да седят у тях сами. Дали не се крие някой там в храстите? Тя преглътна с мъка. Гърлото ѝ пресъхна и Кейти се запита, дали нападателят не е бил скрит там, докато тя отиваше към магистралата. Ако е така, то тя е минала съвсем близо до него. Или до тях. Кейти потръпна.

— Сега сякаш чувам нещо — прошепна Найъл, като се наведе напред и сложи ръка на рамото ѝ.

Кейти чу шума, какъвто и да бе произходът му, по-ясно и отчетливо. Сякаш някой пълзеше през ниските храсти, като

същевременно мачкаше шумата и чупеше клонки. Ако е животно, беше доста голямо.

— Кой е? — викна Найъл.

— Карли! Денис! Аз съм. И Найъл — извика Кейти, събрала длани пред устните.

Нямаше отговор, но шумът спря изведнъж. Вече не се чуваше нищо. Пълна тишина. Двамата не помръдваха. Чакаха наострили слух. Нищо не помръдваше. Гората тънеше в пълен покой. Кейти си пое дълбоко дъх и направи крачка напред. Найъл я последва обезпокоен. За да не я уплаши повече, той каза с престорена увереност:

— Трябва да е било елен. Или сръндак. Да, по-скоро сръндак. Няма нищо страшно, Кейти. Само едно животно. — Макар да говореше уж уверено, Найъл не беше сигурен дали сам си вярва.

Кейти положително не повярва. Имаше друго на ум. Пое дълбоко дъх няколко пъти и пристъпи решително.

Първо видя Карли. Насочваше лъча на фенерчето насам-натам, когато студеният бял сноп светлина попадна внезапно върху тялото. Приятелката ѝ лежеше на малка полянка, встрани от пътеката, до нисък храсталак. Просната възник, лежеше съвършено неподвижно.

— Карли е — извика Кейти и затича, подгонена от тревога, насочила светлината в лицето на приятелката си. Спря ужасена. Лицето бе покрито с толкова кръв, че чертите му се различаваха с мъка.

Кейти изпищя, извика брат си по име и остана вкопана в земята, неспособна да мръдне.

Когато Найъл стигна до нея, тя го сграбчи и закрещя с писклив, неестествен глас:

— Карли е цяла в кръв. О, Господи! О, Господи! Не искам да е мъртва! Не е, нали? Кой е сторил това ужасно нещо? — Кейти се притисна към брат си и тялото ѝ се затресе неудържимо. Едва се държеше на крака, очакваше коленете ѝ да се подгънат всеки миг и притискаше лице в рамото му, за да не гледа окървавеното лице на Карли.

Найъл насочи собственото си фенерче към Карли и инстинктивно отклони поглед, ужасен от отблъскващата гледка.

След малко Найъл каза:

— Искам да я разгледам внимателно. Можеш ли да се държиш на крака, Кейти? Ще те заведа до онова дърво, да се подпреш. Искаш ли?

— Добре — отвърна с ридания Кейти.

Найъл почти понесе сестра си, но щом я остави до дървото, бързо прекоси поляната и отиде при Карли. Врълхлетя го остра миризма на кръв, той извърна лице, пое дълбоко въздух и някак си успя да се овладее. Надвеси се над момичето и видя, че кръвта тече от горната част на челото, там, където започва косата, за да облее цялото лице. Внезапно му хрумна, че то е почти непокътнато. Явно я бяха ударили няколко пъти по главата. Очите бяха затворени, но той долови лек пулс на шията, както и съвсем слабо дишане. Карли беше жива. Почти със сигурност. Найъл потърси опипом китката ѝ. Усети слаб пулс.

Изправи се и тръгна назад към пътеката.

— Карли е жива. Ще огледам за Денис.

— Слава богу! — Кейти се разрида отново, но този път с облекчение.

След няколко секунди Найъл откри и Денис. Лежеше на около петнадесет метра върху изсъхнала трева, също по гръб, встрани от пътеката.

— Денис — прошепна момъкът, като коленичи до нея и насочи светлината в лицето ѝ. Дръпна се начаса, гърлото му се сви, а в очите му нахлуха сълзи. Тялото му се разтрепери и той изведнъж разбра, че Денис не е жива. Онези огромни кадифени очи, които познаваше така добре, бяха широко отворени, но в тях нямаше живот. Оттам гледаше смъртта.

Задави го ридание и той бързо се изправи, изпълнен с непреодолима мъка. По бузите му неудържимо се стичаха сълзи и той ги обърса с опакото на ръката си. Погледна отново Денис и едва сега забеляза, че полата ѝ е вдигната до кръста, а краката разкрасени. Найъл затвори очи и притисна уста с ръка. Обзе го всепогълщащ гняв. Денис беше изнасилена.

— Копеле, кучи син! — промълви той полугласно и захлипа.

Кой беше направил с нея това отвратително, немислимо нещо? Кой я беше изнасилвил и убил? Прекрасната, невинна Денис! Едва на седемнадесет години. Един цял неизживян живот е заличен. Просто така! Копеле!

Найъл понечи да придърпа полата, да я закрие с якето си, да ѝ засвидетелства известно уважение, да върне малко от достойнството ѝ в смъртта. Съобрази, че е по-добре да не го прави. Като се мъчеше да овладее бушуващите чувства, Найъл тръгна назад с разтреперани крака, като се питаше как да каже на Кейти.

Напрегнал сили, за да овладее чувствата си, той промълви:

— Денис... няма я вече, Кейти, тя е... убита. — Лицето му бе изкривено от болка, а гласът препълнен с леден гняв.

Момичето нададе сърцераздирателно стенание и се вкопчи в него:

— Не, Найъл! Не! Не може да бъде! О, Господи, не!

Прегърна я с две ръце и здраво я притисна. След малко Кейти промълви:

— Искам да я видя!

— Не, недей!

— Трябва! — Тя се освободи от прегръдката му и затича по пътеката, а светлият лъч се мяташе в мрака. Спря чак при тялото на Денис. Очите ѝ се разшириха, замъглени от мъка. Вторачи се в приятелката си, а после се обърна, сви се на две, обгърна рамене с ръцете, потънала в изгаряща болка. Сълзи потекоха по бузите ѝ и тя закрещя:

— Не Денис! Господи, защо Денис? Не е честно! Просто не е честно.

ШЕСТА ГЛАВА

Пикапът спря със скърцане, Кейти дръпна ръчната и скочи на земята. Изтича до крайпътния телефон, грабна слушалката и набра 911.

Веднага чу гласа на дежурния и поиска бърза помощ. След миг я свързаха с диспечера за пожар и спешни случаи в района на Личфийлд.

— Трябва ми линейка! Приятелката ми е ранена! Въпросът е на живот и смърт! — извика Кейти с изпълнен от тревога и напрежение глас. — Ударена е в главата, но е още жива. Все още! Моля, изпратете линейка! Колкото може по-бързо!

— Откъде звъните?

— От телефонен автомат на Седма магистрала. Малко над Малвърн, между Ню Милфърд и Саут Кент — отвърна бързо тя, а после описа набързо точното си местонахождение.

— Как се казвате? — попита диспечерката.

— Кейти Бърн. От Малвърн.

Момичето зададе още няколко въпроса, на които Кейти отговори колкото можа, а после добави с треперещ глас. Другата ми приятелка... Денис... тя е мъртва. — Гласът ѝ се удави в сълзи.

— Не затваряй, Кейти! — каза с ласкав глас служителката, — задръж така! Ще те прехвърля в щатската полиция. Разкажи им всичко, което знаеш! Линейката тръгва!

Кейти застина със слушалка в ръка и след малко чу мъжки глас:

— Дежурен щатска полиция Личфийлд. Кажи ми какво точно се случи, Кейти.

— Една моя приятелка е тежко ранена. Другата е... мъртва — отвърна тихо Кейти, като се стараеше да говори спокойно и сбито. — Намерихме ги преди малко с брат ми. Преди около петнадесет минути. Не знаем какво се е случило. Нито как е станало. Трябва линейка за Карли.

— Тя е вече на път, Кейти. Кажи ми, къде точно се намираш!

Кейти отговори, като трепереше под студения вятър с мисълта, че това е някакъв кошмар. Не можеше да повярва, че говори по

телефона с полицията на щата Кънектикът и причината за този разговор са Карли и Денис. Само преди няколко часа, в четири следобед, трите се смееха весело в плевнята и обсъждаха плановете си за съвместен живот в Ню Йорк.

— Моля те, изчакай там, Кейти! — обади се дежурният полицаи.
— Не мърдай от мястото си! Не си отивай! Отговарящите за района ще дойдат възможно най-бързо. Има няколко патрула наблизко. Някой от тях ще пристигне всеки момент.

— Ще чакам на магистралата. При отбивката, която води към плевнята — отвърна Кейти и окачи слушалката. Наведе се напред, опря чело в телефонния апарат и затвори очи, като си пожела да бъде силна. Замоли се Карли да оживее. Моля те, Господи, не позволявай да умре, зашепна тихо тя. Нека живее! Бори се, Карли, не се давай!

Все още разтреперана, с вдигната яка на якето, тя изтича до пикапа и влезе вътре. В същата секунда хукна назад, като си спомни, че Найъл поръча да се обади на майка им.

Пусна монета в автомата и набра номера.

— Аз съм, мамо — каза момичето, като чу гласа на Морийн.

— Къде сте вие, двамата? — попита майка й нервно, почти ядосано. — Баща ви ще си дойде всеки миг. Финиън умира от глад. Искам да сипвам вечерята.

— Мамо, нещо се случи! — започна Кейти, но гласът ѝ се прекърши и не можа да продължи.

— Какво има, Кейти? Какво е станало? — попита Морийн, която знаеше, че Кейти няма навика да преувеличава.

— Нещо... ужасно, мамо! Карли е ранена много лошо, а Денис...
— Кейти млъкна. Преглътна с усилие и зашепна: — Мамо, Денис е мъртва. Някой я е изнасилвил и... са я убили... и много лошо са ранили Карли... Станало е, след като съм си тръгнала от плевнята следобед.

— О, Господи! Господи! Не, Кейти! Нещастните момичета! О, Господи, къде си сега? Добре ли си? Къде е Найъл? Искам да говоря с него! — Морийн заплака, гласът ѝ изтъня, внезапна паника и шок победиха самообладанието ѝ.

— Тук е, мамо. Остана при Карли в гората. Там се е... случило... там са ги нападнали. — Кейти закри уста с ръка, за да заглуши риданията си, но не успя напълно.

— Слушай, Кейти! — прошепна Морийн с дрезгав глас. — Дай ми Найъл!

— Не мога, мамо! Той се грижи за Карли. Остана там, да не би нападателят да се върне. Изпрати ме до телефона при магистралата, да извикам линейка. Оттам ме прехвърлиха на полицията и сега всички идват на помощ.

— Кейти, Кейти, чуй ме добре! Прибирай се у дома! Веднага! Не искам да оставаш там! Може да е опасно! Не знаем кой го е сторил... той може още да е наоколо, нали? Може даже да те търси. Вие винаги ходехте заедно. Това е известно на всички. Може би и на него. Връщай се веднага у дома! Баща ти ще си дойде всеки миг и ще отиде да прибере Найъл. Връщай се при пикапа и веднага назад вкъщи. Чуваши ли ме, Кейти Бърн?

— Да, мамо, чувам те. Но не мога да го направя. Бих искала да мога, но трябва да стоя тук. Плевнята не се вижда от пътя, знаеш го, така че трябва да изчакам линейката и полицията. Ще се прибере веднага, щом видя Карли в линейката.

— Моля те, върни се у дома! — примоли се Морийн.

— Аз съм добре, мамо. Честна дума. Скоро ще си дойда — обеща Кейти и окачи слушалката.

Кейти се спусна по хълма, остави колата пред хамбара и хукна към горичката с фенерче в ръка. Направи няколко стъпки по тясната пътека и си пое дълбоко дъх.

— Найъл! Найъл! Върнах се! — завика тя с цялата мощ на дробовете си, изтънила глас до крайна степен, както се бе упражнявала да прави това на сцената.

Чу слаб отговор:

— Добре, Кейти, добре. Чувам те.

Тя се обърна, стигна пикапа и пое отново нагоре по склона, за да изчака линейката и полицаите. Главата ѝ забуча, отново ѝ се пригади и за миг помисли, че ще повърне. Пое си няколко пъти дълбоко дъх, както бе правила толкова пъти зад кулисите, за да прогони сценичната треска. Сега ѝ се повдигаше не от сценична треска, а от истински ужас. Ами ако убиецът наистина я търси, както предположи майка ѝ?

Застана на магистралата, но не се наложи да чака дълго. След по-малко от пет минути чу сирена и миг по-късно пред погледа ѝ се появи полицейска кола. Носеше се по магистралата с главоломна скорост. Понеже идваше откъм Гейлърдсвил, колата трябваше да спре край отсрещното платно. Полицаят излезе и изтича към паркирания пикап.

Кейти свали стъклото и го погледна напрегнато, с помътнели от ужас очи.

— Вие ли сте Кейти Бърн? — попита мъжът.

— Да, аз съм. Идва ли линейка?

— Трябва да се появи всеки момент. Аз се намирах съвсем наблизо и се отзовах на радиоповикването веднага. Къде точно се намира местопрестъплението?

— Ще ви покажа. — Кейти отвори вратата, скочи на земята и поведе полиция през неголямото празно пространство. Посочи надолу и каза: — В горичката точно срещу оня стар плевник долу. Брат ми Найъл е там. Сметна, че е по-добре да остане при Карли. В случай че нападателят продължава да се навърта наоколо. — Гласът ѝ трепереше, а в очите напиреха сълзи.

— Успокой се, Кейти! — каза полицаят.

Тя преглътна сълзите и напрегна сили да се овладее.

— Да изчакам ли линейката, докато вие отидете долу? Да им покажа пътя?

— Няма да се наложи. Те идват — отвърна полицаят, като наклони глава и се ослуша. Донесе се острият вой на сирена. Магистралата се изпълни с червени отблясъци от сигналните лампи на спрялата линейка.

Кейти отиде при пикапа на Найъл и влезе вътре. Премръзнала бе до кости. Внезапно я обзе пълно изтощение.

Пред погледа ѝ полицаят изтича до линейката и посочи надолу към хамбара. Линейката потегли. Кейти пое след нея. След малко зад гърба ѝ се появи полицейската кола, надула докрай сирената.

След като показа тясната пътека, Кейти се дръпна настрани, за да даде път на екипа, който се впусна по нея с носилка.

След няколко минути се върнаха с Карли и тя беше още жива. Това е цяло чудо, помисли си Кейти. През цялото време беше на ръба

на отчаянието, почти сигурна, че приятелката ѝ няма да издържи. Но Карли бе успяла. О, Господи, благодаря ти!

Медиците се скупчиха около Карли. Проверяваха жизнените ѝ функции, преди да я качат в линейката.

Кейти се притисна до Найъл. Двамата стояха пред плевника, само на няколко крачки от Карли. Колко е бледа, помисли си Кейти. Бяла като вар и толкова неподвижна. Неподвижна като смъртта. Преди миг обаче, един от екипа вдигна палец нагоре и каза:

— Диша.

— Ще оживее, нали? — попита Кейти един от мъжете, който току-що бе помогнал да качат носилката в колата.

Той погледна през рамо и отговори:

— Да. Надявам се!

Линейката с Карли замина и Кейти стисна здраво ръката на брат си. Той ѝ хвърли бърз поглед и попита:

— Обади ли се на мама?

— Да. Казах ѝ какво е станало. Тя обезумя. Мисля, че е по-добре да се прибирам, Найъл. Казах ѝ, че ще го сторя веднага щом Карли поеме към болницата.

— Ще трябва да останеш с мен, Кейти. Полицаят иска да разговаря с нас, след като огледа тялото. — Найъл млъкна и се послуша. — Май пристигат още.

Кейти сякаш не разбираше какво става наоколо.

Найъл я погледна с присвити очи.

— Денис е убита — каза той с преливащ от мъка глас. — До половин час тук ще заври от полиция.

СЕДМА ГЛАВА

Боже, как ненавиждаше този тип престъпление. Да пребиеш до смърт беззащитно младо момиче. Лесна плячка, невинна плячка, мислеше мрачно Макдоналд, докато се мушваше под жълтата лента, с която двама полицаи ограждаха горичката, за да запазят непокътнато местопрестъплението.

Джон /Мак/ Макдоналд, началник на отдела за тежки престъпления при щатската полиция в Личфийлд отдавна знаеше, че подобни престъпления неизменно го превръщаха в разярен бик. Научил се бе също така да не дава воля на гнева си. В течение на много години усвои изкуството да упражнява пълен контрол над чувства и поведение. Това съвсем не означаваше, че не им дава отдушник понякога. Част от повечето почивни дни прекарваше в сутерена на къщата си, яростно блъскайки боксова круша, като си представяше с удовлетворение, чия глава би могла да я замести. За него крушата изпълняваше функцията на предпазна клапа, но от друга страна ясно разбираше, че тя не е в състояние да попречи на тези безсмислени убийства. Сам имаше две непълнолетни дъщери, за които постоянно се тревожеше и тъпчеше главите им безспир с правилата за безопасност, които всяко момиче трябва да спазва въвн от дома си. И сега в съзнанието му се мяркаха обичните им лица, но той ги пропъди. Не биваше да се разсейва. Нужна му беше пълна концентрация. Трябваше изцяло да се подчини на една цел: да разплете бързо този случай.

Мак се обърна към един от полицаите с лентата, с привичния си сговорчив и дружелюбен тон:

— Ти пристигна тук пръв, нали?

Полицаят кимна.

— Да, аз бях, лейтенант. Погрижих се да не се пипа нищо на местопрестъплението, а и медиците внимаваха много. Отидоха право при момичето, взеха го и веднага напуснаха. Раз — два и готово!

— А другото момиче беше вече мъртво, така ли? — Беше по-скоро констатация, не въпрос.

— Да, горкото дете! — Полицаят поклати тъжно глава. — Гадна работа! — промърмори той и се извърна.

Мак сподави една въздишка и влезе в гората. Разбираше чувствата на полицая. Знаеше също, че докато е жив няма да свикне с този вид престъпления. Всеки път го обземаше неудържимо желание да даде на страхливците, автори на подобни чудовищни дела урок, който да запомнят завинаги. Някакъв кучи син бе постъпил гнусно с две млади жени и ненавистта, която изпълни Мак, вледени погледа на сивите му очи, а израза на лицето му се втвърди като стомана. Тясното, изсечено лице не говореше нищо. Зад гърба му го наричаха Мак Ножа.

Той пое забързано по тясната пътека към средата на горичката, където знаеше, че лежи убито едно седемнадесет годишно момиче.

Знаеше също, че доктор Алигра Марш, съдебният медик, е вече там. Според двама от детективите му, които оглеждаха плевнята, тя бе дошла малко преди него. Освен това, видя нейния тъмнозелен „Чироки“ до черната камионетка на службата ѝ.

Мак харесваше Алигра Марш и ѝ се възхищаваше. Тя пипаше много здраво, винаги наричаше нещата с точните имена и във всяко отношение бе пряма до крайност. Бяха работили заедно по безброй случаи и тя винаги му помагаше извънредно много.

Вън от всичко останало, тя беше най-добрият съдебен медик и патолог, който бе имал възможност да срещне. Беше като него детектив, само че използваше свои, различни от неговите методи. Бяха добри приятели, но само толкова, макар той отдавна да беше вдовец, а тя — неомъжена. При Алигра имаше граници, които не биваше да се преминават, макар понякога... Е, това е съвсем друга история.

И да не му бяха казали, че е тук, ярките светлини на прожекторите ясно показваха настойчивото присъствие на Алигра в гората.

Стигнал на пет крачки от нея, Мак спря и каза:

— Неприятна вечер, Алигра!

Патоложката бе коленичила до един от помощниците си. Вдигна поглед към него и поклати руса глава.

— Здравсти, Мак. Много си прав, хич не е приятна! — Въздъхна и добави: — Тоя тип е бил страшно сърдит, няма съмнение!

— Какво намери?

— Убийство чрез задушаване! С ръце. Ларинксът е смазан. Множество синини в областта на шията. Била е изнасилена, но сигурно вече са ти казали.

— Да, казаха ми. — Загледан в тялото, той добави: — Господи, колко е млада...

— И девствена — каза Алигра.

— Така ли?

— Така мисля. Разбира се, със сигурност ще мога да кажа след аутопсията, но семенната течност е смесена с кръв. Взех няколко ДНК проби. Сперма, кръв, за която мисля, че е нейна, косми, кожа и плът изпод ноктите ѝ. Други, различни косми. И това.

Алигра вдигна големи пинсети, с чиято помощ обикновено се вземат проби. Сега в тях бе защипан фас.

— Току-що намерихме тая красота под тялото. — Внимателно го пусна в найлоново пликче, поднесено от помощника и продължи: — Сигурна съм, че момичето не е седнало тук да пуши, Мак. Тя е бягала като луда, за да спаси живота си. Това е пропуск от страна на нападателя. Хвърлил го е и е забравил за него. — Тя седна на пети. — Слюнка, Мак, слюнката на извършителя. Надявам се. — Тъмните ѝ очи блеснаха при тия думи.

Мак кимна.

— Имаш ли някаква представа, кога е настъпила смъртта?

— Някъде около шест, шест и петнадесет. След аутопсията ще бъде по-точна. Но не ще да е било много след шест и двадесет — сигурна съм. — Говорейки, Алигра прибираше разни неща в едно от двете медицински куфарчета край себе си. После се обърна към помощника с думите: — Дай, да я сложим в чувала, Кен!

— Веднага — отвърна той и посегна към оставения на земята калъф. Коленичи по-близо до Алигра и двамата нагласиха тялото в чувала, а Кен вдигна ципа. Станаха едновременно, вдигнаха трупа и го положиха на носилка.

— Благодаря ти, Кен — каза Алигра. — Ще изпратя Коди да ти помогне при изнасянето. След това можеш да прибереш осветлението.

— Добре — отвърна помощникът и започна да прибира неща в собственото си куфарче.

Алигра свали гумените ръкавици, сви ги на топка и ги прибра в металическата кутия. Вдигна я от земята, Мак взе другата и двамата

тръгнаха един зад друг назад по пътеката.

Полицаят се обади:

— Местопрестъплението не е много благоприятно за...

— Виждала съм и по-добри, Мак, но не е и чак толкова лошо.

Спешните не са пипали нищо, а и ние внимавахме много.

— Не се съмнявам в това, но все пак гората не е най-удобното място за намиране на следи от убиец.

— Вярно е. А и почвата сега е много твърда. Няма да има отпечатъци от стъпки. Говори ли с брата и сестрата в плевнята?

— Да, но набързо. Момичето е в шок, но въпреки това е много прецизен свидетел. И двамата не могат да ни кажат кой знае какво за нападението, защото са пристигнали, когато всичко е свършило.

Замълчаха за малко, докато излязат в пространството пред плевнята. То бе претъпкано с коли и полицаи. Минаха бързо между тях и стигнаха джипа на Алигра. Мак внезапно проговори:

— Кейти ми каза, че когато си тръгвала оттук днес привечер, мярнала с крайчеца на окото си някакво тъмно петно. Било пет без десет и вече се смрачавало. Изкачвала ей този склон и спряла, защото ѝ се сторило, че забелязва нещо. Загледала се в рододендроновите храсти и се запитала, какво ли е това, което почти видяла. Решила, че е някакво животно — най-вероятно елен — и отминала. Пратих един от хората си горе да поразгледа.

Алигра се извърна към Мак и каза:

— Може да е било за добро, че не се е завряла в тия храсти. Възможно е там да се е криел извършителят. И като нищо е можел да пребие и нея.

— Да, права си. Надявам се, когато Карли Смит дойде на себе си, да ни разкаже какво точно е станало днес тук и кой го е направил. Тя е очевидец, единственият ни очевидец и на нея разчитаме най-много.

Алигра го гледаше втренчено.

Като видя загрижения израз на лицето ѝ, Мак попита:

— Какво има?

Патоложката помълча, после тихо промълви:

— Доколкото разбрах, бедното момиче е понесло няколко много силни удара по главата. Моля се, да се оправи, но тези черепни травми могат да се окажат твърде сериозни.

— Накъде биеш, Алигра? Да не искаш да кажеш, че е възможно да умре? — попита високо Мак.

Алигра се поколеба за миг и отговори:

— Не, не непременно. Но може да остане в кома.

— О, Господи!

— Да се надяваме на най-доброто. Особено заради самото момиче — каза Алигра и прибра металното куфарче в джипа.

ОСМА ГЛАВА

Майкъл Бърн се носеше по Седма магистрала, натиснал до край педала на газта. Цялото му същество бе изпълнено с тревога и напрежение, изписани на лицето му и в очите, вперени в пътя пред него. Как съжаляваше, че се забави с един клиент, с когото обсъждаха планове за цялостно преустройство на къщата му. Срещата с Бил Търнбул се оказа не само досадна, но и безкрайна. Тя се точеше и точеше, докато накрая закъсна много повече от обикновено, за да завари Морийн, побъркана от страх на задната веранда.

Веднага усети състоянието ѝ, а когато му разказа през сълзи какво е станало, в стомаха му се настани ледена топка. Мисълта, че дъщеря му може да е в опасност го влуди.

Щом Морийн свърши, той нареди да се прибере веднага вътре и да заключи вратата. После хукна към джипа викайки, че отива да прибере Кейти и Найъл.

Единствената мисъл, която се въртеше в главата му, беше Кейти да е добре. Да не е мъртва, да не е ранена. Да е добре. Беше някакво чудо. Цялото си свободно време прекарваше там в репетиции и ако днес не си бе тръгнала по-рано, за да помогне на майка си, сега положително щеше да е една от жертвите. Тази мисъл беше непоносима. Силна тръпка разтърси цялото му тяло. Единственото нещо, което искаше в момента, бе да види дъщеря си, да се увери, че наистина е добре и да я прибере у дома. Неговата Кейти. Той обичаше много синовете си Найъл и Финиън, но Кейти бе нещо особено, светлината на живота му, още от деня на раждането ѝ. Напомняше с нещо сестра му, Сесили, починала на дванадесет години от менингит, когато той бе на петнадесет. Тази смърт покрусил сърцето му. Бе обичал и закрилял това дете през целия му кратък живот, а след смъртта му често си мислеше, че може би някак си е усещал, че не му е писано да остане дълго на този свят.

Сесили бе също така червенокоса и дългокрака и макар физическата прилика между нея и дъщеря му да свършваше дотук — Кейти беше копие на майка си, — той виждаше сестричето си в нея...

неговата оживеност, радостно очарование от света, открит характер и душевна топлина. У Кейти нямаше и помен от лукавство. Беше чиста и невинна, също като Сесили. И също като отдавна починалата си леля, която познаваше, тя бе напълно освободен дух.

Мисълта, че Найъл е с Кейти при плевнята, го успокояваше донякъде. Мисълта му рязко се прехвърли върху семейството на Денис. Няма да има утеха за Питър и Лоиз Метюз, нито за Тед, бездетен вдовец, който обожаваше единствената си племенница.

При мисълта за ужасната съдба на Денис, Майкъл потрепери отново. Познаваше я от най-ранна възраст, както и Карли, но Карли беше жива, слава богу. Дано раните ѝ не са много тежки. Изведнъж се сети за майка ѝ, Джанет. След смъртта на съпруга си, останала сама, тя се бореше упорито, за да даде най-доброто на дъщеричката си. Бари Смит бе дългогодишен негов приятел и двамата с Морийн, както и всички други, бяха покрусени от бързата му кончина. Почина от рак на лимфните възли. Твърде млад за гроба. Тази трагична смърт принуди Джанет да започне люта битка с живота, който я изправи пред твърде много трудности. Морийн често се питаше на глас, в негово присъствие, как ли се справя тази жена.

Лоши дни чакат и двете семейства, помисли си Майкъл с тъжно стиснати устни. Двамата с Морийн трябва да направят всичко, което е по силите им, за да облекчат поне малко предстоящите мъчителни дни. Въздъхна и стисна още по-здраво волана. Загубата на дете беше нещо, което не може да се осмисли. При това загуба, причинена от убийство...

При отбивката към плевнята, Майкъл намали. Зави бавно по черния път, за да се натъкне веднага на една полицейска кола.

Когато отвори прозорчето, пред лицето му мигом се появи, сякаш от нищото, униформен полицаи и попита:

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Трябва да мина надолу.

— Съжалявам, господине, но не може. Не сега.

— Но за мен е важно. Двете ми деца са долу при плевнята. Те намериха телата на приятелките си, Денис Метюз и Карли Смит.

— Как се казвате, господине?

— Майкъл Бърн. Живея в Малвърн. — Майкъл показва шофьорската си книжка.

Удовлетворен от проверката, полицаят кимна.

— Добре, можете да продължите! Питайте за лейтенант Макдоналд!

— Мак Ножа? — попита Майкъл.

Полицаят се усмихна.

— Значи познавате лейтенанта.

— Разбира се. Ходехме заедно на училище.

Докато се спускаше внимателно по склона, Майкъл забеляза оживена дейност да кипи пред плевнята. Имаше пет патрулни коли, заедно с няколко други, без опознавателни знаци, както и голям брой хора със и без униформа.

От пръв поглед личеше, че става дума за тежко престъпление и той усети ледена ръка на гърба си при мисълта, че децата му са замесени. Самото присъствие на Мак вече значеше много. Старият му приятел беше началник на отдела за тежки престъпления при щатската полиция в Личфийлд и имаше репутацията на много кораво ченге. Не се бяха виждали напоследък, всъщност от няколко години, но Майкъл редовно четеше отзиви за Мак в местния печат и следеше издигането му по стълбата на успеха и славата, в средите на блюстителите на закона. Бе доволен, че именно той се е заел с разследването, защото това бе гаранция, че случаят ще се разнищи с умение и професионализъм.

Майкъл спря колата, излезе и хлопна вратата. Веднага забеляза Мак да приказва с някаква приятна блондинка, подпряна на един „Чироки“. Мак вдигна поглед към него и Майкъл махна за поздрав, след което заобиколи джипа си отпред.

След миг двамата стиснаха ръце и започнаха да се тупат по гърба. След като се разделиха един от друг, Майкъл каза:

— Децата ми са тук, Мак. Дойдох да ги прибера.

— Те са добре, Майк, готови са да тръгнат. Дадох показания в плевнята.

— Защо толкова дълго? — попита Майк, като се вгледа в очите на полицая.

— Заради мен. Забавиха ме моите хора. — Мак рязко се извърна. При тях дойде Алигра Марш.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, Мак, но трябва да вървя. Искам само да кажа лека нощ.

— Алигра, това е Майк Бърн, стар приятел от училище. Кейти и Найъл са негови деца. Майк, запознай се с Алигра Марш, съдебен медик.

Жената подаде ръка и се здрависа с Майк.

Той кимна, прокашля се и каза:

— Не мога да повярвам, че подобно нещо може да се случи тук. Това място винаги е тънело в сън. Никакви проблеми. Поне не такива.

Алигра му хвърли дълъг, съчувствен поглед.

— Разбирам как се чувствате. Подобни трагедии са винаги шокиращи.

Гласът ѝ звучеше изпълнен с тъга и загриженост и когато Майкъл я погледна по-внимателно, видя една четиридесетгодишна жена, пълна с разбиране, която при това беше и хубава, по някакъв неуловим, изискан начин.

— Това е отвратително престъпление — намеси се Мак. — Гадна работа! Алигра е права, шокиращо е. Толкова млади момичета... — Мак млъкна, като се сети, че може би Кейти се е разминала на косъм със същата участ.

Сякаш мислейки на глас, Майк каза:

— Моята Кейти си тръгна по-рано днес и слава богу. — Погледна Алигра, а след това Мак. — Имате ли някаква представа, кой може да е?

— Не — отвърна лаконично Мак и го хвана за лакътя. — Да вървим при децата, да си ги прибереш у дома! Прекараха няколко отвратителни часа. Но се държаха добре, Майк. Направо отлично!

— Лека нощ — промълви Алигра и се отдалечи от двамата мъже. После изведнъж спря, обърна се и добави: — Първата ми работа утре сутринта ще е да ти звънна, Мак. Да се надяваме, че предстоящите златни часове дадат златни резултати.

— Ще стискам палци — отвърна Мак. — Ще ги счупя от стискане, ако трябва.

— Какво иска да каже с тия златни часове? — попита Майкъл, докато отиваха към плевнята.

— Първите седемдесет и два часа след извършване на престъпление наричаме „златни“, защото тогава става ясно, дали то ще

бъде разкрито бързо. Ако не бъде разнищено в тези два и половина дни... то... — Мак сви рамене.

Майкъл го хвана за ръкава.

— Да не искаш да кажеш, че ако не го разкриете до понеделник, няма да бъде разкрито никога?

— Да, това искам да кажа — отвърна Мак. Изражението му беше сурово.

Поразен, Майкъл го гледаше, без да продума. Като се съвзе, възкликна:

— Седемдесет и два часа и после се предавате!

— Не, никога не се предаваме — увери го Мак. — Но ако не успеем в тези рамки, значи сме попаднали на костелив орех. Значи няма надеждни следи и улики. Но, нека ти заявя още веднъж, Майк — ние не се предаваме никога!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Единственото нещо, което Майкъл Бърн видя, когато влезе в плевника, беше лицето на Кейти. Всичко останало беше мъгла. Дъщеря му изглеждаше измъчена и бледа, а погледът ѝ бе пълен с мъка. Видът ѝ го накара да затаи дъх, а като приближи, видя колко вдървено е седнала, колко очевидно е огромното напрежение, облагодало цялото ѝ същество.

Кейти забеляза баща си и Макдоналд, изразът ѝ се промени, а сините ѝ очи светнаха. Тя скочи и припна към Майкъл. Той я прегърна и здраво я притисна към себе си, сякаш нямаше намерение да я пусне никога вече. И как да я пусне? Как да я изгуби от поглед занапред? Светът е пълен с побъркани и престъпници, а тя е толкова сладка и беззащитна. Погледна тръгналия към него Найъл, в чийто поглед прочете облекчението, което изпитваше сам.

Обгърна раменете му с една ръка, привлече го в кръга и тримата останаха притиснати един към друг, без да проронят дума. Най-накрая се пуснаха, но останаха близо един до друг, загледани към детективите в плевнята.

Пръв заговори Мак:

— Благодаря ти, Кейти! Благодаря и на теб, Найъл! Помогнахте ни много.

— Какво ще правим по-нататък? — попита момчето с прикован в очите на полицаия поглед.

— Ще продължим разследването, ще събираме доказателства. Вдигнали сме цялата полиция на крак, ще преровят всяка педя земя, ще разпитат за всеки, който се държи необичайно. Сложили сме даже няколко контролни поста по пътищата — обясни Макдоналд. — А утре рано сутринта, отново ще претърсим всеки сантиметър на местопрестъплението. След като си заминете, ще блокираме целия район, за да не допуснем каквито и да е изменения в картината.

— Денис е била удушена, нали? — попита Кейти с треперещ глас, който ясно изразяваше чувствата ѝ.

Мак кимна, а погледът на насочените към момичето очи омекна.

— Повече за смъртта ще научим утре, след като говоря с доктор Марш, съдебния лекар. Тогава ще разполагам и с докладите на останалите специалисти. Всяка улика, дори и най-незначителна на вид, може да ни помогне да заловим убиеца, Кейти.

Тя кимна и въздъхна дълбоко. Мъка и болка я пронизаха цяла и макар да напрегна всички сили, не успя да се овладее напълно. При мисълта за Денис и Карли, очите ѝ се наляха със сълзи. Облегна се на баща си, сякаш за да поеме от неговата сила.

— Можем ли да приберем чантата на Кейти, лейтенант? — попита Найъл.

— Разбира се — отвърна Макдоналд, а после на свой ред попита Дейв Груум: — Взели са отпечатъци, нали?

— Да, Мак. И от трите. Нямаме повече работа с чантата на Кейти. — Докато говореше, детективът взе от масата пълната с учебници чанта и я подаде на момичето с дружелюбно кимване.

— Благодаря — промърмори Кейти, като погледна чантата и се намръщи. — Спомних си нещо — започна тя и млъкна.

Дейв Груум я погледна. Това момиче бе спечелило доверието му. Бе записал показанията ѝ и начина, по който се държа, му направи силно впечатление. Изразяваше се ясно и много точно в описанията, които направи. Беше възхитен от нея.

— Какво има, Кейти? Какво си спомни? — окуражи я Дейв.

Тя поклати глава, все още намръщена и като пое дълбоко дъх, промълви:

— Може и нищо да не означава, но... — Спря и погледна към противоположната стена на плевнята, където имаше няколко куки за палтата им. Полицайте прибраха двете палта, които висяха по-рано там и сега всички куки бяха празни. Гърлото ѝ се сви, а очите ѝ отново се наляха със сълзи.

След миг тя продължи със сравнително спокоен глас:

— Става дума за чантата ми, детектив Груум. Преди това, у дома, когато разбрах, че съм я забравила, се опитах да си спомня къде точно съм я оставила. Но не можах. Когато по-късно пристигнахме тук с Найъл, веднага я забелязах. Беше ей там, заедно с чантите на Карли и Денис, подредени и трите под палтата им. Над моята чанта нямаше палто, защото беше на гърба ми. Наредени бяха много грижливо и аз си казах, я гледай, три чанти в редичка, като в оная приспивна песен...

три момиченца прекрасни, трите в редичка. И в тоя миг си спомних, че не бях я оставила там. Още като дойдох, я хвърлих зад пердето на съблекалнята. — Тя посочи към ъгъла и завърши: — И си помислих... колко странно! Кой я е сложил там? И защо са подредени така грижливо, в такава равна редица?

— Смяташ, че убиецът е взел чантата ти, за да я сложи до тези на Денис и Карли? Това ли имаш предвид, Кейти? — попита Дейв.

Тя кимна.

— Да, това. Кой друг може да го направи?

Дейв я погледна замислено и след малко каза:

— Може някое от момичетата да го е направило.

Кейти поклати енергично глава.

— Не мисля, детектив Груум. Те не знаеха, че е там. Виждате ли, само аз се преобличах днес, защото само аз репетирах. Така че те не са влизали въобще в съблекалнята.

— Не биха ли могли да забележат, че си тръгваш без нея? — настоя детективът.

— Бяха много заети, за да забележат каквото и да е. Съсредоточени върху ролите, а пък и аз излетях много бързо. Не, не биха могли да забележат. Сигурна съм.

Настъпи тишина.

Наруши я Мак:

— Съжалявам, Кейти! Май ще трябва да задържим чантата все пак. Убиецът може да я е пипал, а може и да не е, но ние трябва да я изследваме в лабораторията. Ако не открием нищо, ще ти я върнем.

Кейти кимна и върна чантата.

— Знаете ли нещо за Карли, лейтенант? След като я закараха в болницата?

— Продължава да е без съзнание, но състоянието ѝ е стабилно — отвърна полицаят и добави: — В болницата на Ню Милфърд се намира в добри ръце.

— Ще мога ли да я видя утре? — попита Кейти.

— Надявам се, че ще можеш.

— Благодаря ти, Мак — каза отривисто Майкъл. Искаше час по-скоро да прибере децата си у дома. Побутна ги към вратата и добави: — Да вървим!

Мак ги придружи до вратата на плевника. Сложи ръка на рамото на Майкъл и каза:

— Ще го намерим, Майк, сигурен съм! Ще се чуем!

След като останаха сами, Мак седна на един от столовете, облегна се и затвори очи, замислен над престъплението. И над събитията, които най-вероятно са го предшествовали. Трябваша му улики. Трябваша да поговори с двамата детективи, работили тук заедно с него и да чуе мнението им.

Най-накрая се изправи на стола и погледна Чарли Грeъм.

— Намери ли нещо при рододендроновите храсти, Чарли?

— Намерих нещичко, Мак. Опаковахме един фас, както и купчина силно изпомачкани листа. Някои от тях бяха влажни — може би от урина. Там е имало човек, не елен. Най-вероятно — убиецът.

Мак кимна и попита:

— Ами шубраците в края на горичката, където намерихме трупа? Останах с впечатление, че там се е спотайвал някой.

— Точно така. Намерихме следи от нечие присъствие — отвърна Чарли. — Имам чувството, че извършителят е бил все още наоколо, когато Кейти и Найъл са търсели приятелките си.

— Спасили са живота на Карли Смит — заключи Дейв, като се присъедини към Мак и Чарли край масата. Седна и продължи: — Изглежда престъпникът се е готвел да довърши Карли с още няколко удара по главата, когато се появяват Найъл и Кейти. Като нищо е щял да убие и нея.

Мак кимна, а ледената топка отново опари стомаха му при мисълта за изрода, изнасилвил и убил горкото момиче. Дали е имал намерение да стори същото и с Карли? Или просто е искал да я убие? Като се размърда на стола, Мак произнесе мислите си на глас:

— Не му трябва свидетел, нали? Свидетел, който да го идентифицира... както би могла Карли и както ще стори, когато дойде в съзнание.

— Така е — съгласи се Дейв и отправи поглед в пространството.

— Предполагам, че Кейт и Енди не са се върнали още — обади се Мак.

Чарли поклати глава.

— Задачата им никак не е лесна, Мак. Не бих искал да се изправя вместо тях пред родителите на Карли и Денис. Кейт се обади преди

малко. Закарали са госпожа Смит в болницата на Ню Милфърд при дъщеря ѝ. Сигурно вече са на път за насам.

Всички замълчаха. И тримата потънаха в мисли. Накрая Дейв промълви тихичко:

— Какво точно мислиш, че е станало днес тук, Мак?

— Някой е проследил момичетата и се е скрил в рододендроните. След като Кейти си тръгва, а той положително вижда, престъпникът се спуска долу и влиза в плевнята. Настъпва суматоха, момичетата бягат навън и влизат, обезумели от страх, право в горичката. Той ги настига, обезврежда Карли, изнасилва и удушва Денис.

— Какво каза лекарката? — попита Чарли.

— Че нападението е извършено с огромна сила от много ядосан човек. След аутопсията утре ще научим повече. — Мак потърка замислено брадичка и погледна помощниците си. — Не намерихме никакво оръжие, което означава, че извършителят го е взел със себе си.

— Може да е било тояга или камък, нещо, което е намерил наоколо — предположи Чарли.

— Или си е носел някакъв предмет — отбеляза Мак.

— Всичко е възможно — намеси се Дейв. — Добре ще е да изградим профила на тоя тип, колкото може по-скоро. И трите момичета ли е преследвал? Или само Денис? Местен човек ли е? Или приходящ? Сериен убиец? Кой, по дяволите е той? И къде се е сврял сега?

— Ако можех да отговоря на всичките ти въпроси, Дейв, нямаше да се мотаем още тук. Но не мога. Още не. Все пак, убеден съм, че престъпникът е местен — каза Мак. — Може би не от Малвърн или от околните селища, но от района.

— Какво те кара да изключиш възможността, да не е тукашен? Идеята за случаен скитник не те ли привлича?

Мак поклати бавно шава.

— Не, Дейв, не ме привлича.

— Три момиченца прекрасни, трите в редичка... така каза Кейти.

— Какво ти говорят трите подредени по тоя начин чанти, Мак? — намеси се Дейв, като стана, отиде до прозореца, надникна навън и отново се обърна към масата: — Зловещо, а?

Мак вдигна безпомощно ръце.

— Нямам представа какво означава това. Ако изобщо означава нещо.

— Аз приемам думите на Кейти за чиста монета — обади се Дейв. — Щом казва, че не са го направили приятелките ѝ, значи не са. Може би извършителят се е върнал, за да огледа помещението, да провери дали не е оставил някаква следа. И тогава вижда чантите. Подрежда ги.

— Но защо? — попита Мак.

Дейв сви рамене.

— Кой го знае? Някакво послание... може да е ритуален... — Детективът се отпусна тежко на стола, поразен от ужасяваща мисъл. — Дали Кейти не е в опасност? — промълви разтревожен той.

— Не, сигурен съм, че не — отвърна окуражително Мак и сам се запита, дали пък наистина не е. — Ще научим повече, когато пристигнат лабораторните резултати. — След малко добави: — Престъпникът няма и носа си да покаже в този момент. Надали ще привлече внимание върху особата си. Сега се е снишил с мисълта, че може и да му се размине.

— А може ли наистина? — попита Чарли.

— Не, не може — заяви твърдо Мак. Изправи се на крака и тръгна напред-назад из просторното помещение. — Първата ни работа утре е да поговорим със съучениците на Денис, с всички известни познати и най-вече — с момчетата, които са ѝ били близки...

— Според Кейти, не е имало такива — прекъсна го Дейв. — Ако не смятаме собствения ѝ брат Найъл, с когото е излизала известно време миналата година. Самият Найъл каза, че връзката им не довела доникъде. Сигурен съм, че не лъже. Между другото, той установи алибито си за днес.

— Вън от съмнение? — попита Мак.

Дейв кимна.

— О, да. Свършил работа в Роксбъри в четири и двадесет или някъде там. Работи по някакво преустройство. След това отишъл в железарския магазин, откъдето купил някаква специална конзола за окачване на тежка картина. После се видял с приятел в една кръчма на Марбълдейл. Пили кола. Тръгнал си към пет и четиридесет, за да стигне в Малвърн няколко минути след шест. Малко по-късно тръгнал с Кейти за насам.

— Следователно, Найъл е въвн от подозрение. Радвам се да го чуя — промълви като на себе си Мак.

— Дори тоя тип да е тукашен, може да не е познат на Денис — посочи Дейв.

— Така е — съгласи се Мак и продължи: — Я да видим какво става отвън! После трябва да се върнем в участъка. Искам да хвърля един поглед върху събраното досега. Трябва да изстискаме златните часове докрай.

Двамата последваха Мак към изхода, а Дейв каза тихо:

— Случаят хич няма да е лесен. Дано се пропука тук-там.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Морийн Бърн огледа голямата кухня, като потърси утеха и успокоение в познатата обстановка.

Всяко нещо беше на обичайното си място. Старият бронзов часовник тиктакаше от полицата над огнището, викторианските лампи блискаха жълти езерца топла светлина, а в голямото каменно огнище весело пламтеше огън.

Въздухът бе все още наситен със смесица изкусителни аромати: сготвен днес ирландски гювеч, питки и пресен ябълков сладкиш. Едва този следобед, повтаряше си полугласно тя, а вече изглежда преди цяла вечност — толкова неща се случиха през последните часове.

Въпреки познатата обстановка, кухнята вече не беше същата. Беше друга, променена от мъка и болка, от толкова много чувства, стаени в пространството, за да убият топлата красота и домашния уют.

Сподавила въздишка, Морийн огледа един по един членовете на своето семейство, насядали около масата, безмълвни, потънали в мисли, с белязани от мъка лица.

Загриженост и тревога убиваха блясъка на сините ѝ очи. Никой не си правеше труд да се храни, не докосваше вкусния гювеч, нито дори Фин и тя знаеше защо. Тя самата не беше глътнала зальк, оставила бе вилицата си, защото не усещаше и следа от глад.

Събитията от този ужасен ден смазваха Морийн и всички членове на семейството ѝ. Грозната смърт на Денис и жестокото нападение над Карли заливаха всички с вълна от ужас и мъка. Събитията се стовариха със зашеметяваща неочакваност и шокът от преживения ужас още парализираше всички. В обикновения им, защитен, сигурен и лишен от сътресения живот нахлу хаос, който обръщаше всичко с главата надолу. Нищо вече нямаше да е както преди, никой нямаше да си остане същият, бе сигурна Морийн.

Опитният ѝ наблюдателен поглед спря върху дъщерята. Кейти я тревожеше най-много, заради силната ѝ привързаност към Карли и Денис, нейни приятелки от най-ранна възраст и весели дружки в юношеството. Очите на Кейти бяха зачервени от плач, а лицето ѝ —

подпухнало и бледо. Как да ѝ помогна, питаше се непрестанно Морийн, как да я подкрепя в тоя труден момент, как да го преодолее заедно с нея, заедно с Найъл и Финиън? Ами Майкъл и самата тя? Ужасът ги осакати не по-малко от децата им.

Внезапно ноздрите ѝ доловиха аромата на най-последното готово кафе. Тя се изправи рязко, вдигна чинията си и каза отривисто:

— Хайде да прием по едно кафе на бърза ръка и да вървим в болницата. Никой няма да вечеря днес, никой не е гладен, аз поне не мога да глътна и залък. Сигурно и вие сте така. Хайде, Кейти, Фин, помогнете ми да вдигна масата. Много ръце правят работата по-лека.

— Да, трябва да отидем — прие Майкъл, като погледна часовника си. — Вече е девет без десет.

Кейти стана, взе своята и на Найъл чинии и ги отнесе до плота в другия край на помещението. Кошчето бе скрито зад вратичка и когато я отвори, двамата с Фин изпразниха чиниите в него. После Кейти се върна за чинията на баща си и панерката с хляба. Морийн наля димящо кафе в пет чаши, а Фин и Кейти помогнаха да ги сервира.

Едва докоснала уханната течност, Кейти отново скочи.

— Ще си измия лицето и ръцете, мамо, и ще си взема палтото — каза тя, — ако нямаш нищо против.

— Върви, Кейти! — отвърна Морийн.

— Ами и ние да се приготвяме! — обади се Найъл, като погледна Финиън и стана. — Нали може, мамо?

Морийн кимна утвърдително.

Найъл излезе бързо, а Фин го последва.

— Ще изкарам джипа от гаража, татко — каза Найъл през рамо и излезе в задното преддверие.

— Благодаря, синко, ще дойда след минутка — отвърна Майкъл и се извърна към Морийн: — Останалото ще почистим, когато се върнем. Сега по-добре да тръгваме! Тревожа се за майката на Карли. Джанет сигурно не е на себе си и надали има някой при нея.

— Сигурно няма — отвърна Морийн, като ставаше. Погледна измъченото, посърнало от болка лице и изпита мимолетно чувство на вина. Когато Майкъл доведе децата преди малко, тя безапелационно настоя да вечерят, а след това да отидат в болницата.

— Трябва да глътнете нещо топло — заяви тя и веднага сервира вечерята. — Трябва малко да се подкрепите.

Майкъл направи опит да възрази. Искаше да ги закара в болницата на Ню Милфърд, без да се бавят и Кейти го подкрепи, но Морийн успя да постигне своето. Майкъл бе прав, трябваше да си признае Морийн. На никого не му бе до вечеря, най-малко на нея. В крайна сметка, само загубиха време, наредени около масата, без да се хранят.

— Съжалявам, Майкъл, не бях права. Трябваше да се съглася с теб — промълви Морийн. — Не биваше да ви насилвам с това ядене. Ако те бях послушала, сега щяхме да сме вече там.

Майкъл се изправи бързо и отвърна с кратка топла усмивка. После нежно я придружи до задното антре, да си облече палтото.

Морийн пое студения въздух и тръгна до съпруга си към извадения от Найъл пред гаража джип. Погледна нагоре към мастиленото небе, изпъстрено с редки, мъждиви звездици и усети по лицето си първите ледени капки дъжд.

Майкъл ѝ помогна да се настани на задната седалка, където обикновено сядаше с Фин и Кейти и тъкмо затваряше вратата, когато небосклонът се разцепи от ярка бяла мълния, последвана от гръмовен тътен.

— Задава се буря — каза тя на Майкъл и придърпа ватираното палто около тялото си.

Той я погледна през рамо и отвърна:

— Наистина, скъпа, но на връщане от болницата трябва да се отбием у Метюз, независимо от бурята. Сигурно са отчаяни. Съжалявам, че не им звъннах по-рано.

— Може да са отишли при Тед — знаеш колко са близки — отвърна Морийн и млъкна изведнъж, когато вратата се отвори, за да влязат Кейти и Финиън. Морийн се плъзна по седалката, за да направи място на двамата и щом Найъл се настани до баща си, Майкъл запали колата и пое на заден по алеята.

Кейти се притисна към майка си, прокара ръка под нейната, за да намери сигурност и утеха в близостта ѝ.

Морийн разбираше отлично чувствата ѝ тази вечер. Всички защитни сили на момичето бяха сринати и сега повече от всякога то

имаше нужда от сигурността на семейството, от неговата и най-вече на майка си, физическа близост.

Никой не проговори.

Майкъл караше към Ню Престън и прекрасното малко езеро Уоръмог, откъдето щеше да поеме по шосе 202 към Ню Милфърд и болницата.

Обикновено, когато пътуваха заедно, те се кикотеха и разправяха тъпи вицове, понякога пееха любимите си песни, понеже и петимата имаха музикален талант. Гласът на Найъл беше така богат, че всички млъкваха, за да го слушат в мига, в който отвореше уста да запее. Фин често казваше, че брат му си е сбъркал професията и би трябвало да играе в мюзикъли или да стане поппевец. Всички, най-вече Найъл, приемаха тези думи със смях.

Тази вечер в джипа беше тихо и тъжно, печална тишина, породена от болезнен шок. И страх, поне що се отнася до Морийн. Дълбоко в себе си тя изпитваше истински ужас за съдбата на Кейти, макар да не се осмеляваше да отвори уста пред нея или Майкъл.

Морийн Бърн не беше глупава и много добре си даваше сметка, че някъде там, в тъмното, един опасен убиец е на свобода. Може да е луд, може да е някой маниакален тип.

И кой можеше да гарантира, че този луд, този психопат, няма да насочи следващия си удар срещу нейната Кейти? Може би е имал намерение да убие и трите момичета и сега го е яд, че изпусна едното. Да, една не успя да убие. Нея, Кейти. Обичната ѝ единствена дъщеря. Устата ѝ пресъхна, а в стомаха си усети празнота, докато обмисляше ужасяващата възможност.

Такива потискащи и страховити мисли пълнеха главата на Морийн и тя знаеше, че не бива да ги пропъжда с лека ръка. Здравият разум подсказваше, че трябва да подходи смело към въпроса, да ги сподели открито с Кейти и съпруга си. Въпреки артистичната си природа, невинност и липса на житейски опит, дъщеря ѝ притежаваше практичен усет. Тази страна на характера ѝ винаги бе радвала Морийн, внушаваше ѝ доверие в способността на Кейти да преценява трезво ситуациите. Тя ще ѝ помага да взема правилни решения в живота.

Внезапно ѝ дойде на ум, че Кейти трябва първа да оцени опасността на положението, за да вземе мерки, да се пази, да внимава, да не се излага на риск, да не дава шанс на гадния убиец.

Проумяла това ясно, Морийн се успокои донякъде и реши да проведе в най-скоро време много сериозен разговор с дъщеря си по тези въпроси. Сега обаче, тежкото състояние на Карли беше в мислите на всички и щеше да е проява на най-краен егоизъм, да постави за обсъждане какъвто и да е друг въпрос.

Сякаш отгатнала хода на майчините мисли, Кейти се притисна още повече към Морийн и попита почти шепнешком:

— Дали ще умре Карли, мамо?

Майката погледна дъщеря си, а после обгърна раменете ѝ с ръка и я привлече към себе си.

— Надявам се да оживее, сладка моя. Но трябва да бъдем честни пред себе си, да осъзнаем колко тежки са нараняванията ѝ, а не да крием глава в пясъка като щрауси пред опасността. Много е важно да се изправим лице в лице с опасността. Черепните травми могат да доведат до фатален изход. От друга страна, те могат да се окажат повърхностни, не така тежки, както бе сметнато отначало. Най-добрият подход е положителният. Нека силно да вярваме, че Карли ще се справи! Нека се молим да ѝ се размине без каквито и да било последици за здравето ѝ!

Кейти изправи гръб.

— Не бях помислила за това, мамо! О, Господи, мозъчна травма. Карли може да остане... парализирана. — Силна тръпка разтърси Кейти и тя стисна силно очи, обзета, както никога досега, от страх за приятелката си.

Морийн хвана ръката ѝ с думите:

— Опитай се да не се тревожиш, Кейти, скъпа! Колко пъти съм ти казвала: няма нищо по-лошо от преждевременното отчаяние — от една страна, действието му е разрушително, а от друга, е чиста загуба на време. Така че да не се отчайваме без време! Да се надяваме, че в най-близко бъдеще Карли ще стане това, което беше. И трябва да ѝ помогнем за това с всички сили.

— Да, мамо, трябва! Всички ще обединим усилия около нея — бързо се съгласи Кейти, върнала отново естествения си оптимизъм и самоувереност.

— Може да изпадне в кома като оная жена Съни фон Бюлов — намеси се Финиън, като се наклони напред, за да погледне майка си през дебелия очила. — И никога да не излезе от нея.

— Млъквай! — изсъска Морийн, като заплаши с пръст малкия си син. Човек никога не знае, какво може да изтърси.

— Има неколцина от пресата край вратата — каза Майкъл, като паркира до бордюра пред болницата на Ню Милфърд. — Те не знаят обаче кои сме и дали имаме отношение към случая. Затова ще минем най-спокойно край тях. Не ги поглеждайте, особено ти, Фин! И се дръжте близо до мен!

— Добре, татко — обеща Финиън с възбуден глас.

— Хайде тогава, да вървим! — подкани ги Морийн. Поела внезапно инициативата, тя отвори вратата, излезе и зачака измъкването на Кейти и Фин. Веднага хвана сина си за ръка, макар че той не беше особено възхитен, тъй като го намираще детинско. Понечи да се дръпне, но тя го задържа.

Семейство Бърн влезе в болницата в плътна малка група.

Вътре Майкъл отиде на регистратурата, а останалите се проточиха в мудна опашка след него.

— Добър вечер — каза Майкъл на дежурната сестра.

Тя го погледна и кимна с полуусмивка.

— Приятели сме на госпожа Смит — обясни Майкъл. — На госпожа Джанет Смит. Тя е тук заради дъщеря си, Карли, която е в интензивното.

— Да — каза сестрата и прелисти някакви документи.

— Как е Карли? Знаете ли?

— Все така, доколкото ми е известно.

— Бихме желали да видим госпожа Смит, а и Карли, ако това изобщо е възможно.

— Мога ли да науча името ви, моля?

— Майкъл Бърн. От Малвърн. Това е госпожа Бърн... — Докато говореше, Майкъл се извърна, хвана Морийн за ръка и я издърпа напред. — И децата ми — добави той, като посочи триото отзад.

Сестрата изгледа един по един всички високо над очилата, а после сведе поглед към документите, сякаш проверяваше нещо.

След още една-две минути мълчание, Майкъл загуби търпение и каза:

— Може ли да влезем да потърсим госпожа Смит?

— Не е необходимо да я търсите — отвърна сестрата. — Тя е във втората чакалня надолу по коридора. — Сестрата говореше неохотно и

някак сконфузено.

Кейти веднага забеляза това и излезе напред.

— Здравейте, госпожо Епълби, не ме ли познахте? Кейти Бърн. Съученички сме с Флорънс.

Сестрата отправи изучаващ поглед към Кейти и когато най-сетне я позна, възкликна:

— Ти си онази малка актриса, която съм виждала да играе така хубаво на училищните тържества! Приятелката на Карли и Денис. — Сестра Епълби се надвеси над плота и добави с приглушен глас: — Какво ужасно убийство, нали?

Кейти отстъпи, усетила студенина в гърдите и замълча.

Майкъл я хвана за ръка и като отправи към сестрата най-очарователна усмивка, каза сърдечно:

— Много ви благодаря, сестра Епълби. Ще отидем при госпожа Смит.

Откриха втората чакалня по средата на дългия коридор. Кейти се втурна напред, без да отделя поглед от Джанет Смит.

Тя седеше сама на диван за двама, с измъчен и отчаян вид. Платиненорусата ѝ коса беше разчорлена, сякаш бе ровила безспир в нея с пръсти. Лицето ѝ беше бяло като вар, а под сивите, зачервени от плач и ужас очи, личаха плътни виолетови сенки. Както обикновено, тя носеше черни широки панталони от вълнен плат и подходящ черен пуловер. Бежовият шлифер бе праметнат през облегалката, а в скута си стискаше здраво дамска чанта.

Вдигна поглед към застаналата пред нея Кейти и бързо замига със смръщени вежди, сякаш не можеше да я познае. После се овладя и промълви с прегракнал глас:

— О, Кейти, ти ли си...

— Съжалявам, че идваме толкова късно, госпожо Смит — извини се Кейти и бързо продължи: — Двамата с Найъл трябваше да помогнем на полицията. Държаха ни цяла вечност. Трябваше да даваме показания, после татко дойде да ни прибере и всички заедно се върнахме до нас, за да вземем мама и Финиън.

— Дойдохме, колкото бе възможно по-бързо, Джанет — тихо каза Морийн и седна до жената, която я погледна с крайчеца на окото си и кимна мрачно.

— Как е Карли? — попита Кейти като се сви пред коленете на госпожа Смит с напрегнато от искрена загриженост лице и пълни със съчувствие очи.

— За щастие, кръвотечението от черепа спря и макар да е все още в безсъзнание, неврологът е на мнение, че ще си го върне до няколко дни.

Кейти изпусна дълбока въздишка на облекчение и за пръв път от много часове се усмихна.

— Е, това се казва добра новина! Така се тревожихме всички. Дали мога да я видя, госпожо Смит? — Кейти погледна с надежда майката на приятелката си.

Джанет я погледна в отговор, поклати глава и присви устни.

— Не, няма да те пуснат. И аз не можах да я видя като хората. Цялата е в тръби и уреди, а пред вратата пазят двама полицаи. — Внезапно в очите ѝ бликнаха сълзи, тя преглътна и зашепна: — Ужасно е като си помисли човек... може още да е в опасност. Горката ми Карли, горкото ми мило момиченце!

Покъртена от жестоката участ на Джанет и загрижена за нея, Морийн обгърна раменете ѝ.

— Всичко ще се оправи! Това с полицаите е само предпазна мярка. — Кейти докосна коляното на госпожа Смит. — Карли го е видяла. Може да го разпознае и затова полицията я охранява. Да не би да се появи в болницата. Но той няма да посмее и вие не бива да се безпокоите, защото ще го заловят.

Джанет се огледа като обезумяла, а после се опита да съсредоточи поглед върху Кейти.

— Мислиш ли? Ще го заловят ли?

— Уверена съм. И Карли ще се оправи. Тя е млада, здрава и силна. Тя е борец по дух. Ще се оправи, госпожо Смит.

Като обърса очи с opakото на дланта си, Джанет най-накрая кимна.

— Поне е жива, моята Карли, което е повече от... — Краят на изречението остана неизречен, но всички разбраха, какъв е той.

Морийн се надвеси по-близо.

— Кажи, какво можем да направим за теб, Джанет! Само ни кажи! Нищо няма да ни затрудни, затова сме дошли.

Джанет отново кимна и погледна към Майкъл и синовете му, застанали малко отстрани.

— Много мило от твоя страна, че дойде, Майкъл. И ти също, Найъл. — Направи опит да се усмихне, но без особен успех. Като приближи Морийн, тя стисна силно ръката ѝ. — И ти, Морийн, и ти, Кейти, благодаря за предложената помощ. Но честно казано, нито вие, нито някой друг може да стори каквото и да е. Всичко е в ръцете на лекарите.

— Трябва само да ни звънеш по телефона — обади се Майкъл. — За каквото и да е. Искаме да знаеш, че имаш приятели.

— В нужда — обади се Фин.

Джанет за пръв път се усмихна едва-едва.

— Благодаря ти, Фин.

Малкият му мискинин, помисли си Морийн, но счете за по-разумно да замълчи.

Джанет гледаше втренчено Кейти.

— Полицаите казаха, че ти си намерила Карли. Намерила си ги двете. Разкажи ми. Моля те, разкажи ми!

— Забравила си бях чантата в плевнята и щом Найъл се прибра малко след шест, двамата се върнахме, да си я взема. Вътре светеше и аз помислих, че Карли и Денис са останали да репетираат или да си приготвят домашните. Само че ги нямаше вътре. И тогава видяхме палтата им, а Найъл предложи да ги потърсим. Първо намерихме Карли. Лежеше по гръб в малка горичка, а от главата ѝ течеше кръв. Малко по-настрани от Карли той откри Денис. Тя бе вече... мъртва. Найъл ме прати да извикам по телефона линейка, а той остана при Карли.

Като обърна глава към него и го погледна, Джанет Смит каза тихо:

— Благодаря ти, Найъл, че си останал при нея. Може би си ѝ спасил живота. Тя... каза ли нещо?

Найъл приближи софата, като клатеше глава.

— Не, госпожо Смит, нищо не каза. Мисля, че още тогава беше вече в безсъзнание.

Джанет само кимна, а после зариде, със скрито в длани лице. Хлипаше и хлипаше, а между пръстите ѝ се стичаха сълзи, които капеха върху чантата и в скута ѝ.

С разкъсвано от болка сърце Морийн обхвана Джанет с две ръце и силно я притисна към себе си, с искрена надежда да я утеши. Прекрасно разбираше какво изпитва майката на Карли, колко много страда. Морийн не искаше и да мисли как се чувства другата майка, пострадала в тая трагедия. Горката Лоиз. Красивата ѝ дъщеря Денис лежи сега върху студена плоча в моргата. Жестоко, дори само да го помислиш.

Най-накрая, Джанет сякаш се поуспокои и риданията бавно заглъхнаха. Тогава Морийн промълви с топъл глас:

— Джанет, знам, че никак не ти е до ядене, но дали да не те заведем някъде да пиеш поне едно кафе или глътка алкохол?

— Много мило, Морийн. И двамата с Майк сте били така добри с мен, откак почина Бари. Но нищо не ми трябва. И понеже лекарите ме пъдят, май ще си вървя у дома. Нищо не мога да направя тук, а няма да ме пуснат отново вътре. Поне не тази вечер. Така казаха. Бях при нея малко преди да дойдете. — Поклати глава. — О, Господи, пак ще заплача. — Като преглътна с усилие, тя овладя някак си надигащата се мъка и продължи: — Полицията ме докара и моята кола остана вкъщи. Ще ме закарате ли? Това би свършило работа, Морийн.

— Разбира се. Разбира се, че ще те закараме.

Навън бурята вече бушуваше. Нощта ги посрещна с мълнии и гръм, с пороен дъжд и вятър.

— Аз ще изляза пръв — каза Майкъл. — Да отключа джипа. После ще го докарам пред вратата, а вие ще изтичате. — Хвърли поглед към жена си и добави: — Най-добре е Джанет да седне отзад при вас с Кейти и Фин.

— Има място за всички — увери го Морийн.

След няколко секунди те тичаха към джипа, тикаха се вътре и бършеха лица с книжни салфетки.

Морийн и Майкъл направиха опит да завържат някакъв разговор, но той беше в най-добрия случай безсмислен и накъсан, така че всички потънаха в мълчание. Морийн попита дали не иска Кейти или тя самата да останат при нея за през нощта, но Джанет отвърна, че предпочита да бъде сама.

След малко стигнаха дома на Джанет, тя поблагодари още един път и хукна под проливния дъжд. Отвори вратата, обърна се назад, махна с ръка и потъна в къщата.

— Щеше ми се да ме беше оставила при нея тая нощ — промърмори Кейти. — Надявам се, да не ѝ се случи нещо.

— Нищо няма да ѝ се случи — отвърна Морийн. — Тя е силна личност. Корава. Освен това, Карли е жива, а лекарите казват, че ще дойде в съзнание до понеделник. Слава богу!

— Карли извади късмет — намеси се Найъл.

— Да, защото вие с Кейти я намерихте в последния момент — каза Майкъл. — Сега да наминем край Метюз и да видим дали не можем да им бъдем полезни с нещо.

До къщата на Питър и Лоиз Метюз беше съвсем близо. Майкъл и Морийн слязоха от колата и приближиха входната врата.

Къщата тънеше в пълна тъма и Морийн каза, отправила поглед към прозорците:

— Може би вече са си легнали.

— Съмнявам се — отвърна Майкъл, като натисна звънеца и заудря с бронзовото чукче. Никой не се обади и след няколко секунди той хвана жена си за ръка и я поведе назад.

— Прогизнали сме до кости. Хайде, скъпа, да се прибираме.

Когато влязоха в джипа, Морийн попита:

— Мислиш ли, че може да са при Тед? — Тя измъкна няколко салфетки от кутията, която подаде Кейти и избърса лице с тях.

— Възможно е. — Майкъл запали колата и я отлепи от бордюра. — Вече е твърде късно да ходим там. Ще се обадя на Тед, когато се приберем.

— Би трябвало да държим чадър в тоя джип, татко — оповести Фин с тъничък детски гласец. — Така мама няма да се мокри толкова много.

— Оня ден оставих един отзад — отвърна Майкъл, — обаче изчезна по някакъв тайнствен начин.

— Отмъкнала го е лошата фея — отвърна Фин с фразата, която майка му винаги използваше при изчезването на някаква вещ.

Всички се засмяха.

Тогава Кейти каза:

— Тоя дъжд няма да е от голяма помощ за полицията, нали татко?

— Не, ще попречи на разследването. Това е сигурно. Мак обаче е добро ченге, най-доброто, и ако някой е в състояние да разплете

престъплението, това е той.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейти седна по пижама пред голямото каменно огнище в кухнята, уютно увита в мъхнат топъл халат. Хванала в шепи чаша чай, тя гледаше втречено огъня, неговите алени кехлибарени пламъци, заиграли нагоре в комина. Съзнанието ѝ бе овладяно от объркани мисли.

Като се върнаха от болницата, майка ѝ накара всички да съблекат мокрите дрехи и да се приготвят за лягане. След това им раздаде по една купичка горещ бульон и сандвич с пуешко месо. Кейти опита бульона, но нямаше никакъв апетит.

Чу как зад нея Морийн се кара тихичко на Фин, че лапа така бързо сандвича, а над всичко това се носеха нежните звуци на концерт за пиано, изпълняван по радиото. Концертът свърши бързо и тя отново се върна към грубата действителност. Съзнанието ѝ пак започна да предъвка различни мисли, които се блъскаха да вземат надмощие.

Там, сред пламъците, тя съзря своите най-близки приятелки, вторачени в нея. Карли и Денис, двете една до друга. Лицето на Карли излъчваше секс и женственост, но в същото време нежна привлекателност и доброта. Черният блясък на къдрите, неотразимия чар на трапчинките, тези теменужени очи. Карли ще се оправи. Кейти изведнъж се изпълни с пълна увереност. Познаваше приятелката си почти толкова, колкото себе си. Карли винаги оцеляваше, беше боец, който печели винаги... Сега в пламъка изпъкнаха чертите на Денис. Прелестно лице, нежно и ведро, с очи от кафяво кадифе, меки и добри, а наоколо блещукаха до раменете свилени кичури меко злато... После тя изчезна... в пламъците остана само Карли.

Кейти въздъхна дълбоко. Изглежда невъзможно, но е така... Денис си отиде. Отиде си от нея, от всички и завинаги. В гърлото ѝ застина топка и тя едва успя да преглътне. Никога няма да види вече Денис. Никога няма да чуе смеха ѝ, няма да споделя с нея надежди и мечти.

Смърт. Не бе познала смъртта досега. Толкова много болка. Кейти усети, че очите ѝ се наливат със сълзи. Затвори ги и се облегна

на стола, застинала и потънала в мисли.

Това бе най-тежкия ден в краткия ѝ живот, а бе започнал така хубаво, така обещаващо. Тръгна за училище в тази слънчева октомврийска утрин, изпълнена с радостно очакване и надежди за декемврийския концерт и началото на празничния сезон. Най-напред — Денят на благодарността. Карли и Денис я чакаха на входа на училището, после имаха часове по литература и история — любими предмети и на трите. След това обядваха заедно и тръгнаха към плевнята. Щастливи, засмени, изпълнени с радостна възбуда, нетърпеливи да споделят планове и мечта. После тя изпълни така добре подготовения монолог на Хамлет, а те, любимата и върна публика, радостно ръкопляскаха и я окуражаваха.

След това, самотния път до къщи през безлюдни поля и злокобната, мъглива лунна светлина. Лелеяното завръщане в топлия уют на кухнята. Помогна на майка си за вечерята, върна се с Найъл в хамбара, за да вземе чантата, нищо неподозираща, за нищо неподготвена, цяла обладана от мечта за светло бъдеще. После видя Карли и Денис в гората. Непоносима гледка, отвратителен спомен. Най-близките ѝ приятелки, смазани на пихтия — едната жестоко пребитата, а другата изнасилена и убита.

Кейти се изправи внезапно, отпи от горещия чай в чашата, която стискаше в длани и прогони тези образи далеч. Радиото продължаваше да свири някаква музика, която не можа да познае.

На фона ѝ се чу гласът на Найъл:

— Лягам си мамо, татко, капнал съм.

Звук от стъпките му, идва към нея, идва да каже лека нощ. Добрият брат, обичащ, нежен. Дланта върху главата ѝ, нежна и топла, лицето му до нейното. Гласът тихо казва:

— Беше ужасен ден, Кейти, но опитай да поспиш малко. Опитай да не се измъчваш! Утрото е по-мъдро от вечерта.

Тя погледна в очите му и направи опит да се усмихне.

— Трябва да е по-мъдро, Найъл. По-зле от това няма накъде, нали? Благодаря ти... че се погрижи за мен тая вечер.

Той се наведе и я целуна по бузата, а тя докосна с благодарност ръката, отпусната на рамото ѝ. Няма по-добър от Найъл. Той се усмихна едва-едва, обърна се и тръгна.

Чу го да казва на Фин:

— Хайде, приятел, време е за сън! Да се качваме заедно!

Фин се измъкна от стола и отвърна:

— Найъл, знаеш ли какво разправя татко? Казва, че господин Търнбул ще ми даде да видя бобрите в неговото езеро. Знаеш ли, че те имат най-острите зъби, а с резците си отсичат цели дървета? А с тях си строят под водата замъци, в които живеят. Строят също и бентове.

— Да вървим, Фин, а като си легнеш, ще ми разкажеш всичко за тия трудолюбиви малки бобри.

Майка ѝ се закашля и Кейти вдигна разтревожен поглед. Морийн пусна чешмата, напълни чаша, отпи малко студена вода и пристъпът май си отиде.

Кейти отново се отпусна на стола и се загледа в огъня. Майка ѝ започна да зарежда съдомиялната и в тоя познат домашен звън имаше нещо успокояващо. Кейти стана и попита:

— Да ти помогна ли, мамо?

— Не, не, почти свърших — отвърна Морийн. — След малко идвам да изпия на спокойствие чаша чай с теб, а после и аз си лягам.

След миг баща ѝ звъни на някого по телефона, оставя го да звъни и звъни, и звъни, а после тръшва слушалката разтревожен и възкликва:

— Пак никой не отговаря у Метюз. Просто е невъзможно при дадените обстоятелства, Морийн.

— Няма ги и у Тед — отбеляза майката, — значи трябва да са в някой мотел. Да останат насаме, за да не ги безпокои никой.

Кейти извика:

— Татко, спомням си, че понякога Денис ходеше да преспи у някаква леля. Сестра на майка ѝ. В Личфийлд. Леля Дорис. Но не ѝ знам другото име. Може да са отишли там. Госпожа Метюз трябва да е напълно съсипана. Сигурно иска да е със сестра си в такъв момент. Да потърси утеха при най-близкия човек.

— Възможно е — съгласи се Майкъл и попита жена си: — Има ли още чай, скъпа?

— Изстина, но ще сложа пак чайника.

След малко Кейти седеше с родителите си пред огъня и пиеше прясно сварен чай. Никой не говореше, а тя отново потъваше в сложна плетеница от объркани мисли.

По някое време се обади глухо:

— Не трябваше да го правим.

— Кое? — попита стреснато Морийн.

— Да ходим при майката на Карли в болницата.

— Какво значи „не трябваше“? — попита баща ѝ разтревожен.

— Имам предвид, че с нищо не помогнахме. Чиста загуба на време. На нея въобще не ѝ пукаше дали сме там или не. Искаше просто да бъде учтива, но изобщо нямаше да ѝ липсваме, ако не бяхме отишли.

Майкъл хвърли внимателен поглед на дъщеря си и събра вежди. Сиво-зелените му очи гледаха замислено.

— Така е, Кейти. Винаги си е била особнячка. С Бари бяхме приятели още от прогимназията и когато почина, исках да ѝ помогна да преживее по-леко мъката. Същото искаше и Морийн, но тя с нищо не показва, да има нужда от нас.

— Не е жена, която проявява желание за по-голяма близост — намеси се Морийн. — Поне по мое мнение. За жалост, винаги държи хората на разстояние и като казвам хората, имам предвид приятелите на Бари. Но това не я прави лош човек, нали?

— Не, но около нея се чувства някаква студенина. — Кейти изгледа майка си и баща си по ред. — Хладно и пресметливо. — Кейти поклати глава. — По-добре да не бяхме ходили. Беше толкова... изкуствено.

— Изкуствено? — повтори Морийн. — Колко странно се изразяваш. — Тя погледна Кейти. Понякога дъщеря ѝ я изненадваше, като Финиън, със странни приказки.

— Излишно, мамо. И положително без значение за госпожа Смит. Макар да ни благодари, думите ѝ не бяха искрени. Изобщо не бяха.

Изненадан от разсъжденията на дъщеря си, Майкъл се обади отново:

— След като го казваш, Кейти, може би имаш право. Но ние трябваше да отидем в болницата заради Карли, а и заради нас. Как бихме се гледали в очите, ако не бяхме го направили? Познаваме Карли от малка и тя е най-близката ти приятелка. Дължни бяхме да отидем и съм сигурен, че и майка ти мисли така.

— Знам, че мисли така, а и аз мисля същото, татко. Исках само да кажа, че майката на Карли не изпита никаква благодарност. Тя не се интересуваше дали сме там или не.

— Може да не е така, скъпа — намеси се майка ѝ, — няма как да сме сигурни. — Джанет е била винаги толкова... сдържана. Под контрол. Нищо не показва. Само един бог знае какво крие в душата си. Може би просто не умее да дава израз на чувствата си... — Морийн млъкна и сви рамене. — Ние направихме опит да я утешим и това е важното. И пак ще отидем да видим как е Карли, и пак, и отново, докато това момиче излезе от болницата на собствените си два крака.

— Мамо, татко, не ви ли направи впечатление, че госпожа Смит нито веднъж не спомена семейство Метюз или Денис? Не е ли странно?

— Тя млъкна в момента, в който името на Денис бе на върха на езика ѝ — отвърна Майкъл.

— Да, всички забелязахме това. — Морийн въздъхна дълбоко. — Малко странно наистина... ни думата за Денис, за майка ѝ, за баща ѝ.

Налегна ги тишина, която след няколко минути бе нарушена от Майкъл:

— Ти наистина ли си сигурна, че Денис си няма приятел?

Кейти поклати яростно глава.

— Нямаше, татко! Точно както Карли нямаше, няма и както нямам аз. Знаете го. Знаете колко много искахме да отидем в Ню Йорк, да учим в академията. Само за това мислехме, за това говорехме, за това мечтаехме. В това нямаше място за момчета, татко.

— Точно така разсъждавам и аз, и точно това казах на Мак Макдоналд.

— И аз казах същото на детектив Груум. Непрекъснато ме подпитваше за приятел на Денис, докато записваше показанията ми. А аз все му повтарях, че няма нито приятел, нито таен обожател.

Малко по-късно бащата заключи външната врата и тримата се качиха заедно на горния етаж. На площадката родителите ѝ я целунаха за лека нощ и Кейти затвори вратата на стаята си.

След секунди се сви на кълбо под пухената завивка, силно стисна клепачи, като се мъчеше да върне с пръсти отново бликналите

сълзи. Въздъхна и направи опит да се успокои и да заспи.

Вече се унасяше, когато на вратата се почука тихичко и майка ѝ надникна вътре.

— Спиш ли? — попита Морийн.

— Още съм будна, мамо.

Морийн се промъкна в стаята, приседна на края на леглото и погали с мека длан гладката буза на дъщеря си. Очите ѝ излъчваха обич.

— Така съжалявам, че се налага да преживееш целия този ужас. Това е страшна трагедия. — Морийн се наведе, прегърна Кейти и я притисна до себе си. — Ти си смазана, знам. Всички сме съсипани, но някак си ще го преживеем. Трябва да бъдеш силна, Кейти, и много смела. Следващите няколко дни няма да са лесни за теб, нито близките седмици и месеци. Ще тъгуваш по Денис и така трябва да бъде. Не е хубаво да таиш скръбта. Това исках да ти кажа... дай ѝ воля, жали колкото е необходимо! И не забравяй Карли! Тя ще има нужда от теб. Ще има нужда от всички нас.

— Знам, мамо. — Гласът ѝ беше глух, лицето все още притиснато в рамото на майката.

— И още нещо — не забравяй, че баща ти и аз сме винаги до теб.

— Знам, мамо.

Морийн я пусна.

Кейти се отпусна на възглавницата, загледана в майка си, после протегна ръка и нежно докосна бузата ѝ с пръст.

— Обичам те, мамо!

— И аз те обичам, Кейти, скъпа!

Морийн излезе безшумно, а Кейти затвори очи и си пожела да заспи. Но още много дълго мислите за приятелките не ѝ даваха мира, образите им, мили и нещастни, кръжаха в пространството, докато накрая умората надви.

Нещо изведнъж я събути.

Тя седна в леглото и се огледа с усещането, че в стаята има неканен посетител. Но беше сама в мрака, макар че нещо наистина я събуди и я накара да скочи по тоя начин.

В помещението цареше мраз. Завесите на отворения от нея прозорец се издуваха под напора на вятъра. Като отхвърли рязко завивката, тя се плъзна през стаята към прозореца и остана за миг там, загледана навън.

Пълнолика луна се открояваше върху черното кадифе на небето, вече безоблачно и осеяно с ясни звезди. Колко красива беше майчината градина, окъпана в сребриста лунна светлина. Като затвори прозореца, тя се обърна и в същия миг ѝ се стори, че вижда тъмна сянка да бяга през поляната към дърветата.

Кейти замръзна. Не можеше да помръдне и се разтрепери. Какво беше това? Елен? Или човек?

Стига вече, помисли си тя, не може да ми се привижда. Притисна лице към прозореца и впери поглед навън. Но нямаше нищо, разбира се. Отвън нямаше никой. Затвори очи, после внезапно погледна към градината, но тя си остана пуста, потънала в светлина и сенки.

Толкова ѝ стана студено, че затрака със зъби, бързо изтича в леглото и потъна под завивката, мислейки за тъмната сянка. Какво беше това? Не бе истински страх — беше си у дома, с родителите и братята си и много добре знаеше, че баща ѝ е заключил всички врати в къщата.

И все пак... някаква дълбока тревога се прокрадна в съзнанието ѝ. Следи ли я някой? И кой? Кой бе ранил Карли и убил Денис? Ами ако е някой, когото познават? Тези въпроси нямаха отговор.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мак Макдоналд блъсна вратата на залата за аутопсии, влезе и остана до вратата.

— Добро утро, Алигра.

Алигра Марш беше надвесена над човешко тяло. Вдигна глава и кимна.

— Добро утро, Мак — отвърна тя, с леко приглушен от маската глас. Придърпа чаршафа нагоре, дръпна се назад, свали маската и хвърли в кошчето гумените ръкавици.

Мак погледна към покритото с чаршаф тяло и попита:

— Това жертвата от снощи ли е?

— Да, Денис Метюз. Свърших с аутопсията преди петнадесет минути.

Мак остана доволен. Макар да не би признал пред никого, особено пък пред Алигра, аутопсиите го отвращаваха дълбоко. Тази сутрин доста се помая, преди да дойде, но трябваше да говори с Алигра Марш и се мобилизира за посещението. Моргите и залите за аутопсии в никакъв случай не бяха любимите му места, но си оставаха част от занаята.

След като тялото бе покрито, той пристъпи напред и попита:

— Какво откри?

— Опасявам се, че не е повече от онова, което вече знаех. А ти?

— Същата работа. Преди всичко, мястото не благоприятства разследването, а и бурята ни изигра лоша шега. Изми всичко, което бихме могли да пропуснем вечерта. В момента там има само кал.

— Разполагам с ДНК пробите, само че в отсъствие на заподозрян, нямам сравнителен материал. Все пак си остават на разположение до евентуален арест. Плюс няколко вълнени нишки, които открих върху тялото. Най-вероятно от пуловер.

Мак кимна.

— Времето на смъртта, както предполагаше?

— Да, приблизително шест и петнадесет. — Алигра заобиколи трупа и се облегна на едно шкафче, на няколко крачки от Мак. Поклати

глава и на лицето ѝ се появи тъга. Пое дълбоко дъх и каза с гневен блясък в очите:

— Много грубо действие, както ти казах снощи. Ларинксът е направо смазан. Множество охлузвания по ръцете, гърдите...

— Но тя беше напълно облечена — възрази решително Мак.

— Значи я е наранил през дрехите. Няма друго обяснение. Не ми се вярва да я е съблякъл и после отново да я е облякъл. Стискал е здраво като с менгеме. Бил е изключително силен и прекалено груб с нея — изкълчил е рамото ѝ.

Мак поклати глава с болка в очите.

— Исусе! — въздъхна той.

Последва къса пауза, после Алигра каза:

— Кръвта в семенната течност... не е от нея.

Мак се дръпна леко назад и сви вежди.

— Какво значи това?

— Каквото чу. Кръвта, която открих смесена със семенната течност в тялото на Денис Метюз, не е нейна. Значи, трябва да е на извършителя...

— На извършителя — прекъсна я Мак. — И как, по дяволите, е попаднала там?

— Не мога да кажа със сигурност, Мак. Мога само да предполагам. Възможно е да го е одраскала в борбата. Има маникюр. Под ноктите ѝ открих частици кожа, както и вълнени нишки. Може да го е одраскала до кръв. Но какъвто и да е случаят, в спермата има кръв и тя е негова. Трябва да е негова, защото определено не е нейна.

— Нали каза, че била девствена.

— Казах само, че мисля така и ще бъда в състояние да дам точно заключение след аутопсията.

— Добре, била ли е или не?

Алигра поклати глава.

— Не мога да съм сигурна, Мак... — Поколеба се за миг и продължи: — Виж сега, не вярвам да е била девствена, защото ако е била, щеше да има кървене, дори и малко. А кръвта изобщо не е нейна. За да бъда по-точна, обикновено разкъсването на химена е свързано с кървене, особено при млади момичета. Повтарям, Мак, кръвта, смесена със семенната течност, извадена от вагината на Денис Метюз, не е нейна.

— Значи трябва да е имала приятел.

— Да, трябва да е имала по някое време.

— Ако знаехме кой е, това би помогнало много. Чудя се... — Мак потърка брадичка и погледна замислено Алигра. — Може би извършителят е именно този приятел, разгневен от нещо...

— Може би. — Алигра сви устни и се намръщи. — Онова, което знам с положителност е, че вагиналната област е сериозно наранена. Бил е изключително груб с нея. Проникнал е със сила, има разкъсани кръвоносни съдове и дори леко разкъсване на вагиналната тъкан. Казах ти още снощи — много грубо изнасилване. Сатанинска злост. Нападнал я е като див звяр и тя се е борела.

— Горкото момиче... — Мак тръгна напред-назад из залата, а после внезапно спря пред Алигра. — Майк Бърн ми каза, че Денис няма приятел, както нямат Кейти и Карли. Обясни, че били до такава степен отдадени на театъра, че не им оставало време да мислят за това. Вярвам на Майк — той е праволинеен като скаут. Познавам го от дете.

— Сигурна съм, че е откровен. Няма защо да те лъже. Но въпреки това Денис е имала интимна връзка с мъж, през последните една-две години.

— Синът на Майк, Найъл, излизал с нея миналата година. Казва, че до любов не се стигнало. Няколко срещи и бързо фиаско. Вярвам му. Той е честен като баща си и се съмнявам да е дефлорирал Денис.

Алигра кимна утвърдително и каза:

— Може да попаднеш на нещо важно, когато разпитваш приятелите и съучениците ѝ.

— Вече пратих момчетата в училището и щом свърша тук, ще отида и аз.

— А родителите? Май не ти бяха много от полза... Какво казаха?

— Нищо особено. Смазани са от скръб. Отишли при сестрата на майката в Личфийлд, за да не ги безпокоят. И в общи линии, повториха казаното от Майк. Денис нямала приятел, посветила се на театъра и мечтаела единствено да отиде в Ню Йорк догодина.

— Значи никакви улики?

— Абсолютно нищо. — Мак се облегна на шкафа с отчаян вид. Въздъхна тежко и добави: — Имаме всички тия ДНК проби, но както казваш, никаква работа не ни вършат, след като няма с какво да ги сравним.

— Бих могла да... бих могла да ти изградя прототип на база на откритото — предложи тя.

Мак я погледна с внезапно събуден интерес и се изправи.

— Давай — каза той, — цял съм в слух.

— Както ти казах, трябва да я е наранил през дрехите. Има охлузвания по ръцете, гърдите и гърба. За мен това са признаци на огромна сила. Значи извършителят трябва да е изключително силен, с мощен захват. Намерих няколко косъмчета от интимните части, които също не са от нея. Кафяви. Както и няколко от коса. Кестенява. Според лабораторните резултати, вълнените влакна са от кашмир. Така че пред очите ми се оформя висок, вероятно с могъщо телосложение и изключително силен мъж с кестенява коса. Пада си по пуловери от кашмирена вълна. Знам, че не е много, Мак.

— Все пак е нещо, Алигра. Все още съм убеден, че човекът ни е местен. Чист инстинкт, но този инстинкт ми е вършил добра работа досега. Освен това, доколкото ни е известно, никакви външни лица не са се мяркали насам през последните четиридесет и осем часа.

— Можеш ли да съставиш кратък сценарий, както си правил по-рано, Мак?

— Не знам. Но нещо ми говори, че е местен. Дебнел ги е постоянно, може би седмици наред, без да го забележат. Спира се на една от тях, а може и на всичките. Накрая решава да действа, докато са в плевнята. Знае, че това е единственото място, където са уязвими, защото там са винаги сами и плевнята е доста отдалечена. Но това са само предположения.

— Психопат?

— Възможно е... — Мак млъкна. — Да. Бих казал дори, че е повече от вероятно. Но може да се окаже и някой, който води съвсем нормален начин на живот, от гледна точка на околните. Може да не е убивал преди това и да не се задоволи само с това убийство.

Алигра не отговори. Само поклати тъжно глава и отиде до металната маса. Няма как да не проявиш чувства, когато жертвата е толкова красиво момиче, само на седемнадесет години, изнасилено и убито по такъв жесток начин и с такова хладнокръвие. Алигра взе няколко кафяви плика и като погледна към Мак каза:

— Това са снимки на трупа, които моите хора направиха снощи на местопрестъплението. И други, от тази сутрин, преди и по време на

аутопсията. Ако решиш да ги видиш, те са на разположение.

Мак се поколеба и каза:

— По-добре да ги погледна сега. Да свърша с тях и да си вървя по работата. Нямам търпение да слеза в Малвърн.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Студеното слънце отдавна слезе зад далечния хоризонт, и вечерен мрак започна да обгръща в сянка моравата и цялата градина.

Кейти седеше пред малко бюро в спалнята си, гледаше притъмняващия небосклон и мислеше за събитията от деня. Долу в кухнята са се събрали останалите и пият чай. Всички се върнаха за ранна вечеря след погребението и макар да бяха подредили с майка ѝ масата в трапезарията още преди да тръгнат за черквата, в края на краищата не ядоха там.

— В кухнята е много по-уютно, Морийн — каза баба Кетриона. Всички се съгласиха и вечеряха там. Леля Бриджит бе дошла от Ню Йорк снощи, както и всички баби и дядовци — Шон и Кетриона Окийфи и Патрик и Жералдин Бърн. Тук бе и сестрата на Майкъл Меъринд, всеобща любимка, както и съпругът ѝ Пади Меклън. Леля Мора беше болна и не можа да дойде, а леля Айлийн бе заминала за Лос Анджелис по работа.

Кейти въздъхна тихо, наведе се напред, опря лакти на писалището и хвана глава с ръце. Мъчеше я страшно главоболие, в съзнанието ѝ гъмжаха толкова много и объркани мисли, че не можеше дори да ги подреди. В този момент си спомни за дневника. Съвсем неотдавнашен подарък от майка ѝ, той беше с тъмнозелена кожена подвързия и златен релефен надпис „Петгодишен дневник“. Винаги досега бе писала в него с удоволствие, доволна от възможността да даде материален израз на мислите си. Може би точно това трябва да направи и сега... да отрази върху хартия онова, което я вълнува. Така щеше да осмисли станалото. Тя издърпа средното чекмедже и извади дневника. Стигнала до първата празна страница, тя взе химикалка и започна:

1 ноември 1989

Погребението на Денис

Когато се събудих днес изпитах голяма тъга и не можах да разбера защо. И тогава внезапно се сетих. Днес

щяха да погребат Денис.

Повечето мои близки също дойдоха. Всички мъже носеха тъмни костюми, а жените бяха в черно. Мама облече най-хубавата си черна рокля и черно палто, купени преди осем години. Леля ми Бриджит беше също в черно.

Времето този следобед беше толкова хубаво, че гърлото ми се сви — Денис никога вече няма да се порадва на такава красота. Слънцето грееше ярко, а на небосвода нямаше нито едно облаче. Кристалната синева беше така гладка, сякаш току-що боядисана. А на този девствен фон изпъкваха пурпурни и златни, ръждиви и жълти, медни и розови есенни дървета. Всичко бе така отчетливо, така живо, че сърцето спираше от премала.

След служба в черквата отидохме на гробището. Имаше толкова много хора. Дойде целият клас, както и някои учители. Тук беше и госпожа Куук, която ни учи на актьорско майсторство, със съпруга си Джеф. Дойде майката на Карли и застана при нас, до родителите на Денис и по-големия ѝ брат Джим, пристигнал от Хартфорд с жена си Сенди. Джим и баща му трябваше да крепят майката, защото беше пред припадък.

Аз не спирах да мисля за Денис, виждах лицето ѝ и си представях ужаса на последните минути. Не можех да се освободя от тези мисли. Колко ли е била уплашена, когато я е нападнал този човек. Лейтенант Макдоналд каза на баща ми, че се е борила за живота си. Не мога да го понеса. Карли, просната на земята, не може да ѝ помогне. Да, Денис сигурно е обезумяла от ужас. А престъпникът удря Денис, насилва я и убива. Боже, как боли при тая мисъл! Сигурно никога няма да я прогоня от съзнанието си.

Трябвало е да съм там, в хамбара, когато е станало всичко това. Сигурна съм, че убиецът не би посмял да нападне и трите. Щяхме да се защитим. Аз съм много силна и трите заедно можехме да избегнем нещастieto.

Ние изпратихме бели лилии за погребението и те бяха подредени върху ковчегата, редом с червените рози от родителите и венец розови карамфили от госпожа Смит.

Когато спускаха в земята ковчега на Денис, помислих, че сърцето ми ще се пръсне. Никога няма да я видя. Хвърлих няколко лилии в гроба. Найъл направи същото, а после снахата на Денис, Сенди, хвърли червена роза.

С каква безнадеждна окончателност звучат буците пръст върху капака на ковчега. Започнах да плача и баща ми ни отведе всички у дома. Изразили бяхме съболезнованията си на семейство Метюз още в черквата. Но аз знаех, че това не им помага. Мама каза, че мъката им е непоносима.

Когато се прибрахме у дома, татко наля уиски на баща си, както и на дядо Шон и чичо Томи. Тогава мама, която никога не пие друг алкохол, освен шери, поиска също да ѝ сипе. И татко отново извади бутилката, както и още чаши и наля за всички, освен на мен, на Фин и на Найъл. Даже и леля Бриджит пи.

Мама бе сготвила прочутата си кокошка по френски и аз отидох да ѝ помогна в сервирането. Тя бе сложила бяла престилка върху черната вълнена рокля и имаше толкова печален и тревожен вид, че сърцето ми се сви. На няколко пъти, докато работехме около барплота, тя ме прегръщаше през раменете и ме притискаше силно към себе си. А когато вдигнах поглед към лицето ѝ, видях, че ясниите ѝ сини очи са пълни със сълзи. Знаем, тя си мисли, че и аз можех да съм сред жертвите и благодари Богу за оцеляването ми. Всеки ден Му отправя горещи молитви за благодарност.

„Златните часове“, както им вика Мак Макдоналд, отдавна изтекоха. Татко казва, че Мак е бесен, защото екипът му все още се лута в тъмното. Поне засега.

Миналата седмица пак тръгнах на училище, но нищо вече не е като преди. Не и без Денис и Карли. Тя продължава да лежи в кома и вече никой не прави никакви прогнози за бъдещето ѝ. Често ходя при нея, но то е все едно да посещаваш мъртвец.

Така потисната се чувствам без тях... все едно трите живеехме един живот. Останах сама. Съвсем сама и нищо

повече не ме интересува.

Не искам вече да играя. Не искам даже да участвам в училищния концерт. Театърът се изпълни с болка, мъка и тъга. Отказвам се. Няма да ходя в академията на Ню Йорк догодина. Без тях няма да е същото. Не трябваше да ги водя в плевника оня път. Заради мен Денис е мъртва. Заради мен Карли е в кома и лежи там безчувствена.

Не знам какво да правя, когато свърша училище. Казах на мама, че трябва да измисля нещо ново. Може да започна работа при леля Бриджит. В Ню Йорк. Родителите ми като че ли нямат нищо против. Мисля, че се опасяват, да не би убиецът да се навърта в Малвърн и аз да съм в опасност. Мисля, че ще се чувстват много по-добре, ако напусна тия места.

Знам как се чувстват. Понякога и аз се страхувам. Напрягам съзнанието си да проумея, кой би могъл да направи това с Денис, но никакво име не изплува в ума ми. Няма кандидат за ролята на убиеца.

Когато казах на татко какво съм видяла през нощта в градината, той веднага извика полиция и те дойдоха. Откриха отпечатъци от стъпки при дърветата. Измериха ги и направиха отливки, но нищо друго не последва.

Същия ден татко накара да инсталират алармена система в къщата, а мама започна да ме прибира от училище. Понякога това правят татко или Найъл. Не искат никакви рискове в тия мрачни зимни следобеди. Аз съм доволна, защото никак не ми се минава сама през безлюдните поля.

Вечер заспивам трудно. Образът на Денис не излиза от ума ми. Бе толкова красива, толкова мила. Очите ми се пълнят със сълзи. Скръбта ми е безгранична. Знам как се чувстват близките й — да загубиш седемнадесетгодишна дъщеря е жестоко.

Когато ходя при Карли аз й говоря, държа я за ръка и рецитирам Шекспир, защото обичаше творбите му толкова много. Тя обаче не реагира...

— Кейти, Кейти, слез долу! — викна Морийн от основата на стълбището.

Кейти остави химикалката, затвори дневника и го прибра в чекмеджето. Чак сега усети, че бузите ѝ са мокри от сълзи. Избърса ги с пръсти и излезе на площадката.

— Да, мамо? Какво има?

— Баба и дядо си отиват, ела да кажеш лека нощ!

— Добре, мамо!

Тя се спусна послушно на партера, а баба Кетриона я прегърна нежно. Същото направи и дядо Шон. После със същата любов и другата двойка старци — Патрик и Жералдин — прегърнаха любимата си единствена внучка. Леля Меърид и чичо Томи я разцелуваха, а после леля Меърид я стисна силно за лакътя и се усмихна насърчително.

И Кейти усети какво си мислят всички те... Благодаряха на Бога, че е жива.

ЧАСТ ВТОРА ПРИЯТЕЛСКИ ПОДАРЪК

*„Приятелството е любов,
Лишена от крилете си.“*

Лорд
Байрон

*„... най-съществен елемент на щастието е
дарът на приятелството.“*

Сър Уилям Ослър

ЛОНДОН — ЙОРКШИР, 1999

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Младата жена, която бърза надолу по „Хеймаркет“ в тази студена октомврийска сряда няма и представа за богатата жътва, която оставя зад гърба си. Десетки глави на мъже и жени се извързват подире ѝ по пътя към Кралския театър.

Тя е висока, гъвкава и много стройна, поразително красива в черната си вълнена пелерина и шит по поръчка, костюм с панталони. Единственият цвят в нейната фигура е смайващата синева на очите ѝ върху бледо, деликатно изваяно лице и буйния огнен ореол на косата.

Стигнала театъра, тя се нареди на опашка пред касата. Когато ѝ дойде редът каза лаконично Кейти Бърн и мъжът зад гишето порови в купчината пликове, преди да подаде билета ѝ.

След малко разпоредителят я поведе към мястото ѝ в средата на осмия ред. Това бе едно от най-добрите места в залата и тя добре го знаеше.

Както всеки път, когато влезеше в театър, Кейти бе изпълнена с възбуда и радостно очакване. Всеки нерв трептеше и тя едва успяваше да седи неподвижна, вперила поглед в червеното кадифе на завесата в очакване тя да се вдигне, за да потъне в очарованието на един друг, вълшебен свят.

Вън от собствените ѝ чувства, в театъра тази вечер се усещаше особено напрежение и Кейти го долови начаса. Пиесата се казваше „Шарлот и нейните сестри“. Премиерата беше преди два месеца и предизвика фурор сред критиците. Беше невероятен успех, колосален хит, който със сигурност щеше да се играе месеци или дори години.

За пиесата се изписа много, както и за авторката, млада жена, за която никой не бе чувал досега. Тя бе нахвърляла произведението в свободното си време. Казваше се Джени Харгрийвс и беше от Херогейт, където работеше в местно списание.

Пиесата бе посветена на сестрите Бронте, писателки и поетеси, живели в деветнадесети век в Хоуърт — селце разположено сред голите хълмове на Йоркшир. Те бяха дали на света такива

изключителни произведения като „Джейн Еър“, „Брулени хълмове“, както и „Обитателят на Уайлдфел хол“.

Като отвори програмата Кейти хвърли бегъл поглед върху отделните действия и списъка на актьорите. Три много известни и талантиви британски актриси изпълняваха ролите на Шарлот, Емили и Ан Бронте и тя нямаше търпение да види изпълненията им. Готова бе да се потопи в „безвремието на невероятното“. Аз ще повярвам всяка дума, каза си Кейти, както всеки път в театрална зала. Ще повярвам, че това наистина става, че виждам истинския живот да протича пред очите ми на сцената.

Постепенно суматохата стихна, зрителите престанаха да се въртят в креслата си, шумът заглъхна и в залата се възцари тишина. Светлините притъмняха. Завесата се вдигна. Стиснала ръце в скута си, Кейти се превърна цяла във внимание.

Моментално потъна в действието, завладяна от живота на трите сестри, на талантливия им брат — декадент; Бренуел, и благочестивия баща, преподобния Патрик Бронте, енорийски викарий на Хоуърт в Уест Райдинг — Йоркшир.

Тя седеше и наблюдаваше живота във викарията, разположена сред унили хълмове, с прозорци към гробищата и постоянно наведени в една посока от неспирния вятър дървета. Изпълнението беше превъзходно. Трите актриси се раздаваха без остатък и с лекота я убедиха, че ТЕ СА сестрите Бронте. Кейти беше омагьосана от излъчването им.

Тя не стана от мястото си в антракта, не пожела да се разтъпче, за да не развали магията, да не смути вълшебната атмосфера, пресъздадена с такова майсторство на сцената. Едва дочака началото на второто действие, за да бъде отново запленена от репликите на героите, от майсторската игра, от декорите и костюмите, както бяха и всички останали зрители.

Кейти не искаше представлението да свършва.

Тръгнала да излиза заедно с бавно изливащата се през изходите тълпа, тя продължи да се удивява на чудесата, сътворени тази вечер на сцената. Даваше си сметка, че е видяла нещо наистина забележително, което я бе запленило и покъртило с непреодолима сила. Това е театърът всъщност, нали?

Когато излезе от сградата Кейти се огледа за шофьора, който трябваше да я чака, за да я откара в ресторанта за вечеря. Забеляза го, застанал до паркираната край бордюра кола.

— Здравей, Джо — каза тя с усмивка, като си спомни колко любезен беше, когато я караше предишния път на среща с Мелъни Доусън.

Той се усмихна в отговор и вдигна ръка до шапката си.

— Добър вечер, госпожице Бърн. — Отвори задната врата и тя влезе в колата. — Този път е в „Бръшляна“ — каза шофьорът и затвори.

Кейти се облегна удобно, все още потънала в мисли за представлението, а колата потегли към Сохо. Беше много признателна на Мелъни, че ѝ осигури билет за тази нашумяла постановка, но тя винаги бе проявявала изключителна благосклонност към нея. Запознаха се преди четири години и Кейти се ласкаеше от мисълта, че една толкова високопоставена дама, с такова реноме в театъра, толкова шик, пожънала такива успехи, искаше да ѝ бъде приятелка. С нетърпение очакваше да я види на вечеря и да сподели впечатленията си от пиесата. Мелани винаги проявяваше интерес към мнението ѝ, не само по театрални въпроси, но въобще.

Мелъни Доусън забеляза Кейти в прочутия ресторант, посещаван главно от хора на шоубизнеса и стана да я посрещне. Двете жени се регърнаха, после седнаха и Мелъни възкликна:

— Изглеждаш чудесно, Кейти. Лондон явно ти влияе добре. Но аз отбелязах това и когато бяхме тук миналия път с Хари.

Кейти се засмя и кимна.

— И на мен така ми се струва, пък и заниманията в Кралската академия за драматично изкуство ми допадат много. Как е Хари?

— Чувства се чудесно и ти изпраца поздрав. В момента не може да мръдне от Ню Йорк. Има трудности с една постановка. Но доколкото го познавам, ще ги преодолее. — Мелъни даде знак на сервитьора, погледна Кейти и попита: — Какво ще пиеш?

Кейти поклати глава.

— Нали знаеш, че не пия. Но тази вечер бих си позволила чаша шампанско. То е достатъчно слабо.

— Бутилка Veuve Clicquot — каза Мелъни на сервитьора, благодари и отново погледна Кейти. — Как ти хареса пиесата?

— Страхотна е! Много ти благодаря за билета, Мелъни. Толкова мило от твоя страна! — Тя се наведе над масата и продължи: — На места бях направо разчувствана и такъв трябва да бъде театърът — да въздейства на чувствата ти, да те разтърси, да те накара да се чувстваш като героите, да изживееш заедно с тях радостите, скърбите, щастието и страданията им. Изпълнението беше великолепно. Чудесен състав.

— И аз не бих го изразила по-добре, но ти си много умно момиче, Кейти.

Кейти се усмихна и прие комплимента без коментар. Не можеше да не забележи, колко добре изглежда Мелъни тази вечер в тъмносивия си копирен костюм, очевидно уникален дизайнерски модел, със скъпи обеци от сиви перли. Тя бе поразително красива жена, със стилно оформена, къса кестенява коса и дълбоки кафяви очи. Кейти намираше, че проявява изтънчен вкус, както в начина си на обличане, така и във всяко друго отношение.

Сервитьорът се върна след миг с шампаниера, пълна с лед и бутилка вино.

След малко двете жени чукнаха чаши, вдигнали тостове една за друга. След като отпиха и оставиха чашите, Мелъни погледна замислено Кейти и попита:

— Какво ще кажеш за Бренуел?

Кейти бавно поклати глава.

— Не можах да повярвам колко съвременно прозвуча, в известен смисъл... пияница, комарджия, наркоман и прахосник — особено на таланта си. Никога не съм знаела много за сестрите Бронте и личния им живот — познавах само произведенията им — но пиесата е завладяваща, наистина превъзходна. А Джонатан Райн е великолепен в тая роля. Впрочем, всичките са.

— Съгласна съм. Това е чудесна драма. Първокласна. Все пак, от всички образи най-много ми допада този на Емили. Може би, защото винаги съм обичала „Брулени хълмове“.

— Да, Емили е много интересна и донякъде... — Кейти млъкна и прехапа устна. — Щях да кажа, че изглежда така загадъчна в тази пиеса, но не съм сигурна, дали точно това усещам.

— Надявам се да е това, защото тя наистина е крайно загадъчна личност в частния си живот. Не е искала да се публикуват произведенията ѝ, ревниво е пазела от попълзновения душевния си мир, съхранявала е ненакърнена самата си душа, в известен смисъл. Свободен, мистичен дух и може би единствената Бронте, която наистина заслужава венеца на световната слава. Убедена съм, че Емили Бронте е сред великите гении на английската литература.

— Тази пиеса ме кара да прочета отново книгите им — каза Кейти, но млъкна, забелязала изправен край масата мъж.

— Крис! — възкликна Мелъни. — Как си?

Мъжът отговори усмихнат:

— Много добре, Мел, а ти?

— По-добре — няма накъде. Приятно ми е да те запозная с моята приятелка, Кейти Бърн. Кейти, това е Кристофър Пламър, макар че едва ли е нужно да ти го представям.

Актьорът се усмихна, тя се усмихна в отговор и той пое протегнатата ръка.

— Някаква възможност да обядваме или вечеряме заедно, Крис? За колко време си тук?

— Един-два дни. Обади ми се. Може би ще се видим.

Той се усмихна и на двете, после се оттегли.

— Какъв случай! — едва не подсвирна Кейти. — През ум не ми е минавало, че ще се запозная с Кристофър Пламър. Той е сред любимите ми актьори.

— Просто е най-големият, по мое мнение. — Мелъни подаде едно меню на Кейти. — Не знам за теб, но аз ще си поръчам пържена риба с картофи и грахово пюре. Всичко това е страшно вредно — много се пълнее — обаче не мога да устоя на изкушението, когато дойда тук.

— И аз ще поръчам същото — засмя се Кейти. — И аз не мога да им устоя, не че идвам тук особено често.

— Минава за национално ястие и не мога да разбера защо.

Сервитьорът прие поръчката, доля чашите и изчезна.

Мелъни каза:

— Колко време смяташ да останеш в Лондон, Кейти?

— Не знам. — Кейти леко потръпна. — Това е глупав отговор, защото знам, е, поне в общи линии. Родителите ми ще ходят в

Ирландия, а след това ще пристигнат в Лондон за Деня на благодарността. Брат ми, Фин, учи в Оксфорд, мисля, че ти казах. Той е умникът на семейството. Така че всички ще се съберем тук, без Найъл, големия ми брат, доколкото знам. Но може и да ни изненада. Във всеки случай имам занятия в Академията до началото на декември, а родителите ми искат да се прибера в Кънектикът за Коледа. Не знам какво ще правя след Нова година. Може пак да се домъкна тук. Много обичам Лондон.

— Че кой не го обича? — съгласи се Мелъни. Тя се прокашля и отпи от шампанското. — Купих пиесата, Кейти.

— Коя пиеса?

Мелъни се усмихна.

— Коя пиеса? Тази, която исках да видиш. „Шарлот и нейните сестри“.

— Така ли! — Кейти не успя да скрие смайването си.

Мелъни кимна.

— Започнах преговори дълго преди премиерата, а преди седмица купих правата за Щатите от британския продуцент. Купих и филмовите права.

— Поздравявам те! Хари доволен ли е?

— Да, доволен е, заради мен. Този път продуцент ще бъда аз. Ще изляза на Бродуей някъде догодина. Можеш да го приемеш като мой принос за милениума.

Кейти се усмихна топло.

— Известни са ми усилията ти да откриеш нещо наистина добро. Е, вече го имаш.

Сервитьорът донесе вечерята и докато се хранеха, продължиха разговора с приказки за общи познати, за Лондон, за театъра. Когато приключиха да се хранят и започнаха да пият чай от лайка, Мелъни стресна Кейти с думите:

— Искам да си поговорим сериозно за нещо.

— Да, за какво? — попита Кейти, втренчила поглед в продуцентката.

— Казах ти, че ще покажа пиесата за Бронте на Бродуей. Искам да изиграеш Емили. Затова сме тук тази вечер. Предлагам ти втората главна роля. Затова исках да видиш пиесата. Не беше просто жест.

Кейти я гледаше зяпнала от смайване и не можа да продума.

— Кажи нещо де! Да, не, може би?

Като си пое дълбоко дъх, Кейти каза:

— Мелъни, ти си чудесна! Какво приказно предложение!

— Значи, приемаш! — възкликна грейнала Мелъни, видимо развълнувана.

— Не съвсем — започна Кейти и млъкна, като поклати глава. — Мисля, че искам да направя тая роля, но нека преспя, преди да кажа да. Не искам да приема, а после да се откажа.

Мелъни Доусън въздъхна тежко.

— Като последния път? Не мога да разбера защо отхвърляш ролите, които ти предлагам, но ако се откажеш от Емили Бронте, това ще бъде третият път. Тогава наистина ще почна да се питам, доколко са сериозни намеренията ти да станеш актриса.

— Знаеш, че са сериозни! Другите две роли не бяха за мен, Мелъни, и ти знаеш това. И Хари се съгласи. Твърде стара бях за момичето от „Чисто и просто“, а ролята в мюзикъла изобщо не ми допадна. Хари зае моята страна и освен това отлично знаеш, че не пея добре.

— В тая роля почти няма пеене, а и можеше да го изкараш в речитатив. Но не за това говорим днес. Не искаш ли роля в постановка на Бродуей, Кейти?

— Разбира се, че искам. Това е и винаги е било най-голямата ми мечта. Но искам ролята да бъде подходяща. Аз съм американка, Мелъни, докато Емили Бронте е англичанка и не съм убедена, че ще успея да я пресъздам вярно. Имам и други съображения.

— Като например? Посочи ми едно!

— Ами... — Кейти погледна встрани, прехапа устни, огледа целия ресторант и когато върна поглед върху продуцентката, промълви тихо и много искрено: — Не мисля, че искам да живея в Ню Йорк, Мел.

— Е, това е друга работа. — Мелъни я погледна внимателно, като си помисли за кой ли път, че в миналото на Кейти има нещо, което не ѝ дава мира. Много пъти я бе питала за това, но Кейти винаги отговаряше, че всичко е наред. Мелъни се гордееше със способностите си на психолог, както и с проникателността и усета на театрален продуцент и беше убедена, че не всичко е наред, но Кейти не беше склонна да сподели проблема си. Няма актриса с всичкия си, която да

откаже Емили Бронте на Бродуей, след като пиесата е все още хит в Лондон. Не и актриса с дарованието на Кейти. Освен ако не съществува наистина сериозна пречка. Значи има такава, има нещо, което не я пуска да се прибере у дома, реши Мелъни.

Тя пое отново дъх и каза:

— За Шарлот ангажирам Жоржет Алисън, а Харисън Джордън за Бренуел. Две суперзвезди, както ти е добре известно. Нищо няма да загубиш от едно появяване на Бродуей в тяхна компания, не мислиш ли?

Кейти сложи ръка върху нейната.

— Толкова съм ги благодарна, Мелъни. Наистина мечтая да изиграя тази роля... но искам и да съм сигурна, че ще се справя, преди да кажа да.

Мелъни кимна и чертите ѝ се отпуснаха. Двамата със съпруга ѝ харесваха много тази млада жена и бяха убедени, че от нея ще излезе голяма актриса, звезда. Ако разбира се, тя пожелае това.

— Добре, скъпа. Отговори ми утре!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ксения Лейбърн кръстосваше кабинета си в къщата на Фармстрийт, Мейфеър, а до ухото си притискаше клетъчен телефон. Разговаряше със съдружника си в Ню Йорк и в момента слушаше напрегнато. Накрая каза:

— Убедена съм, че мога да се справя бързо. Ще помисля по въпроса и ще ти пратя факс или имейл още утре, Алън. Но какво ще правим с поканите? Те трябва да се разпратят още сега, нали?

Чу някакъв шум и като продължи да слуша Алън Пиърсън отвъд океана, отиде до вратата и я откряна. При вида на Кейти Бърн тя вдигна ръка за поздрав, а после насочи вниманието си отново към телефона.

— Е, тогава няма проблеми! Поне за мен. Ще се чуем утре, Алън, чао!

Като излезе в антрето, Ксения видя как Кейти слага веригата, запъва резето и превърта два пъти ключа на входната врата. Разсмя се и каза:

— Няма нужда да правиш това, Кейти. Тук е по-безопасно отколкото във Форт Нокс^[1], след като се включи алармата. Би трябвало вече да го знаеш.

— По-добре да прекалиш с предпазливост, отколкото с безгрижие — отвърна Кейти, като се усмихна на приятелката си. — Аз винаги заключвам вратите. Навик.

— Забелязала съм го — отвърна Ксения под нос и бързо смени темата: — Как мина вечерта?

Като свали наметката и я закачи в шкафа, Кейти отвърна през рамо:

— Пиесата беше невероятна, а след това вечерях в „Бръшляна“ с Мелъни.

— О, чудесно! — отбеляза Ксения и продължи към кухнята:

— Какво ще кажеш за чаша чай преди лягане?

— Няма да откажа. — Кейти последва приятелката си по коридора. Като се настани до масичка в средата на кухнята, добави: —

Съставът е превъзходен, а пиесата е наистина първокачествена драма. Не знаех много за семейство Бронте, макар винаги да съм обичала книгите им.

След като напълни с вода електрическия чайник и го включи, Ксения също седна до масичката.

— Собственият им живот е в известен смисъл драма — каза тя. — Така че успехът на сценичната интерпретация не ме учудва. И трите живеят доста интересно, макар че са прекарвали по-голямата част от живота си в Хоуърт.

— Знаеш ли нещо повече за тях?

— Разбира се, че знам, Кейти, те са местна гордост. Нали не си забравила, че съм прекарала голяма част от детството си в Йоркшир?

— За миг бях забравила, понеже те възприемам като гражданка на света с големи букви.

Ксения избухна в смях и прокара пръсти през пищните си кестеняви коси. — О, да, госпожица Космополит, бедната малка аз. — Тя се засмя отново. — Много добре знаеш, че по душа съм си селянче.

Кейти поклати глава.

— Не те виждам точно такава! Нито пък останалите ти приятели споделят такова мнение. Ти си започнала да пътуваш с баща си на шестгодишна възраст и сте отседнали в най-изисканите хотели на Париж, Ню Йорк и Лондон.

— Не забравяй Кан, Ница, Виена и Ел Ей — ухили се Ксения и подскочи, защото чайникът засвири. Извади две чаши от бюфета, сложи книжни пакетчета чай в тях и ги заля с вряла вода от чайника. — Сложих зелен чай.

— Предпочитам го, благодаря.

Ксения донесе чашите до масата, сложи едната пред Кейти и седна. — Знаеш ли, когато станах на седемнадесет, току-що завършила гимназия и за пръв път оставена сама на себе си, светът ми се видя доста нанагорен. Мисля, че за това е виновен баща ми и неговият хотелски начин на живот.

Кейти я погледна над чашата и попита:

— Какво искаш да кажеш? Май не мога да проследя мисълта ти.

Ксения се наведе напред и поясни:

— Старшият администратор на всеки хотел, в който отседнахме ставаше дясна ръка на татко, а по-късно и моя. Искаш ли да ти се

пусне писмо, да се направи резервация за хотел, за самолет, да ти наемат кола, да се запази маса в ресторант, час за фризьор, само казваш и всичко е готово. Това беше девизът на баща ми. Той бе напълно убеден, че ако познаваш старши администраторите в лондонския „Дорчестър“ и „Джордж V“ в Париж, нямаш никакви основания да се притесняваш за каквото и да било. Светът се превръща в много приятно за живеене място. Целият персонал прави този живот лесен и удобен.

Ксения млъкна, за да отпие от чая и продължи:

— Вярваш ли, че години наред няхах представа, как се пуска писмо? Винаги съм оставяла писмата си на рецепцията — на главния администратор, ако трябва да бъдем съвсем точни.

Кейти се усмихна.

— Ти си явно ужасена от този начин на живот, но аз го намирам доста привлекателен. Все пак не си била през всичкото време с баща си, ако помня точно. Един път ми каза, че понякога си оставала и при майка си. Тя не те ли заведе поне веднъж в някоя поща? Не ти ли показва някои неща от реалния живот?

Ксения поклати глава и отвърна:

— Преди всичко къщата на майка ми, в която живееше по онова време, се намираше в много усамотен край на Йоркшир. Живеехме с брат й, вуйчо Уилям. И второ, когато бях малка, тя не беше съвсем добре. Мисля, че именно хроничното й заболяване беше причина да се разделят. Може би беше психосоматично, не знам. Както и да е, поради болестите й, аз прекарвах повечето време с Тимоти и Верити, а не с нея. По-голямата част от маминото детство е протекла с техния баща, така че в известен смисъл те бяха моето семейство. Тим, Верити и аз, живеехме в приказния свят на Бъртън Лейбърн... най-необикновената къща на света, наистина уникална. Естествено животът там нямаше нищо общо с този на моя постоянно пътуващ, бродещ из света на висока скорост, баща продуцент.

— Мога да си представя. Сигурно ти липсва — промърмори Кейти със съчувствие, като си даде сметка колко би тъжала за собствения си баща, ако беше мъртъв.

— О, да, липсва ми много — отвърна Ксения. — Беше прекрасен баща, макар и леко откачен на моменти. Извънредно колоритна личност — ако беше жив, щеше много да ти хареса. Страшно красив,

руски имигрант, изведен от родината си като дете, непосредствено преди революцията, възпитан в Париж и Ница от майка си и най-накрая заживял в Холивуд. Ужасно привързан към Лондон, костюмите на Севил Роу, комар и филмопроизводство. И към мен, разбира се. Той ме обожаваше.

— Изглежда е бил голям чешит.

Ксения само се усмихна, отпи от чая и си спомни с много обич и тъга своя баща, Виктор Александрович Фьодоров, починал, когато тя беше на двадесет и две години.

Продължиха да пият чай мълчаливо. Двете си допаднаха от пръв поглед, когато леля Бриджит ги запозна в Ню Йорк и от две години бяха приятелки, а от една — съквартирантки в Лондон. Макар да идваха от съвършено различни социални среди, двете се разбираха чудесно. Умееха да общуват и мълчаливо, знаеха как да се радват на компанията си.

— Знам, че си израсла с Тим, но беше ли влюбена в него? Като дете — попита Кейти.

Ксения кимна.

— О, да, бях. Обикнах Тим завинаги.

Кейти забеляза печал в очите на приятелката си и като разбра, че е напипала болно място, побърза да смени темата:

— Няма да повярваш. Мелъни ме запозна тази вечер с Кристофър Пламър. Той вечеряше в „Бръшляна“ и дойде да й каже добър вечер.

— Забележителен актьор — каза Ксения и като вдигна вежди, попита: — Да не би да участва в някоя от постановките й?

— Не знам, не мисля. — Кейти млъкна за миг, а после каза:

— Всъщност, тя предложи роля на мен.

— Сериозно? Каква?

— На Емили Бронте в „Шарлот и нейните сестри“.

— Това е супер, Кейти! Поздравявам те!

— Недей още! Не знам дали ще приема.

— Не знаеш ли? И защо да не знаеш? Би трябвало да се хвърлиш отгоре й като тигрица. — Ксения я погледна с недоумение, намръщи се и поклати глава. — И защо трябва да се колебаеш?

— Не съм сигурна, че ще се справя. Емили е англичанка. Аз съм американка и... — Кейти млъкна с тревожен вид.

— Не ставай смешна! — скастри я Ксения. — Разбира се, че ще се справиш! Ти си даровита актриса и много упорит труженик. Тази роля е тъкмо за теб, повярвай ми!

— Благодаря, но се чувствам страшно несигурна. Казах на Мелъни, че искам да преспя с идеята, а отговора си ще дам утре.

— Надявам се да е утвърдителен — отвърна бързо Ксения. — Трябва да приемеш. Слушай, никой не те кара още утре да подписваш договор. Винаги можеш да се измъкнеш, ако сметнеш, че е необходимо. Просто приеми за момента!

— Не мога да постъпя така. Няма да е честно спрямо Мелъни.

Ксения се изправи и започна да ходи напред-назад из кухнята, а изразът на очите ѝ стана сериозен. Най-накрая спря до Кейти, сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Виж какво ще направим. Утре сутринта се обаждаш на Мелъни Доусън и казваш, че приемаш! След това идваш с мен в Йоркшир! За няколко дни. Вземаме сутрешния влак от Кинг Крос за Херогейт! И ще отидем при Верити в Бъртън Лей Бърн. В петък или събота те закарвам в Хоуърт. Ще можеш да си общуваш с духа на Емили Бронте в ония диви, пусти хълмове, които тя толкова много обича и в които е прекарвала толкова много време с кучето си Кийпър. Ще се отбием в Блек Бул, където Бренуел се напивал до смърт, ще се разходим по уличките. Даже ще минем пеша през хълмовете до Топ Уидънз. Това е доста път, но си струва. Сега там има само руини, но се предполага, че това е прототипът за „Брулени хълмове“. Можем да прекараме час-два във викарията. Тя сега е музей и експозицията включва доста ръкописи, включително и на някои от ранните им творби, като например историите за Гондал и Енгриа, които са писали като деца. В духа на Байрон, много мелодраматични предтечи на зрялото им творчество. Не мислиш ли, че е великолепа идея?

— Да... — Кейти още се колебаеше.

— Чуй ме добре, Кейти Бърн! След като посетиш жилището им, видиш пустошта на хълмовете, намръщените бурни небеса, ще разбереш много по-добре същността на Бронте и преди всичко — на Емили. Мястото е толкова сурово и обрулено от вятъра, че неминуемо дава отражение върху тях, върху характерите им и в крайна сметка — върху творчеството им. Освен това, в библиотеката на Бъртън Лейбърн

има купища книги, посветени на сестрите и тяхното творчество. Има какво да почетеш. Кажи да!

Кейти мълчеше.

— Хайде де, кажи да! — викна нетърпеливо Ксения.

Кейти бе трогната от поканата и накрая кимна.

— Наистина е чудесно от твоя страна да направиш това за мен. Но какво ще стане с работата ти? Нали трябва да организираш голямо тържество във връзка с милениума и доколкото разбирам, имаше трудности?

— И то какви — каза Ксения. — Още не бяхме намерили мястото. Тъкмо започвахме да откачаме двамата с Алън, когато някаква двойка от Ню Йорк внезапно отмени резервацията си точно за връх Нова година — щяха да правят годишнина от сватбата си. А сега решили да се развеждат! И ето ти го мястото за нашия клиент! Проблемът е решен. Алън се притесняваше за тематичната украса. Балната зала в „Плаза“ е твърде голяма за семейно тържество, но аз измислих подходяща тема.

— Каква?

— Предложих залата да се декорира като Зимния дворец в Санкт Петербург. Отначало той хранеше известни съмнения, но когато чу идеята ми, клиентката подскочи от възторг. Утре ще му звънна, за да кажа, да ме търси в Йоркшир, ако му трябва. Най-хубавото е, че мога да свърша много неща по декора и в Бъртън Лейбърн — това място винаги ме е вдъхновявало. Когато го видиш, ще разбереш какво имам предвид.

Кейти изведнъж разбра, че Ксения изпитва остра нужда да отиде в къщата на своето детство. Личеше от внезапно появилата се върху бледите ѝ бузи руменина, както и от пламъчетата в тези необикновени очи.

— Добре — каза Кейти. — Ще дойда с теб в Йоркшир.

— И ще приемеш ролята на Емили?

Кейти си пое дълбоко дъх.

— Добре! Ще кажа на Мелъни, че искам да я направя и че отивам в Йоркшир да подишам атмосферата... Винаги мога да се откажа, когато се върнем в Лондон.

Само през трупа ми, помисли си Ксения, но отмина репликата с мълчание.

[1] Форт Нокс — Хранилище на американския златен резерв. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден във влака разговаряха малко. Ксения се занимаваше със служебни документи, а Кейти потъна в домашни, дадени ѝ от Кралската академия. Час след потеглянето от Кинг Крос поръчаха обяд и когато след малко го донесоха, за пръв път вдигнаха глави, за да се усмихнат една на друга.

— Когато правиш нещо с удоволствие, времето лети, нали? — промълви с тих смях Кейти.

Макар Ксения да се засмя отначало, изразът ѝ бързо стана сериозен и тя почти изръмжа:

— Ненавиждам канцеларската работа. За нещастие, Бела е болна и сега трябва да върша и нейната работа. От друга страна, нямам право да се жалвам, след като работите ни вървят така добре. Само си помисли, когато се срещнахме преди две години в Ню Йорк, съдружието ми с Алън беше само от една година. Наистина имахме голям късмет да стигнем, където сме сега, само за три години.

— Да, но специалните мероприятия и празненства, които организирате двамата, са наистина специални. Даже много специални! Те са направо уникални и двамата с Алън влагате много труд и талант в тая работа. Така че не виждам нищо изненадващо в бързия успех на компанията.

— Благодаря, Кейти, много мило от твоя страна! — Ксения взе лъжицата и опита супата от говежда опашка, после отчупи парченце хляб и го намаза тънко с масло.

Кейти я гледаше и се зачуди, как успява да запази елегантната си линия. Ксения беше на тридесет и четири — седем години по-възрастна от Кейти, но изобщо не изглеждаше на толкова. Видът ѝ бе по-скоро момичешки, макар в обноските да се долавяше някаква изисканост, някакъв международен финес. Говореше четири езика — руски, английски, френски и италиански — и беше изключително добре образована. Знанията ѝ в областта на литературата и историята бяха сякаш безгранични. Също и в областта на киното, като се има предвид кой е баща ѝ.

Кейти се възхищаваше на способността ѝ да си остава слаба въпреки чудовищния апетит. Тя успяваше да поддържа фигура на парижка манекенка, слаба и висока, с дълги крайници. Като върба, така я характеризираше Кейти. Пищната ѝ, кестенява коса до раменете, и раздалечените светлосиви очи, бяха най-големият ѝ чар. Малко бледото, сърцеобразно лице имаше деликатни черти и високи скули, които, в очите на Кейти, излъчваха нещо славянско.

А може само така да ми се струва, помисли си Кейти, докато гледаше скришом как набучва на вилицата един домати и го изядва.

Кейти мислеше често за Ксения и миналото ѝ, защото явно част от него бе забулена в тайнственост. Един-единствен път Кейти си позволи да ѝ зададе личен въпрос — по повод на майка ѝ — и бе моментално отрязана.

От този момент нататък тя оставяше Ксения да реши дали да ѝ се довери или не. И тя често го правеше. Изведнъж я обзе чувство на вина. Коя е тя, та си позволява да критикува Ксения дори наум. Самата тя не проявява особено силно желание да говори за собственото си минало, така че и Ксения вероятно я намира скрита и потайна.

— Рано тази сутрин говорих с Верити — обади се Ксения, като погледна Кейти право в очите. — Тя язди всяка сутрин, обикновено призори, та трябваше да я хвана, преди да подгони коня през тая безкрайна пустош, да прескача огради и да поставя на изпитание и себе си, и него. Както и да е, тя е доволна, че пристигаме и ще изпрати Лавиния да ни посрещне на гарата в Херогейт.

— Коя е Лавиния? — попита Кейти с любопитство.

— Дъщерята на Аня, готвачката на Верити. Родена е в селото и израсна в Бъртън Лейбърн. Сега е нещо като секретарка на Верити. Върши и други неща, като например посрещане на гости на гарата. По професия обаче е художник и при това добър.

Кейти кимна, взе чашата с вода и се облегна назад, за да прибере сервитьорът чинията от салатата. Когато останаха сами, каза:

— Впрочем, вслушах се в съвета ти и звъннах на Мелъни Доусън. Тя се развълнува много, когато ѝ казах, че приемам ролята на Емили Бронте. И сега ще се чувствам ужасно, ако не стане.

— Хич не ща и да слушам подобни приказки, приятелко! Така че просто млъкни! — Още когато тези думи излязоха от устата ѝ, Ксения се сконфузи и натъжи. Поклати глава и каза: — Руската ми баба ще се

обърне в гроба, ако ме чуе какво дрънкам. Не исках да бъда груба. Много съжалявам!

— Няма нищо, Ксения, не беше груба. — Кейти млъкна за миг и после попита: — Познаваш ли добре руската си баба? — Надяваше се да не ѝ откъсне главата. Въпросите, свързани с Тим и семейството бяха явно табу и я караха да онемява.

— Когато бях малка, прекарвах много време с нея — отвърна Ксения с равен глас, а след това продължи: — Баща ми често ме водеше в Париж или Ница, за да я видя. Беше забележителна жена и... много красива. Е, личеше колко красива е била на младини. И още беше внушителна в много отношения. Гранд дама, това е най-подходящият израз за нея. Баба умря в Ница, когато бях на седемнадесет, едва завършила училището на Лейди Идън в Лондон... — Ксения се усмихна и добави: — Представа нямаш каква маниачка беше на тема обноски. Още по-зле от другата ми баба, ако това изобщо е постижимо.

Донесоха омлетите и разговорът отново замря. Като приключиха с основното ястие, двете се отказаха от десерта, замениха го с кафе без захар и отново потънаха в книгата си.

Кейти бързо свърши с домашните, но Ксения остана дълго време задълбочена в своите документи. Свита в ъгъла си, Кейти наблюдаваше бягащия зад прозореца пейзаж, а експресът се носеше с пълна скорост към Йоркшир.

По едно време облегна глава назад и се отдаде на безброй мисли. Помъчи се да си представи къщата, в която отиваха и която видимо означаваше много за приятелката ѝ. Не знаеше какво да очаква, макар че изглежда бе нещо голямо. Когато говореше за нея, Ксения неизменно я свързваше с разни имена. Например, Пел, градинаря на Верити, който има... не зелени палци, а зелени пръсти. После някоя си Доди, икономка на къщата, която смята, че е надарена с особена духовна сила и Померой, някогашен ваксаджия, който всъщност вече не бил такъв, тъй като нямало достатъчно обуца за почистване. И ето, току-що спомена Аня, готвачката и нейната дъщеря Лавиния, родена в селцето, но израсла в къщата и всъщност художничка. Тази Верити изглежда живееше сама, сред цялата странна колекция от помощници и дългогодишния приятел Рекс Белами, известен на всички като Бой, който я посещавал от време на време. Любопитна смесица, помисли си

Кейти, малко преди да се унесе в сън, омаяна от ритъма на колелата и топлината на купето.

Скърцането на спирачките и внезапното оживление в ресторанта събудиха Кейти и тя подскочи. Примигна срещу Ксения и попита:

— Къде сме? Това ли е Херогейт?

— Не, Лийдс. Голям промишлен център. Навремето беше столица на конфекцията, но се появиа Хонконг и разни други места. Но пак процъфтява. Лийдс, имам предвид. Финансов център на Севера и голям студентски град. Университетът в Лийдс е мечта за всеки студент.

Кейти кимна.

— Да, чела съм доста за това.

Ксения затвори капака на дипломатическото куфарче и го остави на седалката до себе си. Огледа купето и се наведе над масата. Отправи втренчен поглед в очите на приятелката си и каза:

— Трябва да ти съобщя нещо. Всъщност, искам да се извиня в известен смисъл, Кейти, че не ти казах истината. Не че съм те лъгала, а просто пропуснах да ти кажа нещо, а Верити винаги подчертава, че това е вид лъжа.

Кейти отвърна:

— Не съм много съгласна с Верити, но кажи все пак! — И понеже Ксения не отговори, тя я подкани: — Кажи де!

Ксения продължаваше да мълчи и да гледа Кейти в очите.

Започна да се чувства малко неудобно под тоя пронизващ поглед и промълви:

— Можеш да ми кажеш, независимо какво е. Няма да се притесня от нищо. Защо имаш такъв загрижен вид? Не може да е чак толкова лошо. Или е?

Ксения преглътна и каза:

— Не съм се развела с Тим.

— Ами! — Кейти се облегна изненадана назад.

— Аз те подведох да мислиш така, Кейти. Всъщност ти прие, че съм разведена, когато ти казах, че съм се омъжвала. — Ксения продължи забързано: — Разбира се, оставих те да повярваш, да си помислиш така, защото беше по-лесно за мен. Като те накарах да мислиш, че съм разведена, си спестих необходимостта да споделя много други неща. И аз не...

— Искаш да кажеш, че все още си женена за Тим, така ли?

— О, не. Съвсем не това имах предвид... — Като си пое дълбоко дъх, тя каза: — Тим е мъртъв. Загина при ужасни обстоятелства. Но аз никому не казвам това, защото веднага започват съболезнования и душевни излияния от всякакъв вид, и аз отново потъвам в скръб, и започвам да рева, и загубвам трудоспособност, защото напълно падам духом. Искам обаче да ти го кажа, защото в Бъртън Лейбърн всичко е открито. За броени часове, какво говоря, за минути щеше да научиш, че Тим не е... жив и къде отивам аз тогава?

Кейти протегна длан и я сложи върху стиснатите ръце на Ксения.

— Така съжалявам... сигурно е ужасно за теб. Не искам да казваш и дума повече. Когато и ако почувстваш нужда да поговориш с мен за това, аз съм насреща. Ти си ми приятелка и аз те обичам, така че ако имаш нужда да облекчиш душата си, можеш да го направиш, когато пожелаеш.

— Много си мила, Кейти! — Ксения хвана ръката ѝ. — Сигурно си мислиш, че съм била потайна.

— О, не, въобще не — отвърна Кейти тихичко, като си мислеше, че потайната е тя, като не казва на приятелката си нищо за своето минало.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Младата жена, която ги посрещна на гарата в Херогейт, беше толкова смайващо красива, че Кейти се дръпна, когато тя забърза насреща им. Беше близо метър и седемдесет висока, много стройна, с късо подстригана черна коса в гладка прическа.

В излъчването ѝ имаше нещо хъшлашко и твърде познато на Кейти, макар че беше сигурно, че никога не бяха се виждали. Лавиния беше облечена в черни вълнени панталони, балетни пантофки и черен пуловер с обърната яка. Този черен ансамбъл се оживяваше от късо елече без копчета в яркочервено.

След нежната прегръдка с Лавиния, Ксения отстъпи назад и запозна двете млади жени. Те се ръкуваха, поздравиха се сърдечно и докато Кейти гледаше красивото лице срещу себе си, най-последно разбра защо ѝ се струва познато. Тя беше просто двойница на младата Одри Хепбърн, имаше същите огромни и изразителни тъмни очи, гъсти, красиви вежди и мек бретон над челото.

След запознанството Лавиния махна грациозно с ръка и възкликна:

— Да вървим! Верити ме е инструктирала да ви доведе навреме за чая, а ти знаеш какво означава за нея следобедния чай, нали Ксения? Превърнал се е в нещо като ритуал и в никакъв случай не може да се пропусне.

Без да дочака коментара на Ксения, тя махна на хамалина, който натовари багажа им на количка и чакаше разпореждания, след което поведе всички през перона като ротен фелдфебел. Със същия командирски апломб тя прекоси гаровия площад до разположения насреща паркинг.

Само след секунди носачът товареше багажа във винено червен извънсериен „Бентли Континентал“ с обветрен бежов гюрук. Кейти забеляза нещо като малък фамилен герб точно под стъклото на шофьора. Направи безуспешен опит да разгадае символите в него и тутакси я обзе любопитство.

— Защо не седнеш отзад, Ксения — предложи Лавиния, — да показваш на гостенката забележителностите.

— Отлична идея! — съгласи се Ксения и като намигна на Кейти, отвори вратата.

— Не предпочиташ ли да седнеш отпред при Лавиния? — попита Кейти.

— Не, искам да ти бъда гид. Двете с нея ще наваксаме местните клюки по-късно. Лавиния умира да се прави на шофьор, нали скъпа?

Звънкият смях на младата жена се разнесе в студения октомврийски въздух, но тя отмина забележката без коментар и запали с явно нетърпение да се прибере час по-скоро. Щом всички се настаниха, освободи ръчната спирачка и плавно се вля в оживения трафик на града.

Скоро стигнаха центъра, Ксения погледна към Кейти и почука по стъклото.

— Виж, това е Общинското, местност, станала доста известна с течение на вековете. Сега на нищо не прилича, но пролетно време там избуяват хиляди минзухари и образуват истински килим в пурпур, жълто и бяло. А точно отдолу са Градините, прочути с великолепните си цветя лете. Мама ме водеше на разходка там, когато бях малка.

Кейти проследи погледа на Ксения и кимна. Стори й се, че долови нотка тъга и дори горест в гласа на приятелката си, когато спомена майка си. Реши да смени темата и като погледна Ксения в лицето каза:

— Архитектурата е възхитителна... Херогейт е доста стар град, нали?

— О, да, а къщите, които отминахме току-що са от времето на Крал Джордж. Всъщност, в града има много архитектурни групи, изградени върху тераси, около площади или в дъгообразни редици. Едни са викториански, други от времето на Едуард. Едно време градът е бил известен курорт и във връзка с баните, са изградили голям брой красиви вили и много хотели.

От предната седалка се обади Лавиния:

— Кейти, гледала ли си един филм с Ванеса Редгрейв и Дъстин Хофман, казва се „Агата“?

— Не съм сигурна — отвърна Кейти, като се намръщи и се опита да си спомни. Заглавието й звучеше познато, но не можа да го свърже с

нищо. — Както и да е, защо питаш?

— Защото снимките са правени тук, през седемдесетте години — отговори Лавиния. — А случките, върху които е изградена фабулата, наистина са станали тук петдесет години по-рано. Става дума за това, че през 1926 година изчезва Агата Кристи. Вдига се голям шум. Никой не знае къде се намира. И ето, забелязват я тук, в хотел „Стария лебед“, където се е регистрирала под името Тереза Нийл. След като я откриват, издателите ѝ заявяват, че е получила нервен срив в резултат от творческа преумора. И понеже видяла на някаква гара афиш с красотите на Херогейт, просто си купила билет и заминала за там. Всичко е така мистериозно, както и в романите ѝ.

Кейти гледаше през прозореца красотите на този древен провинциален градец и си мислеше колко хубаво би било да останеха тук по-дълго, да потънат в атмосферата на тесните му улички. Имаше у него нещо старомодно, очарователно и пленително. Единственото ѝ излизане от Лондон, за цялата прекарана в Англия година, беше до Стратфорд на Ейвън. Селските райони я привличаха силно.

Ксения прекъсна мислите ѝ с думите:

— Градът е много стар, Кейти. Мисля, че корените му се простират чак до 1300. Във всеки случай минералните извори са открити през 1571. Най-накрая построили Кралска помпена станция и Кралски бани, където лекували най-различни болести. С течение на времето Херогейт се превръща в най-развития балнеоложки център в света. Естествено, събирал се и доста моден свят, така че всеки, който искал да мине за нещо, неизменно се появявал в Херогейт — крале, кралици, принцове, принцеси, дукове и дукеси, махараджи, политици, актриси, певци и писатели. Който ти дойде на ум, пристигал тук. Дори и Байрон се появил един път.

— Още ли е курорт? — попита Кейти.

— Вече не. Всичко замира след Втората световна война. Срамота е, но оставили на произвола на съдбата старите минерални извори.

— Но изворите са си тук, под земята — намеси се Лавиния. — Или поне така казва Верити.

— Ще ги възстановят ли някога?

— Не мисля. Съвременната медицина и диети ги правят излишни.

Спуснаха се по хълма и стигнаха равен макадамов път. Лавиния каза през рамо:

— Навлизаме в Дейлс, Кейти. Много красива местност.

— Далеч ли е Бъртън Лейбърн?

— Не много — отвърна Ксения. — Около час и двадесет минути.

Облегни се удобно и се наслаждавай на околната природа.

Беше октомври, а Дейлс все още зеленееше със заоблените си ниски хълмове. Бяха разделени на участъци с каменни зидове, а тук-там из тях пасяха овце. Листата още не бяха опадали и дърветата приличаха на подредени от двете страни на пътя зелени беседки. Кейти бе залепила нос на стъклото и жадно поглъщаше всичко. Изненадана бе от пищния колорит на местността. Бе си представяла Йорк безцветен и отблъскващ, но може би такъв щеше да е Хоуърт, където са живели сестрите Бронте. Ксения каза във влака, че е уредила да отидат там утре. Мисълта за това я въодушевяваше и тя се молеше да не загуби самообладание и да откаже ролята в „Шарлот и нейните сестри“ в последния момент. Нямахше нужда да се убеждава, че това е големият ѝ шанс.

Кейти си даваше отлично сметка, че ако откаже и този път, Мелъни Доусън вероятно никога няма да ѝ предложи друга роля. Известната продуцентка и съпругът ѝ Хари бяха забелязали Кейти в една нюйоркиска постановка преди няколко години и оттогава следяха кариерата ѝ с интерес.

Очевидно я ценяха като актриса, вярваха в нейното дарование, защото иначе не биха си дали труд да поддържат контакт с нея. Открили я бяха чак в Лондон преди осем месеца, за да ѝ засвидетелстват голямо внимание, като я водят на театър, а след това на вечеря в най-скъпи ресторанти.

Кейти извърна глава и още веднъж погледна околността край пътя за Бъртън Лейбърн. Минаха през няколко селца и древния катедрален град Райпън. Според пътните знаци, приближаваха Мидълхем.

Колко спокойно е в тия старинни селища, помисли си тя и веднага си представи Ню Йорк. Потисна една въздишка и съжали, че

този град я отблъсква толкова силно. Именно това чувство стоеше в основата на всичките ѝ колебания за ролята.

Много добре знаеше, че тя е точно каквото ѝ трябва, най-доброто, което ѝ е предлагано досега. И ако се изключи трудното усвояване на английския акцент, тя бе уверена, че ще я направи без усилие. Ролята на Емили беше точно за нея, за разлика от първите две, с които Мелъни се бе опитала да я примами.

Да, ако изиграе Емили Бронте на Бродуей, може да смята, че е излязла на голямата сцена. Само да не беше този страх от Ню Йорк. Ето, гърдите ѝ се стягат и той отново я стиска за гърлото. Кейти пое дълбоко дъх и впери невиждащ поглед през прозореца, като се мъчеше да прогони болезнените спомени от тревожното минало. Околната красота изчезна от очите ѝ и на нейно място се появиха образите на Денис и Карли, излезли от живота ѝ завинаги, но останали в сърцето и мислите ѝ. Отново въздъхна дълбоко и се облегна в очакване да я напусне тревожното чувство, както винаги ставаше в крайна сметка.

Ксения се обади:

— Стигнем ли билото на оня хълм пред нас, вече сме в Мидълхем. Много известна забележителност по тия места и плътно наситена с история.

— Чувала съм за Мидълхем — отвърна Кейти, като се постара гласът ѝ да прозвучи нормално. — Чела съм, че в тамошния замък е отрасъл Ричард III и навремето го наричали Уиндзор на Севера.

— Точно така, тук наистина се е намирал центърът на властта. На голяма част от нея всъщност. И тя била в ръцете на един човек, най-влиятелния мъж в Англия по онова време. Наричали са го Тронодържец, човека, който определял чия глава да се короняса, Ричард Невил, граф на Уоруик, йоркширец и последен в поредицата могъщи феодали. Той наистина разполагал с повече власт от Крал Едуард IV, негов млад братовчед, когото качва на трона след Войната на розите. Виждаш ли... — Ксения спря и посочи през прозореца. — Виж, Кейти, ей там! Това са развалините. Намали малко Лавиния, да ги види добре!

Лавиния послушно намали и колата мина много бавно покрай замъка.

— Ако искаш да разгледаш Мидълхем, Кейти, ще те доведе друг ден, но сега трябва да бързае към къщи. Верити ни чака.

— Разбирам — отвърна Кейти, като гледаше през прозореца прочутите руини. Изглеждаха зловещи и тайнствени, бързо потъващи в сенките на студената северна привечер.

Ледена тръпка я разтърси до мозъка на костите и Кейти се сви зиморничаво в лодена си. Опита се да прогони мрачното предчувствие, което я овладя.

След като оставиха развалините на замъка зад гърба си, колата започна да се изкачва по лъкатушещ път. Той излизаше от Мидълхем, за да поеме през голи хълмове. Слънцето бе изчезнало отдавна, но тукашното небе имаше бледосин цвят, а по него се носеха огромни бели облаци. Няколко птици се рееха високо — самотни обитатели на безлюдния Кавърдейл.

Най-накрая витият път се изправи и започна да се спуска към пищно зелена долина. Тя бе осеяна с вековни дървета и пасища, оградени с каменни зидове. Тънка сребърна ивица на речица, поела към Северно море, лъкатушеше сред зеленината.

След десетина минути колата стигна някакво село. Табелата съобщи, че навлизат в Бъртън Лейбърн.

— Май стигнахме — обади се Кейти.

— Още не. Къщата е извън селото. — Ксения се усмихна. — Ти сякаш нямаш търпение да пристигнем.

— Така изглежда. От всички приказки за това място, любопитството ми нарасна.

Усмивката на Ксения стана загадъчна, но тя не каза нищо повече.

Бъртън Лейбърн се оказа малко, красиво, живописно селце — типично за Дейлс, със скупчените си къщи от местен сив камък. Много от градините бяха пълни с цветя, напомнящи за току-що отминалото циганско лято, макар да преобладаваха ръждиви, златни и кехлибарени оттенъци. Имаше предимно хризантеми — любимо за сезона цвете.

Кейти забеляза няколко магазинчета, поща, кръчма с табела „Бяло сърце“, както и много красива черква от сив камък, с правоъгълна норманска кула и стъклописи. Хората обаче бяха малко на брой, нямаше коли и цялото селище изглеждаше изоставено.

Когато съобщи наблюдението си, двете жени избухнаха в смях, а Лавиния обясни:

— Ами че сега е време за чай, Кейти. Всичко живо си е по къщите и се пои.

В края на главната селска улица, Лавиния намали и зави наляво по тясна алея. След миг тя се превърна в широк път и колата отново увеличи скорост, докато стигна до високи порти от лят чугун. Те бяха внушителни и тежки, окачени на масивни каменни колони, увенчани с каменни фигури на елени.

Двете крила бяха затворени и Лавиния каза:

— Почакайте малко! Пел вече е заключил. Трябва да въведа кода.

— Аз ще го направя — възкликна Ксения и бързо излезе от колата. Мина през храстите и набра няколко цифри на метален панел с бутони. След миг се настани отново в бентлитото.

Металните крила се отвориха бавно.

Лавиния мина между тях и продължи по алеята. Тя беше много широка, приличаше повече на градска улица, отколкото на паркова алея, а от двете си страни имаше вековни дървета, чиито дънери бяха покрити със зелен мъх. Между дърветата се разхождаха елени и фазани, които прибавяха допълнително очарование към картината, внушаваща усещане за безкрайност.

Ксения забеляза изумения поглед на Кейти и каза:

— Забравих да ти съобщя, че имението Бъртън Лейбърн Хол се намира в еленов резерват. Тук винаги е имало елени, още от времето, когато Кралица Елизабет I подарява земите на Робърт Лейбърн, който по-късно построил сградите. Днес имаме около петдесет елена.

Кейти си спомни проблемите, които създават тези животни на майка ѝ в Малвърн, като опасват всички цветя в градината, но реши да не споделя своя спомен.

— На колко години е къщата? — попита тя.

— Построена е през 1577 година. Цифрата е изписана на вратата. Вероятно в тази година е завършена. Значи, тя е на повече от четиристотин години. Но ей сега ще я видиш. Направо е очарователна.

Дърветата от двете страни на алеята отстъпиха място на огромна поляна и в далечината, на фона на синьото небе, се показва къщата. Кейти видя веднага, че окачествяването ѝ като „очарователна“ е съвсем скромно.

Не приличаше нито на селска къща, нито на господарско имение. Бъртън Лейбърн беше нещо много, много повече. Беше величествена постройка.

За голямо разочарование на Кейти, Лавиния не ѝ даде възможност да я разгледа добре. Когато приближиха фасадата, тя рязко зави надясно и бързо пое по ненастлана алея. Влетя в калдъръмен двор и рязко спря.

— Готово — каза тя, като едновременно изключи двигателя и дръпна ръчната спирачка. — Закъсняваме за чая. После ще се оправим с багажа.

— Много съжалявам, че трябва да влезеш през задния вход — каза Ксения, щом излязоха от колата. Хвана Кейти под ръка и я поведе през двора.

Тя дочу пръхтене и цвилене и погледна назад. Видя два красиви коня и в следващия миг влезе в къщата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато влязоха в задното антре, което служеше и за съблекалня, претъпкано с ботуши за езда, наметала, шуби и всякакви други дрехи и обувки, в ушите им плисна какофония от звуци.

Лаеше куче, къкреше чайник, дрънчаха кухненски съдове, чуваше се приглушен разговор, а над всичко това се извисяваше женски глас, запял на непознат език. Цялата гюрултия идваше от кухнята, заедно с възхитителни аромати, които напомниха на Кейти за дома.

Това е Аня, естествено — усмихна се Ксения, докато окачваше на една кука черното си палто и шала си. — Искам да те запозная с нея, но това ще стане по-късно. Сега трябва да прием чай с Верити.

Кейти кимна, окачи лодена си до палтото на Ксения и оправи сакото на винения си костюм. Погледна часовника и каза:

— Почти пет часа е. Не сме ли малко закъснели?

— Не, само няколко минути.

— Англичаните не пият ли чай в четири?

— Между четири и пет, а тук винаги е ставало по-късно — някъде към пет без петнадесет — главно заради вечерята, която се сервира чак в осем и половина или девет. Но Верити не прави въпрос за няколко минути. — Тя поклати глава и добави: — Лавиния все вдига пара за точността. Хайде да вървим!

Ксения тръгна по дълъг коридор. Беше доста мрачен, независимо от аплиците по двете стени. Скоро се намериха в огромно квадратно преддверие, изпълнено със следобедна светлина, както и с ярки отблясъци от висналия в средата на тавана резбован полилей. Внезапната промяна я накара да затвори очи и да приспособи зрението си към ярката светлина.

Ксения се обърна назад, направи широк жест с ръка и каза:

— Ето, оттук би следвало да влезеш, Кейти. Не е ли чудесно преддверие?

— Наистина е много внушително — възкликна Кейти. Тя огледа четирите високи прозореца със стъклописи, високия сводест таван,

каменната ваза с хризантеми върху ниска дъбова маса и избледнелите, но красиви гоблени по стените.

— Традицията лете е да се пие чай или в Синята стая, или в свързаната с нея тераса — в зависимост от времето. След края на септември обаче, това се прави горе, в Голямата висока стая, както я наричат. Този обичай е установен от прабабата на Верити, която много си падала по нея — поясни Ксения. — Така че трябва да се качим на втория етаж!

— Няма проблем — отвърна Кейти.

Стъпките им отекнаха остро, когато Ксения я поведе към широкото вито стълбище през износен от годините каменен под, оставен без килими.

Двете жени изкачиха масивното стълбище от полиран дъб, с много сложна резбована плетеница на парапетите. Стените бяха украсени с портрети на фамилията Лейбърн и на Кейти много ѝ се щеше да спре за малко и да ги разгледа, но Ксения бързаше пред нея, зачаткала по широките дървени стъпала с високите си токчета.

Когато Кейти стигна площадката на втория етаж, Ксения чакаше, седнала на малка пейка, като я гледаше втренчено.

— Случило ли се е нещо? Видът ти е доста особен.

— Не, нищо няма. Чудех се само, как беше второто име на Верити. Ти май не си ми го казвала. Как да се обърна към нея?

— Името ѝ по мъж е Лейди Хоз, но тя не обича да я наричат така. Може би, защото е разведена с Джофри... Лорд Хоз. Предпочита Верити.

— Не мога да я наричам на малко име. Толкова е грубо.

— Тя няма нищо против, повярвай ми!

Кейти поклати глава.

— Няма да мога. Ще я наричам Лейди Хоз.

Ксения се усмихна снизходително.

— Както искаш, но ще видиш, че няма да ѝ хареса. — Тя отвори тежката двойна врата на площадката и покани Кейти с ръка.

— Това е Голямата висока стая.

Напълно подходящо название, помисли си Кейти като влезе.

Помещението беше просторно и високо с разделен на квадрати таван, претрупан с гипсови цветя и орнаменти, боядисани в пастелни тонове. Вън от размерите и простора, залата смайваше със своите шест

прозореца, стигащи почти до тавана. И шестте имаха колони отстрани. Три от тях бяха в една от стените, като средният заемаше объл еркер, а в стъклото му личеше семейният герб на Лейбърн. Други два се извисяваха от двете страни на камината, а шестият също бе разположен в еркер.

Кейти си представи как изглежда великолепното помещение в ясен слънчев ден, но дори и сега, в този октомврийски следобед, залата бе залята с мека светлина. Есенният заник смесваше отблясъци с топъл светлик от няколко пръснати из стаята порцеланови лампи, с абажури от кремава тъкан.

В огнището гореше огън, а въздухът се освежаваше от аромата на свещи и сухи розови листенца. В няколко високи вази бяха подредени хризантеми, клонки с ръждиво оранжеви листа и жълти рози.

В цялото помещение преобладаваха кремави тонове с меки акценти на розово, бледозелено и тук-там черно. Кейти забеляза няколко огромни дивани и кресла, тапицирани с копринена дамаска в кремав цвят. Имаше и няколко старинни скрина и маси. Край един от диваните бе разположено красиво, изкусно резбовано писалище от епохата на Кралица Елизабет. По стените бяха окачени прекрасни портрети на покойни Лейбърн — до една жени. Ярките цветове на дрехите им оживяваха еднообразието на залата.

Първоначалното впечатление на Кейти беше за очарователна красота, топлина и уют.

Една жена се надигна от мястото си край камината и тръгна към тях с грейнало в топла усмивка лице.

— Вие трябва да сте прочутата Кейти Бърн, за която толкова много съм слушала — каза тя, като протегна ръка. — Така се радвам, че Ксения Ви покани на гости! С нетърпение очаквах пристигането Ви!

— Аз също нямах търпение да се запозная с Вас — отвърна Кейти и се усмихна на свой ред. — Благодаря за гостоприемството Ви, Лейди Хоз!

— О, не, не, не, само това не, името ми е Верити. Отговарям само на това име, Кейти. Моля, наричайте ме Верити!

Кейти кимна.

— Добре тогава, Верити.

— Елате по-близо до огъня, не че днес е особено студено. Просто обичам огъня. Има нещо успокояващо в него, не намирате ли?

Кейти кимна и седна.

— И много гостоприемно — добави Ксения, като прегърна Верити и се отпусна в едно кресло. Наведе се да разгледа големия чаен поднос, оставен на масата пред нея и се разсмя. — Господи, какви вкусни неща има тук, Верити! Но така смъртоносни. Квасена сметана и домашното ягодово сладко на Аня, заедно с чудесните ѝ кифлички. И пандишпан с пълнеж от малинов конфитюр. И шоколадови еклери. Всичко това е възхитително, но мисля, че ще се огранича с един сандвич и чай с лимон. А ти, Кейти?

— Сандвич с краставички, благодаря. Опасявам се, че тия чудесни сладкиши ще се лепнат точно на ханша ми.

— Някоя от вас няма основания за притеснение в това отношение — отбеляза Верити. — И двете сте като клечки. Хайде, хапнете си, сигурно сте огладнели по пътя! Вечерята е чак в девет.

Верити взе чайника, напълни чашите им, после своята, добави лимон на Ксения и попита Кейти:

— Може би предпочитате мляко?

— Не, лимон, ако обичате!

Вратата се отвори шумно и в стаята влетя Лавиния. Свалила бе червеното елече и Кейти отново си помисли, колко много прилича на Одри Хепбърн от първите ѝ филми. Този хъшлашки вид придаваше на Лавиния особена индивидуалност и привлекателност.

Тя носеше папка.

— Съжалявам, Верити — каза Лавиния, — забравих да ти дам писмата, преди да тръгна за гарата. Оставям ги на масата. Можеш да ги подпишеш после и аз ще ги изпратя утре. — Остави папката на голямото писалище и се присъедини към тях край огнището.

— Срецнах Пел, който смята, че утре ни чака застудяване. Ще трябва добре да се облечете двете, когато отивате в Хоуърт. По тия баири става много студено.

— Мислех, че възнамеряваш да заведеш Кейти в музея „Бронте“ в събота? — бързо каза Верити, като погледна Ксения. — Имам един куп важни неща за обсъждане с теб и бях отделила за целта утрешния предобед, тъй като в събота съм заета... — Култивираният ѝ глас заглъхна и тя се отпусна назад в креслото, като кръстоса крака.

— О, няма никаква пречка да отидем в Хоуърт в събота, Верити. А пък утре Кейти ще може да се порови в книгите — за и от Бронте, които имаме тук в библиотеката, нали Кейти?

— Да, с удоволствие ще го направя. Няма значение в кой ден ще отидем в музея. Може и в неделя, ако го намираш за по-удобно.

— И да пропусна съкрушителния неделен обяд на Аня? Никога!
— Ксения се разсмя.

Лавиния си наля чай, отрязва парче пандишпан върху малка чинийка и занесе и двете при огъня. Седна на ниска пейка и отпи от чая.

Настъпи тишина.

Кейти се облегна на възглавниците на дивана, отпусна се с наслада в топлината и уютата на тази необикновена стая, така изпълнена с минало, с историята на това семейство, със спокойствие и сигурност. Чуваше се само пращане на цепениците в огнището и тиктакането на голям бронзов часовник, поставен върху старинен шкаф с чекмеджета. Бе заобиколен с множество снимки в сребърни рамки и Кейти много искаше да ги разгледа, но знаеше, че не бива. Би било прекалено невъзпитано. Може би по-късно, ако остане тук сама.

Отмести поглед към домакинята и няколко секунди тайно я изучава. Верити беше красива по особен, ненатрапчив начин. Имаше бледоруси, почти сребристи коси, които носеше до над раменете. Овалът на лицето беше с чисти, ъгловати линии, а под извити кафяви вежди, гледаха огромни светлосини очи. Средна на ръст, домакинята имаше елегантна фигура и изглеждаше много добре в скъпия си, отлично скроен сив панталон и мъжка копринена риза. На едната си китка носеше часовник, а на другата набор златни верижки, но нито един пръстен. На шията ѝ висеше дълъг перлен наниз, а на ушите — миниатюрни перлени обеци. Въпреки простотата на външния ѝ вид, за Кейти тя беше една от най-блестящите жени, които бе срещала в живота си и силно пожела да научи повече за Верити.

Ксения наруши тишината, като се обърна към Лавиния:

— Искаш ли да ни придружиш в Хоуърт? Би било радост за нас!

— Благодаря ти, Ксения, но възнамерявам да рисувам в събота и неделя.

— Галерията „Хъдзън“ в Херогейт организира изложба на Лавиния — съобщи усмихната Верити. — И макар че е събрала

известен брой картини, трябва още доста, за да попълни експозицията.

— Това е чудесно! Поздравявам те! — възкликна Ксения.

— Наистина е чудесно — присъедини се и Кейти.

— Надявам се да дойдете за откриването — отвърна Лавиния, като ги изгледа една по една. — То е през януари.

— Кога през януари? — попита Ксения.

— Към края на месеца — отвърна Лавиния. — Пени Хъдзън, собственикът на галерията, още не е определила точната дата. Но ще бъде някъде там, около двадесет и пети. Когато цялата суматоха около милениума позаглъхне.

Ксения кимна.

— Мисля, че дотогава ще съм се върнала в Лондон. За Нова година трябва да бъда в Ню Йорк — организираме куп неща. Погледна към Кейти и попита: — А ти ще репетираш, нали?

— Да — бързо отвърна Кейти, като поднесе чашата към устните си, за да избегне разговора на тази тема. Колко ли щяха да ѝ се разсърдят всички, ако откаже участие. Няма да направя такова нещо, помисли си тя. Би било проява на страх. Обърна се към Лавиния: — Съжалявам, че ще се наложи да пропусна събитието, но с радост бих разгледала, картините през този уикенд.

— Това е великолепна идея, Кейти! — въодушеви се Лавиния, без да скрива бликналите си чувства. — Може би ще намериш време утре. Верити ми е дала за ателие една стара плевня, която не е далеч от къщата. Пътят дотам е приятна разходка, но ако предпочиташ, ще те взема с ленд роувъра.

— Ще ми бъде много приятно! — отвърна Кейти. Любопитството ѝ бе събудено отново и тя пак се зачуди, какво търси тук Аня, една рускиня, и как е станала готвачка при Верити. Ще трябва да разпита Ксения.

След като изяде пандишпана си, после един еклер, Лавиния скочи на крака и заяви:

— По-добре да тръгвам. Благодаря много за чая, Верити! Ще бъда в кабинета още час, ако ти потрябвам.

— Не мисля, че ще те безпокоя днес, скъпа — отвърна Верити, като се усмихна на младата жена. — Благодаря ти за всичко, свършено днес и най-вече, че докара Ксения и Кейти от гарата.

Лавиния отговори с усмивка и бързо тръгна към изхода. Каза „до утре, дами“ и шумно затвори тежките двери зад гърба си.

— Хубаво е да си на двадесет и две и така пълна с жизненост — засмя се след нея Верити.

— И ти не си за изхвърляне — засмя се Ксения. — Я се погледни... всяка сутрин прескачаш плетове с коня си, преди да се е показало слънцето, препускаш като луда наоколо, къщи, стопанства, имение. Ти си... истински магнат. При това всичко ти иде отръки, което хич не е малко.

Верити се засмя.

— Това не е точно така, ти си предубедена.

Ксения се засмя на свой ред и отвърна:

— Не ми се ще да развалям тая приятна компания, но мисля, че трябва да се погрижа за багажа и да заведа Кейти в стаята ѝ, ако не възразяваш.

— Да, разбира се, трябва малко да си починете преди вечеря. Сигурна съм, че момчето на Пел вече е занесло куфарите по стаите ви. Лавиния го помоли за това още сутринта. Нали виждате в какъв фелдфебел се е превърнала.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Помолих Верити да ти даде тази стая, защото ми е любима, след моята собствена — каза Ксения. — Дано ти хареса, колкото на мен!

Докато говореше, тя отвори една врата и внимателно бутна с ръка Кейти вътре. Тя зяпна от изненада.

— О, Ксения! Прекрасна е! — каза тя и започна да се оглежда. Лицето ѝ се озари от широка усмивка.

Ксения влезе след нея и се облегна на малък елегантен шкаф. Кейти приближи до високия прозорец.

— Сега няма да видиш кой знае какво — навън е почти тъмно, — обаче гледката е великолепа, повярвай ми! Утре ще се увериш — градини, терасата, цветните фигури. А отвъд моравата, в далечината, има декоративно езеро.

Кейти кимна, обърна гръб на прозореца и заразглежда обстановката, като се стараеше да не пропусне нищо. Стените имаха дървена ламперия, боядисана в зелено. Не тъмно и не светло, а в един особен, опалов тон между двата. Най-силно привличаха погледа украсите на централните панели на четирите стени. Всяка представляваше декоративно пано с венци от розови и червени рози, преплетени с ленти и фльонги.

Над беломраморно огнище висеше френско позлатено огледало, а балдахинът над леглото беше от светлозелена тафта, каквато красеше надиплена и прозорците на стаята. На пода нямаше килим, ако не се смятат две малки килимчета край леглото, може би защото би било жалко да се скриват сложните, красиви форми на паркета, с цвят на мед.

Кейти се обърна към Ксения и възкликна:

— Това си е чисто френски стил. Тук няма грам от духа на Елизабет.

— Така е — съгласи се Ксения с усмивка. — И знаеш ли какво: нарича се Стаята на Френчи. Прабабата на Верити, тази, която е установила обичая да се пие чай в Голямата висока стая, била

французойка и тази стая е нейната. Мебелирана е и украсена по неин вкус преди почти сто години.

— И са я оставили в същия вид през всичкото това време! Не се изненадвам. Чудесна е! — Кейти приближи до бъбрековидната тоалетна масичка, покрита с бледозелена тъкан и зараглежда красивите предмети върху нея.

— Както съм чувала от Верити — продължи Ксения, — прабабата била всеобща любимка. Много красива, очарователна и добра. Казвала се Люсил, но съпругът и близките ѝ приятели я наричали Френчи. От там идва и името на самата стая.

— Радвам се, че си ми я избрала, Ксения, тук цари някаква радостна атмосфера.

Ксения кимна и посочи вратата в противоположния край на стаята.

— Там е банята. И тя е доста голяма. А до нея има дрешник. — Ксения го отвори и надникна вътре. — Верити има право. Куфарът ти е тук и Доди го е разопаковала. Сигурно, докато пиехме чай. — Обърна се към Кейти и попита: — Имаш ли нужда от нещо?

Кейти поклати глава.

— Щях да помоля за малко вода, но виждам пълна гарафа на нощната масичка.

— Да, има и плодов сок на оная маса до креслото. А в порцелановата бонбониера виждаш домашни сладки, приготвени от Аня.

— Благодаря, но няма да ги докосна — разсмя се Кейти.

Ксения се отправи към вратата и на прага се обърна назад.

— Аз не съм далеч — през една врата оттук. Така че, ако ти потрябвам, знаеш къде да ме намериш.

— Благодаря ти, Ксения. Кога трябва да съм готова за вечеря?

— Към осем и половина ела в Голямата висока стая за аперитив. — Ксения ѝ прати целувка и затвори вратата.

Кейти веднага превъртя ключа и отиде до шкафа, за да види къде е подредила нещата ѝ Доди.

Останала от другата страна на вратата, Ксения остана за миг неподвижна и пак се запита защо приятелката ѝ е обладана от манията да заключва вратите. Прави го постоянно в Лондон, а ето сега и тук, в Бъртън Лейбърн. Страхува се, разбира се... но от какво? От кого?

Тръгна объркана по коридора към стаята си, с все по-ясната мисъл, че поведението на Кейти започва да я тревожи.

Като се запозна с обстановката, Кейти съблече костюма и пуловера си и сложи домашен халат. Изпи чаша вода, измъкна Петгодишния дневник, намери химикалка и отиде до писалището в ъгъла. Разположи се и отвори тетрадката, за да се убеди, че последните пет години не са заели кой знае колко място, в крайна сметка. Хвърли поглед тук-там и видя, че е писала предимно за артистичната си кариера. Доста страници бяха посветени на професионалното ѝ развитие, след като на двадесет и две години завърши Американската академия за драматично изкуство.

Внезапно пред погледа ѝ изникна името на Грант Милър. Тялото ѝ замръзна, лицето ѝ се намръщи. Зачете страниците, в които описваше запознанството им, първата среща и началото на любовната им връзка.

Като въздъхна тежко, Кейти се облегна назад, прехапа устна и се замисли какво да прави с него.

Нищо, помисли тя, няма да правя нищо.

Дълбоко в себе си се надяваше, че безразличието ѝ в крайна сметка ще го прогони. Бедният Грант полагаше такива усилия да се хареса, а успяваше само да я дразни. А раздразнението едва ли допринася за доброто на една връзка.

Но така или иначе, тя никога не е била кой знае колко добра и сега Кейти се чудеше, защо изобщо се бе захванала с него. Тя, която беше толкова предпазлива по отношение на мъжете, която се отнасяше, по принцип, с дълбоко недоверие към всички тях.

Първоначално я привлече външният му вид. Да, чисто физическо привличане. Изключителният му актьорски талант също си каза думата. Тя му се възхищаваше. Но слязъл от сцената, Грант беше... тъп. Няма две мнения по въпроса. Той представляваше интерес, само когато играе другиго. Може би именно поради това е толкова добър актьор. В нормалния живот беше малко сладникав, почти кръгла нула, и именно защото собствената му личност бе така незначителна, потъваше с лекота в някоя друга и правеше образа реален. Можеше да се превъплъти в която си поиска личност, тъй като нямаше собствена.

Тя се намръщи отново при мисълта, че това е осъдителен начин да съдиш някого, но колкото и неприятна, истината бе тази. Ако остана с Грант Милър, мислеше си тя, ще пукна от досада и раздразнение. За щастие той беше далеч, в Ню Йорк, играеше на Бродуей. Така че точно в настоящия момент няма защо да се безпокои за Грант Милър и безконечните му попълзновения над личността ѝ.

Когато се върне, АКО приеме ролята на Емили Бронте, нещата ще изглеждат другояче. Той ще е наблизко, ще я преследва, ще се превърне в досаден и нежелан ухажор.

Няма да се занимавам с Грант тая вечер, реши тя и прогони далеч всяка мисъл за него.

Отгърна нова страница и започна:

21 октомври 1999

Бъртън Лейбърн Хол, Йоркшир

Искам да запиша всичко, докато първите ми впечатления са още пресни.

През последната година Ксения неведнъж ми е казвала, колко важна роля в живота ѝ играе това имение, в което е прекарала много щастливи дни от детството си. И все пак, никога не ми бе говорила за къщата. За къщата като такава, имам предвид. Как изглежда, колко е стара и други такива неща.

Така че, когато я видях за пръв път днес следобед, останах като гръмната. Тя изникна в мъглата, далеч от нас, в края на очертана от вековни дървеса алея. Издигаше се самотна на фона на небето, необезпокоявана от дървета или възвишения — комините и куличките ѝ изпъкваха ясно на оня блед небосклон.

Отдалеч изглежда така... нереална... фантастична, че нямах търпение да я разгледам по-добре. И тогава Лавиния рязко зави към конюшните и аз не можах да добия пълна представа за фасадата. Така съжалявах.

Лавиния ще ме води утре в ателието си, за да разгледам нейните картини, но преди да дойде, ще обиколя къщата отвън. За тия десет месеца, прекарани в Англия започнах да се интересувам от архитектура, също като

татко. Той е почитател на американския колониален стил, макар че откакто започнаха да идват с мама в Ирландия и Англия през последните девет години, вкусовете му се обогатиха значително. Също като мен, той започна да харесва архитектурата от епохата на Елизабет и Крал Джордж.

Тази къща внушава усещане за вечност, а когато се изправих в парадното преддверие, почувствах тежестта на историята и присъствието на това семейство в нея. Когато Ксения ме заведе в Голямата висока стая, в съзнанието ми звънна фразата „ако стените можеха да говорят“. Макар и клише, тя съдържа безспорна истина... Мога само да си представя какво са видели тези стени... Сватби, раждания, смърт. Болка и страдание, радост и щастие, мъка и покруса. Живот вечен, от едно поколение към следващото...

Моята стая е много красива, смес от зелени тонове и френски антики, поне изглеждат френски. Ще ми се да видя портрета на Люсил, наричана Френчи, която пристига тук като чуждестранна булка, за да остави свой отпечатък върху атмосферата на цялата къща. Да, Френчи събуди любопитството ми.

Също и Верити. Тя беше голяма изненада. Ксения ми е говорила за зълва си, но никога не е правила опит да я описва или пък да ми показва снимки. В лондонското си жилище тя не държи никакви снимки. Питам се дали Верити знае колко фантастично изглежда? Тя излъчва естествен блясък, който идва от класическите ѝ форми, начина на движение и говор, от цялото ѝ грациозно присъствие. Ксения ми каза, че била на четиридесет и една, но в никакъв случай не ѝ личат. Ксения и Верити се държат като сестри, но това е, защото са прекарвали доста време заедно като деца.

Когато Ксения ми призна във влака, че е вдовица, останах смаяна. За мен любовта ѝ към Тим е била винаги така очевидна, че разводът им ми се струваше напълно лишен от смисъл. Сега ми става ясно защо не се интересува от мъже...

Кейти остави химикалката, остана за миг загледана в стената, после блъсна стола назад и стана. Стаята ѝ се стори леденостудена и тя потръпна. Прекоси помещението, влезе в банята, пушна водата в огромната вана и седна на малко бяло столче до нея да изчака да се напълни. Едно хубаво накисване ще ѝ дойде добре, реши тя и се замисли как ли отопляват къщата зиме.

В дрешника имаше голямо огледало и Кейти застана пред него. Облякла бе къс жакет от тъмнозелено мачкано кадифе, който стигаше до бедрата. Комбинира го с копринена риза в същия цвят и прилепнали черни копринени панталони. Към всичко това прибави високи черни обувки и перлени обеци. Не съм съвсем зле, помисли си тя, като разглеждаше критично образа си с наведена на една страна глава. Вързала бе огненочервената си коса на конска опашка с черна сатенена панделка, от което видът ѝ ставаше малко строг, но тя го хареса, намери го елегантен.

Сетила се нещо, тя бързо влезе в спалнята и видя дневника си на писалището, където го бе оставила. Като го прибра в пътната си чанта, взе вечерно дамско портмоне и излезе от стаята.

Спусна се по широкото дъбово стълбище до площадката на втория етаж и бутна тежката врата на Голямата висока стая. Помещението беше пусто и тя се поколеба за миг на прага, преди да влезе и да приближи до буйния огън в камината. Ароматичните свещи продължаваха да горят. Носеше се тиха музика от Моцарт, а на масата бе оставен поднос с напитки.

Погледна часовника си и видя, че е точно осем и половина, но бронзовият на шкафа сочеше десет минути по-рано. Може би нейният избързва. Пристъпи по-близо, за да разгледа снимките, които бе забелязала по време на чая.

Имаше една на Верити в елегантен светлосин костюм и морскосиня шапка, явно скорошна. Държеше под ръка привлекателен млад мъж с гъста и руса коса като нейната.

Сигурно е синът ѝ, за когото веднъж бе споменала Ксения.

На останалите снимки също се открояваше Верити с различни хора. След това Кейти забеляза Тим с малко момченце. Тя приближи още и присви очи. Детето толкова много приличаше на Ксения, че Кейти замръзна. Нима са имали дете?

— Дошла си преди мен — чу се гласът на Ксения откъм вратата, по английски от когато и да е.

Кейти се извърна и кимна, изпълнена от необяснимо притеснение. Дали Ксения забеляза интереса ѝ към снимките? Дали няма да я помисли за невъзпитана сплетница?

Ксения приближи до подноса и попита:

— Какво ще кажеш за чаша шампанско? Или предпочиташ бяло вино?

— Бяло тази вечер, благодаря ти, Ксения!

Миг по-късно тя ѝ подаде пълна чаша. Лицето ѝ беше бледо, почти като вар, без усмивка. Прозрачните сиви очи гледаха по-печално от всякога, а в цялото ѝ държане имаше нещо потиснато.

Като взе подадената чаша, Кейти бързо приближи до едно кресло и седна. Притеснението ѝ се превърна в неудобство. Все едно че я бяха хванали със заровена в сладките ръка. А може и точно така да беше. Внезапно я обзе увереност, че Ксения е видяла точно коя снимка гледа. Тим и... и нейното дете? Момченцето на снимката така много ѝ приличаше, че Кейти беше вече сигурна — то бе неин син. Но къде е тогава? На училище? И защо никога не бе споменавала нищо за него?

Ксения си наля шампанско и също приближи до камината.

— Тази вечер сме само трите — обади се тя. — Верити е поканила за уикенда приятеля си Рекс Белами, но той ще дойде чак утре. Ще ти хареса, много е мил.

Кейти кимна, отпи от виното и каза:

— Наздраве!

— Наздраве! — отвърна Ксения, като отпи от шампанското.

— Защо му викат Бой? — попита Кейти.

— Защото името на баща му също е Рекс и когато бил дете, всички го наричали „момчето“ или „момчето на Рекс“ и то станало прякор. — Ксения поклати глава и леко се усмихна. — Англичаните имат голяма слабост да измислят прякори, а някои от тях са доста странни, бих казала.

Кейти кимна и отправи поглед към вратата, която се отваряше в тоя миг. Верити се усмихна и каза:

— Ей сега пратих Доди да включи отоплението в стаята ти, Кейти. Хрумна ми, че сигурно ти е било студено, докато си се обличала тази вечер.

— Стана ми малко хладно — отвърна Кейти, — но взех една гореща вана и това оправи нещата.

— Когато се прибереш за лягане, в стаята ти ще бъде приятно топло — каза Верити и добави: — Много съжалявам, че проявих такава недосетливост.

— Няма нищо — увери я Кейти. — Наистина! Всичко е наред!

— Разгледах картата в библиотеката, Верити — обади се Ксения, — за да намеря най-късия път до Хоуърт. Мисля, че е най-добре да минем през Херогейт, после Илкли и Кайли.

— Струва ми се, че след Херогейт е по-добре да тръгнете към Скиптън, но питай утре Рекс! Той ще ти посочи най-добрия маршрут. Тия неща са в неговата област.

След тези думи Верити си наля шампанско и застана пред камината. Докато я наблюдаваше, Кейти си помисли, че изглежда страхотно в дългата права пола от червен вълнен плат и пуловера с обърната яка. Сложила бе златни обеци във форма на големи пръстени, а многото тънки верижки на дясната ѝ китка подрънкваха при всяко движение.

Кейти си каза, че за разлика от нейния, видът на Ксения е донякъде мрачен, в тъмносив панталон и пуловер в същия цвят. Ксения не носеше никакви бижута, което бе малко необичайно за нея. Нещо не бе наред. Нямахте и помен от вечното ѝ лъчезарно излъчване, заключи Кейти, като се облегна в креслото и продължи тайно да наблюдава приятелката си. Помисли, че никога не бе виждала Ксения толкова тъжна и се запита защо ли.

Верити вдигна издължената чаша шампанско и каза:

— Наздраве!

Двете жени вдигнаха своите в отговор.

След като отпи малко, Верити каза:

— Тук е малко скучно, Кейти, затова си помислих дали да не поканя тоя-оня за вечеря в събота...

— О, не, не го прави! — възкликна Ксения, видимо разтревожена от подобна перспектива.

Верити ѝ хвърли пълен с недоумение поглед.

Кейти погледна приятелката си и от вида ѝ разбра, че идеята за вечеря с гости я ужасява.

Намеси се бързо:

— Няма нужда да организираш подобно нещо в моя чест, Верити, макар че съм ти благодарна за жеста! Много ще ми е приятно да бъдем само трите!

— Добре. Значи, ще бъдем четирима, защото съм поканила Рекс да дойде от Йорк и да прекара уикенда с нас.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

След двадесет минути трите жени слязоха долу за вечеря. Първа вървеше Верити.

— Благодаря ти! — прошепна Ксения в ухото на Кейти, докато следваха домакинята си по стълбището.

Кейти кимна с усмивка, но не каза нищо. Когато стигнаха парадното преддверие, Верити хвана Кейти подръка и я поведе.

— Имаме зала за официални вечери — събира сто души, — но напоследък я използваме много рядко. По-малката е много подходяща за тесен семеен кръг. — Отвори вратата и пропусна Кейти вътре.

Тя веднага забеляза, че помещението е необикновено красиво обзаведено. Кръгло по форма, с облечени в червен бродат стени, украсени с класически пейзажи. Кръглата маса бе застлана с червена тафта, а край нея имаше три стола — антики, тапицирани с черна коприна. Останалите подобни столове бяха край стената. Кристален полилей се спускаше над масата, украсена с ваза с цветя и с четири сребърни свещника с бели свещи. Кристални чаши и сребърни прибори довършваха подредбата.

Пламъците от камината и топлата светлина на свещите се прибавяха към червения уют на залата, предизвикала искрено възхищение у Кейти.

— Седни тук! — каза Ксения, като показва един стол. — Верити винаги сяда по средата.

Кейти направи каквото й казаха, разгъна ленена салфетка в скута си и в тоя миг вратата срещу входната се отвори.

В залата влезе закръглена сивокоса жена, с черна вълнена рокля и бяла престилка. Бузите й руменееха като ябълки. Отиде бързо до шкафа и извади бутилка бяло вино от шампаниера с лед.

— Сега ли да сервирам виното, мадам?

— Да, Доди — отвърна Верити. Хвърлила поглед към Кейти, тя добави: — Това е Доди, която така хубаво се грижи за всички нас. Доди, това е госпожица Бърн.

Доди кимна усмихната.

— Приятно ми е да се запознаем, мадам — каза тя, заобиколи масата и наля вино в чашата на Кейти.

— И аз се радвам да се запознаем, Доди — отвърна Кейти. — Благодаря Ви!

За миг Доди бе обзета от необяснимо объркване. Тя погледна втренчено Кейти, после бързо, почти с подскок, отстъпи назад. Наклони вежливо глава, но вече не се усмихваше.

Забелязала това неочаквано движение, Кейти се попита какво ли предизвика такава рязка промяна в държането на икономката. Доди се бе дръпнала така, сякаш Кейти миришеше лошо. След като наля на Верити и Ксения, Доди остави бутилката в сребърната шампаниера и бързо излезе, като затвори безшумно вратата след себе си.

Кейти погледна към Ксения като инстинктивно усети, че и тя е забелязала странното поведение на Доди. Ксения само вдигна рамене с объркан вид. Верити, която не пропусна нищо от цялата сцена, се облегна назад и стана сериозна.

— Доди се смята за медиум, Кейти. От поведението ѝ личи, че е уловила някакви твои вибрации.

— Но тя се държа така, сякаш не са никак добри — обади се Ксения. — Тя като че ли... отскочи от Кейти.

— Никога не са ми казвали, че излъчвам отрицателна енергия! — възкликна Кейти и се засмя пресилено. — Тъкмо напротив!

— Не ѝ обръщай внимание! — любезно каза Верити. — Знам я от дете. Прекарала е тук целия си живот и макар че понякога е малко особена, тя е напълно безобидна. Нали така, Ксения?

— Именно, винаги е била малко шантава.

Прекъсна ги шум от разговор и дрънчене на съдове. Вратата се отвори отново. Влезе готвачка в бели панталони и сако. Носеше огромна табла, а с нея вървеше Доди.

Кейти разбра, че това е Аня, майката на Лавиния. Беше висока, тъмнокоса и атлетична, приличаше на Лавиния, но нямаше красотата на по-младото издание.

Доди пое малка чинийка суфле от подноса, сложи я пред Кейти, след което сервира на Ксения и Верити.

Щом двете жени се отдръпнаха от масата, Аня каза:

— Това е единственият възможен начин за сервиране тази вечер, мадам, след като Джарвис не е тук.

— Няма нищо, Аня!

Готвачката кимна и напусна залата, а Доди излезе по петите ѝ.

— Аня прави най-добрите суфлета в света — каза Ксения. — Изяж го веднага, преди да е спаднало! А като следващо блюдо, помолих Верити да поръча любимата ти камбала с пържени картофки.

Кейти се засмя, почувства се отново леко в компанията им и забодде вилица в суфлето.

Когато Кейти и Ксения тръгнаха нагоре по стълбите, за да си легнат, беше полунощ. Пред стаята на Кейти се прегърнаха и тя каза:

— Много ти благодаря, че ме покани тук, Ксения. Верити е толкова симпатична... Вечерта мина чудесно.

Ксения се усмихна.

— Закуската е в осем и продължава до десет. Така че можеш да станеш, когато пожелаеш. Сервира се в зимната градина. Лесно ще я намериш, ако аз не съм слязла още. Но по-вероятно е да съм. Кафе, чай, кифлички и други такива са сложени още сега. Можеш да си поръчаш и нещо топло, ако желаеш. Трябва само да кажеш. Джарвис е олицетворение на вниманието.

Кейти поклати глава.

— Не мисля, че ще го обременя с това. И двете ще надобелеем, ако не започнем много да внимаваме.

— Така си е — съгласи се Ксения.

Кейти влезе в стаята и заключи.

Останала отвън, Ксения отново чу шума от ключалката, както и следобед. Поколеба се за миг, после вдигна ръка и почука.

Отговор не последва.

Почука пак.

Отвътре се донесе гласът на Кейти:

— Да, кой е?

— Аз съм — отговори Ксения и се запита кой ли друг би могъл да бъде.

Кейти отключи и отвори вратата.

Ксения погледна втренчено и каза малко остро:

— Не мога да те разбера. Джарвис може и да го няма тази вечер, но той винаги обикаля цялата къща и заключва всички врати. А и да не

го направи, Верити проверява. Тази ти склонност винаги да се заключваш, е... е... ненормална.

— Не се заключвам винаги! — разгорещено отрече Кейти. — Аз... по навик. И не съм ненормална.

Ксения се поколеба и попита:

— Може ли да вляза за малко? Искам да поговоря с теб. Или ако искаш, може и в моята стая. Там има други снимки, които могат да ти харесат. — В гласа ѝ се появи остра нотка.

Кейти усети, че се изчервява и каза с горчивина:

— Не съм си пъхала носа в живота ти, Ксения, не съм. Толкова съжалявам, че съм те ядосала. Без да искам погледът ми попадна на снимката на Тим и момченцето... — Гласът ѝ заглъхна безпомощно. Почувства се напълно объркана.

— Знам, знам — промълви Ксения и затвори вратата. — Ако исках да крия миналото си от теб, нямаше да те поканя в Бъртън Лейбърн. Имах намерение утре да ти кажа някои неща. Но ти видя снимката, за която бях забравила, че е в Голямата висока стая... — Тя погледна внимателно Кейти в очите и продължи: — Мога ли да остана няколко минути? Да поговорим?

— Да, разбира се. Не си длъжна да ми казваш каквото и да било. Ти си ми приятелка, аз държа на теб и в никакъв случай не искам да те наранявам като се ровя в личните ти неща. Сигурно за теб е... мъчително да ги разискваш.

Ксения седна. Наведе се напред и подпря глава с ръце. Остана в това положение няколко минути. Най-накрая се изправи, пое дълбоко дъх и започна:

— Джастин беше на шест години, когато се случи. Тим го карал към Херогейт. Стана през юни, не през зимата, не при лошо време. Никакъв дъжд. Хубав, слънчев ден. Никаква причина няма един огромен камион да се хлъзне и да излезе от контрол. Но именно това стана.

Ксения млъкна внезапно, сви устни, затвори очи и вдигна лице към тавана. Стисна юмруци, затрепери цяла. Дишаше дълбоко, преглъщаше с мъка и се стараше да съдържи сълзите си. Не беше в състояние да проговори.

Накрая отвори очи и каза:

— Камионът блъсна колата. Убил ги на място. Съпруга ми и моя син. Преди девет години. Мисля, че още не съм превъзмогнала този... този случай. Извинявай, че се размекнах така.

Ксения притисна пръсти към очите си, а под тях по бузите ѝ се стекоха сълзи. Кейти се приближи, коленичи до нея и обгърна тялото ѝ с ръце.

— Съжалявам, толкова съжалявам! Не трябваше да ми разказваш това...

Без да промълви дума, Ксения се вкопчи в Кейти, силно я притисна, сякаш искаше по този начин да върне самообладанието си. След малко се успокои, отдръпна се и бръкна в джоба си за кърпичка. Издуха носа си и каза:

— Докато не говоря за това, всичко уж е наред. — Прокашля се и продължи: — Напоследък нещо не съм на себе си... И с теб ли е така?

— Какво имаш предвид?

— Винаги ми се е струвало, че в миналото ти се крие някаква трагедия. И че не говориш за нея, за да водиш донякъде нормален живот. Както правя аз.

Кейти се отпусна тежко на един стол.

Отначало не отговори. Най-накрая промълви:

— Така е, предполагам. Не съм намирала сили да говоря за... случилото се. Дълги години. Но мисля за това всеки ден. То никога не ме оставя на мира.

— Знам. Можеш ли да ми разкажеш?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кейти седеше неподвижно на стола, като се мъчеше да подреди мислите си, за да разкаже свързано събитията около смъртоносното нападение над приятелките ѝ преди толкова години в Малвърн. Част от нея се противопоставяше на тази разходка в миналото, както и на желанието да разкаже за него на Ксения, защото това ѝ причиняваше болка дори сега, след толкова много години.

Споменът за Карли и Денис беше с нея непрекъснато и завинаги. Обикновено в тихите часове преди заспиване или сутрин, след като се събуди, образите им изпъкваха ясни и живи в съзнанието ѝ. Тя не можеше да забрави нито тях, нито онова, което им се случи, но да разкаже за него на глас, беше като да го преживее отново.

И все пак, чувстваше се някак си длъжна да го стори, може би заради откровеността, с която Ксения ѝ довери собствената си невъобразима трагедия, загубата на Тим и Джастин. Струваше ѝ се, че ако не се довери на свой ред, отношенията им ще пострадат сериозно и завинаги. А никак не искаше да стане така.

Ксения беше първата ѝ истинска приятелка, спечелена за толкова години и тя държеше на нея изключително много. Ксения запълваше отчасти празнотата, оставена от Карли и Денис. Нещо, което никой преди нея не успя да стори.

Разкажи ѝ! — шепнеше тих глас някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ. Кажи всичко! Може би така ще успееш да свалиш част от товара.

Като се наведе леко напред и вкопчи ръце една в друга, тя започна:

— Всичко стана, когато бях на седемнадесет години.

Замълча за миг, вперила поглед в пространството, после бързо го насочи към Ксения и продължи: — Беше октомври 1989-та. Точно преди десет години.

Ксения само кимна. Тя усещаше, че Кейти се готви да разкаже нещо ужасно и предпочете да мълчи, за да не я разколебае. Само потрепери от страховито предчувствие. Отпусна се още по-дълбоко на стола си и се превърна цяла в слух.

— Когато преди две години се запознахме с теб, аз казах, че от дете мечтаеш да стана актриса. Не ти казах само, че тая мечта споделях изцяло с двете си най-близки приятелки — Карли Смит и Денис Метюз. Трите бяхме приятелки от съвсем малки. Бяхме на една възраст, ходехме в една детска градина, в едно училище, живеехме в едно малко градче — Малвърн — в източната част на Кънектикът. Мечтаехме да заминем за Ню Йорк щом станем на осемнадесет, за да се запишем в Американската академия за драматично изкуство. Щяхме да живеем при леля Бриджит, докато свикнем с Ню Йорк и живота в Академията. След това тя щеше да ни намери апартамент, в който да живеем трите. Бяхме неразделни... всички знаеха... колко сме близки.

Кейти млъкна, сякаш разколебана.

Ксения се обади бързо:

— Продължавай, Кейти! Слушам те!

Бавно и обмислено Кейти продължи да разказва. Каза на Ксения за старата плевня и как чичото на Денис им я даде за репетиции. Разказа как години наред са репетирали в нея, как се готвеха за коледните концерти в училище. Докато стигна до събитията от оня съдбоносен ден през октомври 1989 година.

Обясни, че си тръгнала по-рано, за да помогне на все още неоздравялата си майка, че си спомнила забравената в плевнята чанта и че се върнала с брат си, за да я вземе. След това описа безпорядъка в хамбара, липсата на момичетата и как двамата с Найъл ги търсили.

— Най-напред видях Карли, легнала по гръб сред дърветата с потънало в кръв лице — разказваше Кейти с все по-силно треперещ глас. — Но Найъл напипа пулса ѝ, тя беше жива и аз изпитах щастливо облекчение. Той ме остави при Карли и продължи да търси Денис... — Кейти замълча пак и задиша дълбоко, за да се овладее. — Горката Денис... Беше мъртва, Ксения. Изнасилена и удушена.

— О, Господи! — Очите на Ксения се разшириха от ужас. — Такова нещо, толкова млади... с цял живот пред себе си! Какъв ужас за тях, а и за теб, бедничката ми Кейти! — Тя поклати глава. — А Карли? Какво стана с нея? Оживя ли?

— Да...

— Значи е посочила убиеца...

— Не, не можа. Карли не се върна в съзнание. Остана в кома.

В първия миг Ксения не разбра и погледна объркано Кейти.

— И не излезе от нея? Това ли искаш да кажеш?

— Да. Карли е в кома от десет години. Лежи в приюта към една болница в Кънектикът. — Устните на Кейти затрепериха, а очите ѝ се наляха със сълзи. Тя ги обърса с две ръце, овладя се и каза:

— Но тя също е мъртва. Загубена е за нас, няма я сред нас, потънала е в кома.

Отначало Ксения не каза нищо. След това почти прошепна:

— Много съжалявам, Кейти, скъпа! Какво ужасно нещо ти се е случило. Хванаха ли убиеца?

— Не, не успяха. Случаят остана открит. Мак Макдоналд, шеф на отдела за тежки престъпления при щатската полиция в Личфийлд не го предава в архива. Делото е открито, случаят е още на бюрото, както се изразява Мак.

— Значи и сега поддържаш контакт с него по този случай?

— Аз не, но баща ми и той са съученици. Откакто се срещнаха по повод на... убийството, те възобновиха дружбата си и станаха близки приятели. Мак е убеден, че нещо ще се случи, отнякъде ще проблесне светлина и той ще разплете този случай. Според татко това убийство продължава да не му дава мира и мисълта, че не е успял да арестува престъпника, страшно го тормози.

— А защо не го е арестувал?

— Защото не знае кой е. Мак казал на баща ми, че на местопрестъплението нямало никакви улики, които да насочат следствието в някаква посока. Патоложката взела ДНК проби от тялото на Денис, но те не вършат никаква работа.

— Защо? Мислех, че тези проби много помагат при идентифициране на престъпниците.

— Така е. Но за целта трябва да има заподозрян, с чиито проби да се сравнят откритите. А щом няма заподозрян, оставаш си само с пробите.

— И значи никой не е нито заподозрян, нито арестуван?

— Именно. Татко казва, че според Мак, е бил някой, който познава и трите ни. Мъж, който най-вероятно води нормален начин на живот. Външно. Но всъщност, прикрит психопат. Някой, който е следил и трите, набелязал си е за жертви... и трите ни.

— Но е докопал само две и ти затова се страхуваш толкова.

Кейти не намери сили да кимне.

Ксения промърмори:

— Нищо чудно, че заключваш вратите!

— Отначало, веднага след убийството, това ми даваше известно чувство за безопасност, а след това се превърна в навик — отвърна Кейти. — Родителите ми бяха убедени, че някой продължава да ме следи, чака удобен случай да ме пипне. Разкъсвах се от колебания. От една страна искаха да съм близо до тях в Малвърн, за да ме закрилят и пазят. В същото време им се щеше да ме пратят някъде по-далеч от дома.

— Разбирам ги напълно — плесна с ръце Ксения. — Това е съвсем естествена реакция. Затова си отишла да живееш при леля си Бриджит в Ню Йорк.

— Да. Но не веднага. Останах у дома, в Малвърн, до деветнадесетата си година — уточни Кейти. — От една страна не бях убедена, че продължавам да се стремя към театъра. Не и без Карли и Денис. Вече не бях същата. Смятах, че идеята е осквернена чрез насилствената смърт. Искрата си отиде. Изпълнена бях от чувство за вина, защото аз ги накарах да отидем оня ден в плевнята, а си тръгнах и ги оставих сами. Ако бяхме трите, може би щяхме да се справим някак си и изходът щеше да бъде друг.

— Това се казва вината на оцелелия! — отбеляза Ксения. — Знам всичко за това чувство. Познато ми е до болка. Оная сутрин и аз трябваше да тръгна с Тим и Джастин, но се отказах в последния момент. Останах с Джарвис да помагам при подреждането на един склад. И затова съм жива, а те — мъртви. Все си мисля, че и аз трябваше да умра. — Тя поклати глава. — Останах жива заради куп вехтории.

Кейти кимна с разбиране.

— Както казах току-що, искрата си бе отишла и аз разбрах, че повече не мога да играя. Стана невъзможно, в буквалния смисъл на думата, да изляза на сцена. Развих сценична треска в най-остра форма. Треперех цяла, а краката ми не можеха да се отлепят от пода. След като се случи това, аз се отказах от участие в коледния концерт. Трябваше да се представя с монолога на Хамлет, но просто стана невъзможно. Точно това репетирах в деня на нападението. Както и да е, аз се... свих в черупката си...

— И как успя да излезеш оттам?

— Не съм успяла, не напълно. Майка ми ме измъкна от глъбините на отчаянието. Беше чудесна. Настоя да замина с нея за Ню Йорк и да се запиша в Академията, а тя дойде с мен и ме водеше за ръка. Остана с мен у Бриджит, докато след няколко месеца започнах да посещавам занятията. Аз също успях да се освободя донякъде от страха.

— Но не напълно? — вдигна въпросително вежди Ксения.

— Не. Станах параноичка и вече не се оглеждам за някаква конкретна заплаха. Мисля, че никога няма да си отиде съвсем... страхът. Както и фиксидеята, че само аз се отървах. Мак е на мнение, че извършителят, той така се изразява, може да се е изселил от района, да е отишъл далеч-далеч, за да отърве разкриването си. Ще ми се да вярвам, че е прав. Освен това, Ню Йорк е голям град.

— Така е наистина, но ти си актриса, Кейти, и това обстоятелство те обрича на известност. Ти трябва да се показваш, да бъдеш по страниците на печата... — Ксения млъкна и поклати глава.
— Май не трябваше да ти казвам всичко това, нали?

— Аз го знам и сама — отвърна Кейти. — И аз понякога се притеснявам там на сцената, чувствам се като... мишена, мюре.

— Това ли е причината да отхвърляш толкова много покани?

— Честно казано, не мисля. Направените от Мелъни Доусън положително не бяха подходящи. Съпругът ѝ беше на същото мнение.

— Колебанията ти относно ролята на Емили в „Шарлот и нейните сестри“ не са мотивирани от това... от страх, искам да кажа?

— Не... Всъщност, честно казано, не знам — призна унило Кейти. Стана, отиде при високия прозорец и погледна към градината. Бе тъмно и не се виждаше почти нищо.

Черното кадифе на небето бе напръскано с блестящи кристалчета звезди. Имаше и лунен сърп. Дружелюбно, благо небе. Като се върна на мястото си, Кейти продължи:

— Случилото се преди десет години преобърна живота ми, Ксения. Промени мен самата. Изпълни ме със страх, станах параноичка, отказах се от театъра. И от мъжете. Все пак, успях да се върна на сцената и получавам огромно удовлетворение от работата си.

— Но все още си крайно предпазлива по отношение на мъжете.

Кейти кимна безмълвно.

— Надявам се, че няма да ми се разсърдиш за тая забележка, но Грант Милър не е за теб. Знам, че е първокласен актьор, но просто не ти е лика-прилика.

— Знам това. И всичко между нас свърши. Поне що се отнася до мен.

— Той знае ли?

— Опитах се да му кажа и му дадох ясно да разбере, когато дойде в Лондон преди половин година. Надявам се да е разбрал и да не ми досажда, ако се върна в Ню Йорк.

— Ще ми се да приемеш тази роля. Тя ще ти помогне да стъпиш здраво на краката си, Кейти. Усещам го дълбоко в себе си... наречи го... инстинкт.

— Искам да направя тая роля, Ксения. Стига да се справя с нея. Защото искам да успея. Не само заради себе си, но и за тях. За Карли и Денис... Те така искаха да станат актриси, че ми се ще да го направя и в тяхно име. На Бродуей... това беше общата ни мечта, тяхната и моята. Разбираш ли?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В студеното утро на този октомврийски петък, Кейти застана в края на обточената с дървета алея, за да се полюбува на величествената фасада. Макар да не беше специалист като баща си, неопитното ѝ око веднага разпозна прекрасния образец от края на елизабетинското владичество.

Бъртън Лейбърн Хол беше изграден от преобладаващия в Йорк светлосив камък, който така добре се връзваше с околния пейзаж. Линията на покрива бе начупена, а самата къща представляваше красива комбинация от еркери и лоджии, остри скатове и кулички, комини и множество рамкирани прозорци, всички с елегантни форми, блеснали на ярката слънчева светлина.

Когато пристигнаха вчера, къщата изглеждаше някак си тайнствена в замиращата светлина на следобед, но сега, в ранното утро, всичко изглеждаше различно. Солидно, вечно, трайно, такива думи идваха в главата на Кейти, застанала с лице към това великолепиe. И очевидно е такава, каза си тя, след като не е мръднала за четиристотин години.

Тръгна назад и заобиколи сградата от юг, като излезе на широка тераса с балюстрада, която обточваше цялата страна на къщата. Парапетът прекъсваше по средата, за да отвори място на широко стълбище, което се спускаше към плетеница от алеи и цветни туфи, преплетени в неизразима красота.

На около четири метра под тях започваше морава, стигаща до декоративно езеро, което едва се виждаше в далечината. От двете страни на моравата имаше малки горички от огромни дървета, чиито възлести стволлове и широко разпрострени клони предлагаха дебели сенки лете.

Кейти отново изпита чувството, че е излязла от времето, чувство, което я изненада при пристигането ѝ вчера. Всеки камък от тази сграда, всяка педя от земите, подарени някога на фамилията Лейбърн от великата представителка на Тюдорите, бяха пропити с история. Не

можеше да не се запита какво бе извършил Робърт Лейбърн, за да заслужи такъв екстравагантен подарък? Реши да попита Верити.

Понеже още нямаше осем, Кейти реши да се разходи до езерото. Докато вървеше си мислеше за Ксения и техния откровен разговор предната нощ. Беше доволна от тази откровеност, защото бе сигурна, че тя е укрепила още повече връзката им. Макар че не го знаеха, и двете бяха преживели жестоки травми в ранните си години. Сега, след като си разказаха за това, можеха да се разбират по-добре. Поне Кейти мислеше така. Разглеждаше случилото се като някаква връзка.

Не успя да се отдалечи особено, когато чу, че някой я вика по име. Обърна се и като засенчи очи с длан, видя Ксения да тича към нея.

Носеше шорти и маратонки. Косата си бе вързала отзад. Спря до Кейти, плувнала в пот, без да може да си поеме дъх. Свали кърпата от врата си, обърса лицето си и направи безуспешен опит да проговори.

— Ей, не бързай, успокой се малко! — каза Кейти, като видя пълното ѝ изтощение.

След малко, когато дишането ѝ се поуспокои, Ксения каза:

— Реших да направя едно късо бягане до края на алеята, но явно съм забравила дължината ѝ. — Подпря се на едно дърво и направи няколко дълбоки вдишвания. — Или е това, или просто не съм във форма. Тъкмо се връщах, когато попаднах на градинаря Пел. Той ми каза, че те е видял да тръгваш към езерото.

Кейти се изненада.

— Никога не видях.

— Не би и мота. — Ксения се усмихна. — Пел си върши работата в парка и градините, но самият той е невидим, освен ако не пожелае да стане обратното. Ще имаш ли нещо против да те придружа за малко, Кейти? После можем да се върнем и да закусим заедно в осем. — Тя се засмя и поклати тава. — Имам усещането, че Джарвис и Аня ще се престараят заради теб. Готвят истинска йоркширска селска закуска.

— Трябва да призная, че малко поогладнях и с удоволствие ще опитам някои от местните специалитети. Станах много рано, облякох се и слязох да разгледам фасадата на къщата.

— Красива е, нали?

— Фантастична е, Ксения, а този сив камък е направо вълшебен! Местен е, нали?

— Да, местен. Много се съмнявам, че ще намериш хубава къща от тухли в Йоркшир, да пази бог!

Двете продължиха пътя си в мълчание, но тъкмо преди да стигнат езерото, Ксения го наруши:

— Знаеш ли, Кейти, питам се дали е правилно това, което съм замислила за утре — да те водя в Хоуърт и насила да те потопя в атмосферата на Бронте...

— Какво имаш предвид?

— През нощта ми дойде на ум, че те карам насила да приемеш тази роля, тоест — може би, да си навлечеш опасност.

Като спря рязко, Кейти се обърна към приятелката си. Светлосините ѝ очи се плъзнаха по лицето на Ксения и след секунда каза:

— Разбирам мисълта ти, но не, не мисля, че ме тласкаш към опасност. Нищо подобно. Нападението над Карли и Денис беше извършено преди десет години. Това е много време. А през последните четири години, след като завърших академията и преди да дойда в Англия, аз играх в различни пиеси. Вярно, не на самия Бродуей, но все пак — на сцена. И никой не ме е докоснал с пръст. Приемам хипотезата на Мак Макдоналд, че престъпникът е напуснал завинаги източното крайбрежие скоро след нападението над Карли и Денис.

— Защо мисли така той полицай? — попита Ксения.

— Според татко, Мак поддържа становището, че се страхувал да не се издаде пред приятели и близки, ако остане в района на Малвърн или в другите малки градчета наоколо, каквито са Кент или Корнуол бридж.

— Нищо не би му попречило да отиде в Ню Йорк — посочи Ксения.

— Разбира се. Би могъл да е навсякъде. Виж какво, след като реших да се занимавам с театър, аз знаех, че един ден ще си вадя хляба на сцена, на открито, така да се каже. Така че стиснах зъби и се примирих с това. Много се мъчих, докато се преборя с параноята, както и с постоянния страх.

— Мисля, че си се справила превъзходно, ако се отчетат обстоятелствата — каза Ксения, като хвърли на приятелката си

замислен и пълен със загриженост поглед.

Кейти се разсмя изведнъж.

— Знам какво си мислиш. Че все пак не съм се отървала от манията да заключвам врати.

Ксения се засмя на свой ред, хвана Кейти под ръка и тръгнаха отново.

— Старите навици трудно се забравят — промърмори тя. — Знаеш ли, Кейти, толкова съм щастлива, че сме приятелки! Много е успокояващо да имам приятелка като теб.

— И аз изпитвам същото, Ксения.

— След като на осемнадесет се омъжих за Тим, аз се увлякох напълно в него и тая къща, заемаща толкова голямо място в неговия живот. Той я ръководеше заедно с баща си. Когато се роди Джастин, аз се увлякох в него. Неизбежно загубих контакти с приятелките си от училище. И един ден се оказах напълно сама... — Гласът на Ксения заглъхна.

Доловила тъгата ѝ, Кейти предпочете да замълчи.

След малко обаче Ксения продължи:

— Всички причини да живея, да бъда, ми бяха отнети просто ей така. — Тя щракна с пръсти. — Смъртта е така окончателна! — Пое си дълбоко дъх. — И ето, седя си аз напълно сама. Единственият ми близък човек е Верити. Затварям се тук години наред и си ближа раните като ударено куче. И напрегам сили, за да не се побъркам съвсем. Пет дълги, дълги години.

— Разбирам те напълно — каза Кейти с тих, изпълнен от съчувствие глас. Обстоятелствата около моето нещастие бяха доста различни, но и аз бях станала отшелничка за цели две години. — Тя погледна крадешком Ксения и попита: — И какво те накара, в крайна сметка, да напуснеш това място и да заминеш за Лондон?

— Верити. Тя се върна да живее в къщата след развода си с Джофри... преди петнадесет години. Стивън, синът ѝ, беше на пансион и тя нямаше къде да отиде. А това бе домът на нейното детство. Баща ѝ, графът, я покани да живее с нас и аз бях много щастлива от тази компания. Тим също. Тя обожаваше бебето. Както и да е, след смъртта на Джастин и Тим, аз се вкопчих в нея. Тя беше всичко, което ми остана. Графът бе съсипан от загубата на Тим и започна да прекарва месеци наред в Южна Франция. Има си някаква приятелка, която

притежава замък там и прекарва повечето време с нея. Но да се върна на Верити... Един ден тя реши да ме изрине оттук. За мое собствено добро.

Ксения млъкна за миг, поклати глава и се усмихна, сякаш на себе си.

— Така не ми се напускате това място. Но аз ѝ помагах за каталозите и тя каза, че трябва да отида в Лондон, да разглеждам изложби и да купувам вместо нея. Много добро извинение, наистина. Верити бе убедена, че трябва да се махна от Бъртън Лейбърн и от спомените, особено от тъжните спомени. Също както направи свекърът ми. Горкият чичо Томас се състари много след смъртта на Тим и Джастин.

— Графът наистина ли ти е чичо?

— Не. Той ми е свекър. Но майка ми и той бяха много близки и аз го наричам чичо Томас откак се помня.

— Не идва ли понякога в Йоркшир? Да види имението?

— Идва лете. Той не е съвсем добре със здравето, а климатът в Южна Франция е по-мек и там се чувства по-добре. Пък и Вероник, приятелката му, се грижи за него.

— Значи, ти отиде в Лондон и започна да правиш покупки за каталозите на Верити? А как ти хрумна да се заемеш със сегашната си работа?

Ксения млъкна за миг и погледна Кейти в очите.

— Когато Верити поиска да замина, аз се почувствах малко засегната, но понеже не съм глупачка все пак, веднага схванах истинските ѝ мотиви. Така че направих каквото искаше. Разполагах с къщата на „Фарм стрийт“ и тя стана моя крепост. А също и нейна, понеже бизнесът ѝ налага да идва често в Лондон. Къщата беше на Тим — наследил я от майка си, а аз от него. Както и да е, работех по каталозите и понякога прескачах тук за уикендите. И един ден ме осени идеята за тържествата. Свързах се с Алан Пиърсън, който живее в Ню Йорк и се занимава с подобен род неща — организира конференции. Идеята да се заеме с планиране на разнообразни тържества страшно му хареса. Ние сме стари приятели — Алън и Тим са съученици, — а сега станавме съдружници. Вече работехме година заедно, когато се запознах с теб на вечерята, дадена от Бриджит по повод рождения ден на Алън.

Ксения отново тръгна и Кейти забърза с нея.

— Ти и по-рано си споменавала каталозите на Верити — започна тя, — но никога не си ми обяснявала с какво именно се занимава?

— Продава най-различни неща. Верити създаде системата за продажба чрез пощенски пратки по каталог преди десет години, но големият успех дойде преди пет. Големи пари наистина, слава богу. Разбираш ли, целият номер е в подбора на стоките за предлагане и начина на представянето им.

— Но какво всъщност предлага? — отново попита Кейти.

— Ами например, един от каталозите е озаглавен „Бъртън Лейбърн Хол за домашен уют“ и в него има всякакви видове ароматизирани свещи, восъчни свещи, възглавнички, саксии, пердета, пантофки от овча кожа и разни такива неща. Има друг, „Банята на Лейди Верити“ и в него се предлагат серии шампоани и гелове, ароматизатори, лосиони, сапуни. Третият е „Кухнята на Лейди Верити“. Там ще намериш всякакви видове и разфасовки мед, конфитюр, желета, туршии, сушени билки, които се приготвят тук. Продава неща с много голяма трайност.

— Това си е цяло предприятие — възкликна, силно впечатлена Кейти.

— Да, така е. Всички работят за каталозите, включително и аз. Продължавам да извършвам част от покупките. Харесва ми.

— Искаш да кажеш, че всички в къщата работят за каталозите или всички в селото.

— И двете. Верити е нещо като магнат, макар и кротък. Тя е наела доста от местните жени, които нямат нищо против да изкарат допълнително някоя пара за собствени нужди, както и Лавиния, Аня, Бари, който е женен за нея и ръководи домашната ферма, Пел и Джарвис, разбира се.

— Мислех, че Джарвис е иконом.

— Такъв е, макар че напоследък Верити го нарича момче за всичко. Предполагам, защото се занимава абсолютно с всичко. Джарвис е дясната ѝ ръка. Той живее в Бъртън Лейбърн от незапомнени времена и обича имението не по-малко от нея. Виждаш ли, всичко спечелено от каталозите отива за поддържане на имението. Затова с Верити отваряме къщата и градината за посещения лете.

Входната такса подпомага поддръжката на парка. Имаме и магазин, в който се продава всичко, което се предлага в каталозите.

Кейти не каза нищо. След това промълви:

— Не бях мислила за това, но ми се струва, че такава огромна къща и парк струват много пари.

— Поддържането е трудно — отвърна Ксения. — Няма кой знае колко семейни пари в наследство. Ето защо всички се радват толкова много на успеха с каталозите. Не знам какво щяхме да правим без тях. Предполагам, че графът щеше да се принуди да предаде имението на държавата, което не би се харесало на никого от нас, защото повече няма да живеем в него. Къщата би станала музей.

— Разбирам — тихо промълви Кейти, като за пореден път си помисли, че нищо в действителност не е такава, каквото изглежда.

— Наричаме го езеро, но то всъщност е басейнче — каза Ксения и като посочи средата на водната повърхност, добави: — Там има фонтан, но го включваме само пролет и лете.

— Много красиво място. Езерото е така разположено, че сякаш плава на хоризонта в небето. — Кейти примига, засенчи очи с длан ѝ продължи: — Предполагам, че е рай за дивите птици. Виждам доста от другата страна.

— Така е. Това е една от причините да идвам често при езерото. Толкова много видове птици кацат, макар и за кратко, върху и около него. Виждали сме даже чайки, макар морето да не е близо.

— Кой го е построил?

— Лейбърновци от осемнадесети век изграждат така наречените градини за развлечение. Адам Лейбърн и най-вече синът му Чарлз, са разполагали с енергията, въображението и парите за това. Да не говорим за времето. Паркът има днешния си вид благодарение на тях. Проявили са изключителна съобразителност при използване на водите на река Скел, която тече през долината зад онези дървета. Като я преграждат с язове на различни места, създават цяла система от преливници, езера, канали и декоративни водни площи. Чичо Томас обича да казва, че всичко това е триумф на паркостроителната мисъл от осемнадесети век. И е прав.

— Идват ли много посетители?

— О, да. Идват хора от всички краища на страната, а и на Европа. Искат да видят парка и градините. И наистина има какво да се

види. Рододендроновата алея е истински рай през лятото. Има няколко специално изградени изненадващи панорами, а всички обожават еленовата гора. „Бамби парк“, както я наричат мнозина.

— Това не ви ли дразни с Верити? Искам да кажа, присъствието на външни хора? — Кейти погледна Ксения с крайчеца на окото си.

— Не. Преди всичко това е абсолютно необходимо. Имаме истинска нужда от приходите, които постъпват от входни такси и брошурите, които отпечатваме и които повечето хора си купуват. И второ, мисля, че е справедливо и други да се насладят на красотите, които предлага имението. Както и скритите в къщата съкровища, впрочем.

Кейти кимна и замълча. Винаги бе приемала Ксения за много богата млада жена. Такова бе излъчването ѝ. А ето че истината е малко по-различна.

Внезапно Ксения се извърна от езерото и като я хвана под ръка, тръгна обратно.

— Хайде да се връщаме! Не знам как се чувстваш ти, но аз умирам от глад.

— Аз също — призна Кейти с усмивка.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След десет минути Ксения въведе Кейти в парадното преддверие и оттам към зимната градина.

— Както ти казах, закуската се сервира там. — Тя отвори вратата и добави: — Ще се върна след няколко минути. Трябва да взема душ и да се преоблека. Не ме чакай! Започвай веднага!

— Благодаря, така и ще направя — отвърна Кейти и влезе в помещението. Стените бяха в пастелно зелено и някой, вероятно Лавиния, бе изрисувал тропически дървета по тях. Те бяха пълни с красиви екзотични птици, а самите стенописи придаваха допълнителна дълбочина на залата. Пространството около прозорците беше пълно с цветя. Изобилие от тях имаше и върху дълга маса по протежение на една от стените. Вероятно това беше причина за наименованието, помисли си Кейти.

— Здравсти, Кейти — поздрави я след миг Лавиния, като влезе през една летяща врата. — Още никой не е слязъл. Излежават се, предполагам.

— Добро утро, Лавиния. Ксения е долу. Или по-скоро, беше долу на разходка с мен, но сега се качи в стаята си да вземе душ и да се преоблече.

— Ако знаех, че отива да тича, щях да отида с нея. Както и да се присъединя към вас на разходката, ако ме приемехте, разбира се.

— Естествено, че щяхме...

— Запознай се с Джарвис — каза Лавиния, като се обърна към вратата. — Това е госпожица Кейти Бърн, Джарвис. Тя е от Америка.

Мъжът кимна.

— Добро утро, мадам.

— Добро утро, Джарвис — каза Кейти, като си помисли колко добре изглеждаше със сребрилата си коса и обветрено лице. Беше строен и среден на ръст, в края на петдесетте или началото на шестдесетте си години. Носеше раиран сив панталон, черно сако, бяла риза и сива връзка, които бяха стандартното дневно облекло на типичния английски иконом.

— Какво ще предпочетете, госпожице Бърн, портокалов или гроздов сок? И двата са току-що изстискани.

— Без сок, Джарвис, благодаря Ви!

— Чай или кафе, мадам?

— Кафе, моля!

Джарвис кимна и отиде до бюфета, на който бяха наредени няколко сребърни спиртника, електрическа кафеварка и чайник с позлатен похлупак.

Лавиния стана и отиде до него до бюфета.

— Струва ми се, че тази сутрин ще хапна нещо топло, Джарвис. Какво ще ми препоръчаш?

— Ти харесваш всичко, с което разполагаме, Лавиния. Има пържен пудинг, домати на скара, свински наденички, бекон на скара, бъркани яйца, пушена херинга и треска. Майка ти е опекла и малко дупченки.

— Господи, мама се е отсрамила. — Лавиния започна да отхлупва различните съдове и да наднича вътре.

— Какво е пържен пудинг? — попита Кейти, като погледна Джарвис през масата.

— Това е йоркширски деликатес — отвърна той. — Кървавица, приготвяна от месаря в Райпън. Може да се яде и сурова, но Аня я пържи с нарязани на тънко картофи. Желаете ли да опитате?

— Не, благодаря — отвърна Кейти. — Предпочитам наденичка, парче бекон и може би един домати на скара. И препечена филийка. Благодаря Ви, Джарвис.

Джарвис напълни чаша кафе и я донесе на масата. Кейти му благодари отново.

— Опитай треската, Кейти — предложи Лавиния. — Знаеш ли как се приготвя?

— Не.

— Това е пушена шотландска треска. — Лавиния сложи едно парче на чиния и го показа. — Бледожълта е от опушването. Мама я стопля в малко мляко и я сервира с нарязан на ситно магданоз. Искаш ли това парче?

Кейти поклати тава.

— Не, благодаря, но можеш да ми обясниш, какво е това дупченка?

Лавиния се разсмя и каза:

— Това са кръгли плоски питки, надупчени отгоре. Когато ги извадиш от тостера и ги намажеш с масло, стават фантастични.

— Някои ги наричат ронливки — обади се Джарвис, като приближи до масата със закуската на Кейти.

— Благодаря! — каза тя.

— Научих, че Лавиния ще ви покаже картините си след закуска, мис Бърн. Тя е много талантилива — каза с гордост Джарвис.

Лавиния се усмихна с благодарност.

— Сигурна съм в това, Джарвис — отвърна Кейти, като хвърли поглед към красивото младо момиче. Приличаше ѝ на току-що извадена от модно списание през шестдесетте години. Червена карирана риза, сини джинси, бели чорапи и мокасини. На врата си имаше бяло копrienено шалче. Носеше златни обеци във форма на големи халки.

— Тази сутрин си същинска Одри Хепбърн, Лавиния — каза Кейти.

Момичето се усмихна с видимо удоволствие.

— Моля Ви, госпожице Бърн — намеси се Джарвис, — не ѝ казвайте това! Всеки път, когато го чуе, се надува, а напоследък сякаш все по-често ѝ напомнят тая прилика.

— Добро утро, Джарвис — каза Ксения от прага и влезе в помещението. Облякла бе жълта блуза и бежови панталони, лицето ѝ беше свежо и чисто, а косата — вързана с черна панделка на тила.

— Добро утро, госпожице Ксения — отвърна Джарвис. — Какво ще закусвате?

— Само една препечена филийка, ако обичаш, Джарвис. Е, можеш да добавиш и една наденичка. И чай, разбира се. Благодаря!

Като се обърна към Кейти, Ксения продължи:

— Трябва да бързам. Верити е вече в кабинета, а счетоводителят ще пристигне всеки момент. Явно, целия предобед ще остана с тях. Надявам се да прекараш добре...

— Не се безпокой за мен!

— Лавиния ще се погрижи, нали скъпа?

— Ще покажа на Кейти картините си в ателието. Можем и да се поразходим малко. Има какво да се прави. — Лавиния погледна Кейти през масата и попита: — Можеш ли да яздиш?

— Боя се, че не — отвърна Кейти. — Малко ме е страх от коне.

— Имаме една прекрасна стара кобила на име Джес. Можеш да опиташ с нея. Тя е много дружелюбна и кротка.

Кейти само се усмихна.

— Не я насилвай, Лавиния! — обади се Ксения. — Явно не иска да язди.

— Ще бъдеш ли така любезна, Лавиния — намеси се и Джарвис, — да предложиш на госпожица Бърн нещо, което да ѝ хареса. — След това каза на Ксения: — Трябва да вървя в опаковъчното. След малко ще дойдат четирима младежи от селото. Така че, моля да ме извините...

— Разбира се, Джарвис. И аз ще трябва да вървя след малко. — Ксения допи чая си и стана. — Ще се видим по-късно — каза тя, стисна Кейти за лакътя и излезе.

Кейти кимна.

Джарвис също тръгна, Лавиния напълни отново чашата на Кейти и в този миг вратата се отвори и влезе Аня.

— Кейти, не са те запознали официално с майка ми! — възкликна Лавиния и скочи. — Мамо, това е госпожица Бърн от Ню Йорк.

Аня се приближи с протегнатата ръка и разцъфнало в усмивка лице.

— Добро утро, госпожице Бърн. Надявам се да сте харесала закуската си.

— Добро утро, Аня. Да, много ми хареса, беше вълшебна! — отвърна Кейти като стана и стисна ръката ѝ.

Аня отиде при бюфета и заразглежда съдовете.

— Толкова храна е останала — завайка се тя. — Както и да е, Пел и Джеми са винаги готови за втора закуска, а и Померой дойде току-що за сандвича си. Има достатъчно за всички, че и да остане. Господи, пак съм приготвила прекалено много неща!

— Не се безпокой, мамо, Джарвис каза, че очаквал четири момчета от селото да работят в опаковъчното — каза Лавиния. — Те с удоволствие ще унищожат останалото, стига да им падне случай.

— Да, това е добра идея. Ще им направя сандвичи. Грях е да се пилее храна, след като половин свят гладува.

— Разбирам ви — кимна Кейти.

— Трябва да вървя — съобщи Аня. — Насред работата съм със зеленчуците за обяд. — Докато говореше, тя взе два спиртни подгревателя и излезе.

Когато останаха сами, Кейти каза:

— Майка ти сигурно отдавна живее тук. Искам да кажа, в Англия.

— Да. Но защо казваш това?

— Английският ѝ е свършен.

— Ами тя е дошла още като дете. В Лондон. Родена е в Париж. Дядо и баба са руснаци, но са живели във Франция. Заради революцията. После се преселили в Англия. Майка ми се омъжила за йоркширец — Дейвид Кийн от Бъртън Лейбърн. Преди двадесет и пет години я довел на село. Аз съм родена тук. Баща ми починал едва тридесетгодишен. От инфаркт. Била съм на три години.

— Съжалявам! — каза Кейти. — Твърде млад си е отишъл! Сигурно е било ужасно за теб и за майка ти.

— Ужасно беше, но мама е силна. Тя винаги оцелява. Работи тук от деветнадесет години. Харесва ѝ. Много обича да готви. Според нея това е разковничето на успеха — да обичаш онова, с което се занимаваш. Важно е да обичаш работата си, нали?

Кейти кимна.

— Да, много е важно, Лавиния. Аз обичам да играя, винаги съм обичала сцената, а Ксения обича да организира тези нейни специални тържества.

— Да, знам, че ги обича. Помоли ме да ѝ направя няколко интериорни скици от Зимния дворец в Петербург от края на столетието. За някакво тържество в Ню Йорк тази Нова година. С удоволствие ще ги нарисувам.

— Имаш ли представа, как е изглеждал Зимния дворец по времето на царете?

— О, да, разбира се. В библиотеката имаме няколко книги с наистина прекрасни илюстрации. Те са на Ксения — подарък от баща ѝ. — Момичето се усмихна и стана. — Много подходящ материал за проучване. Впрочем, ще тръгваме ли? Старият ленд роувър е отзад на двора.

Кейти също се изправи и погледна панталона си с цвят на овесена каша и дебелия рибарски пуловер.

— Няма да ми трябва палто, предполагам.

— О, не. Става все по-топло. Макар Пел да ни предупреди за застудяване, и той греши понякога.

Ленд роувърът се оказа английски вариант на джип и беше малко старичък и очукан. В ръцете на Лавиния обаче, се хвърли по черния път с ентузиазма на съвременна спортна кола.

— Плевнята не е далеч. Ей зад ония дървета — каза Лавиния, като управляваше колата с голяма вещина по разровения път. — Близо е до Домашната ферма. Там живеем. Татко е управител. Всъщност, той ми е пастрок, но винаги се е отнасял към мен като към собствено дете. Грижи се много добре и за мама. Изпрати ме да уча в художествената академия на Лийдс.

— Значи тук си учила, в Йоркшир, не в Лондон?

— Тук. Училището е прекрасно, а и на мен никак не ми се ходеше в Лондон. Аз обичам Йоркшир.

— В това няма нищо изненадващо, Лавиния. В Йоркшир е много красиво, а имението е нещо, което съществува извън света.

— Благодарение на Верити! — възкликна Лавиния. — Тя върти цялата машина. Според татко, тя е отличен администратор.

— Явно е много предприемчива.

— О, да. Притежава изключителен делови нюх. — Лавиния погледна крадешком Кейти и веднага съсредоточи отново вниманието си върху черния път. — Графът... той се предаде, когато Тим и Джастин загинаха. Синът му и негов наследник и внукът, наследник на сина му, си отиват за миг, просто ей така. Беше страхотен удар. Мама казва, че не успял да се възстанови и затова не може да живее тук.

— Разбирам — промълви тихо Кейти и се опита да си представи мъката на възрастния човек. — И кой тогава ще наследи титлата и имението?

— Синът на Верити, Стивън. Когато дядо му умре, Стивън става Граф на Бъртън Лейбърн. Сега учи в Кеймбридж.

— Разбирам. — Кейти се облегна на износената кожена седалка, потънала в мисли за мъката на това семейство. Толкова е трудно да се справи човек с внезапната, неочаквана смърт. Особено когато е насилствена. Беше й добре известно.

Хрумна ѝ мисълта, че Ксения се бе справила отлично и ако понякога изглеждаше тъжна и обезсърчена, това бе напълно обяснимо. Но през повечето време тя се владееше отлично. Пет години не са кой знае колко голям срок за справяне с подобен удар.

Кейти се загледа в околния пейзаж. Продълговатите поля отстъпиха място на групи огромни дървета, а зад тях се откриваха нови пъстри простори, нарязани на парчета от каменни стени, издигнати без хоросан.

Скоро пред очите им се разкри огромна селскостопанска площ с жилищна сграда и стопански постройки в далечината. Около къщата имаше обширни пасища и в едно от тях лениво пасеше стадо крави. Бяла кобила играеше с малкото си на съседно пасище и допълваше спокойната пасторална картина.

След десет минути Лавиния зави зад къщата по широк път към очерталите се на фона на бледосиньото небе голи хълмове. Плевнята бе разположена в полите им.

— Това е ателието ми!

Кейти тръгна с нея към плевнята и не можа да пропъди спомена за друга такава постройка, далеч в Кънектикът. Потръпна с цяло тяло. Вечно живият спомен отново завладя съзнанието ѝ. Оная, другата плевня, вече не съществуваше. След убийството на Денис, чичо ѝ Тед Метюз я срина и заличи всяка следа от съществуването ѝ. Но никой не можеше да я заличи от спомените ѝ. Там щеше да си остане, докато е жива.

Лавиния отвори врата и викна:

— Ето! Това е, Кейти, моето ателие. Не е ли фантастично?

Кейти трябваше да се съгласи. Плевникът беше средно голям, с извисен като на катедрала таван, а отсрещната стена бе съборена и заменена от стъклена. През нея нахлуваше ярка дневна светлина.

— Татко монтира този огромен прозорец. Той може да се плъзга встрани. Ела, Кейти, ще ти покажа рисунките си.

Картините заемаха две от стените на ателието и се осветяваха много ефектно с помощта на спотове, монтирани върху провесени от високия таван хоризонтални тръби. Кейти веднага почувства, че картините не са просто добри, а направо изумителни. Джарвис беше прав да се гордее с нея, помисли Кейти, това момиче е невероятно надарено.

Първата картина, пред която спря, представляваше младо момиче, седнало върху бала сено. Творбата излъчваше летен зной. Лавиния бе успяла гениално да комбинира присъщото на лятната атмосфера: лазурно небе, пухкави бели облаци и златно сено. От голямото платно струеше слънчева светлина. Засмяното луничаво момиче с цигански къдри и дързък поглед беше направо очарователно. Навитите ръкави на червена риза разкриваха добре оформени ръце, с тен като на озареното от радост лице, докато чувствените пълни устни са в тон с ризата. Кейти остана запленена. Лавиния рисуваше в импресионистичен стил, очевидно овладян от нея до съвършенство. Това беше любимият стил на Кейти. Тя боготвореше Реноар, Моне и Дега, така че без усилие почувства колко голямо е дарованието на младото момиче.

— Всичките са фантастични! — възкликна Кейти, след като разгледа цялата експозиция. — Мисля, че изложбата ти в Херогейт ще има умопомрачителен успех, Лавиния.

— О, много се надявам да стане така и се радвам, че харесваш картините ми, Кейти. Рекс Белами смята, че някои напомнят за Нюлинската школа. Това са група художници от тридесетте години, пожънали небивал успех. Той непрекъснато говори за тях и наистина е убеден, че някои от моите работи напомнят с нещо тези на Лаура Найт, получила Ордена на Империята... Е, не съм сигурна. Поласкана съм, разбира се, да чувам такива неща, но аз рисувам онова, което обичам, което искам да видя запечатано върху платното, защото то... докосва душата ми.

Кейти кимна с разбиране и посочи друга картина.

— Тази също много ми харесва — промълви тя, застанала пред платно, изобразяващо две седнали под върба деца и голяма водна площ отстрани. — Кои са тези деца? Използваш ли модели или всичко е плод на въображението ти?

— Това са внуците на Джарвис и Доди.

— О! — Кейти онемя за миг, после попита: — Искаш да кажеш, че Джарвис е женен за Доди?

— Да. Имат дъщеря, Алиша, която е омъжена за Алекс Джонсън, а това са техните деца — Попи и Марк. Възхитителни са, нали? А пък да знаеш само колко бяха послушни, докато ги рисувах! Не мръдваха и се държаха като истински ангелчета.

Кейти се усмихна, но в погледа ѝ остана недоумение.

— Някак си не мога да свържа Джарвис с Доди...

— Знам какво имаш предвид — не се връзват един с друг, нали? Обаче са женени Бог знае откога. И двамата са израсли в имението. Бащата на Джарвис е предишният иконом, а майката на Доди е била известно време готвачка. Така че, в известен смисъл, те са част от семейството на Верити. Просто са част от това място.

— А дали Доди е наистина медиум?

Лавиния избухна в смях.

— Не знам какво да ти кажа. Аз не си падам много по този алабализъм, ако разбираш какво имам предвид. Мама обаче е абсолютно убедена, че е, а и татко.

— Разбирам. Струва ми се, че Верити споделя това становище.

— О, да. Определено е така.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Младежките творби на сестрите Бронте очароваха Кейти. След пълна обиколка на някогашната викария, където бяха израсли, Кейти се задържа в дневната. Двете с Ксения разглеждаха ръкописите на Шарлот, Емили и Ан, както и на техния брат Бренуел.

Известни като „ранни творби“, ръкописите бяха съхранени в стъклени витрини и най-забележителното за Кейти бе размерът им. Нито един не бе много по-голям от кибритена кутия. Мъничките страници, изпъстрени с миниатюрни букви от трите Бронте, бяха високи седем-осем сантиметра. Всъщност не беше истински ръкопис — сестрите бяха рисували печатни букви, за да приличат произведенията им на истински книги.

— Колко необикновени са били тези деца — промълви Кейти, надвесена над витрината.

— Знаеш ли, когато госпожа Гаскел, приятелка и биограф на Шарлот, взема за пръв път в ръка тези произведения, тя остава изумена, истински смаяна от факта, че всичко това е рожба на детското въображение. По-късно пише по този повод, че тези творби внушават впечатление за творческа мощ, извисена до границата на безумието. От онова, което съм чела, знам, че измислената страна Енгрия задълго задържа интереса на Шарлот и сестрите ѝ. Впрочем именно Шарлот е двигателната сила в творчеството на останалите две.

— А Гондал? Не е ли също така важно?

— За Емили и Ан — абсолютно. Значи, най-напред се появява историята за Конфедерацията на Стъкления град, от Бренуел и Шарлот. По-късно четирите деца обединяват силата на своето въображение — обясни Ксения. — Още по-късно разделят този свят на две части... едната наричат Царство Енгрия, а другото — царство Гондал. Емили и Ан запазват за себе си Гондал и много от по-късните стихотворения на Емили са свързани с него.

— Разбирам. Но тук, в музея, повечето неща са от областта на Енгрия. Няма ли други свързани с Гондал произведения?

— Мисля, че има, но те са от по-късен период от творчеството на Емили и Ан, макар че Ан загубва интерес към тая тема доста преди Емили. Говори се, че Шарлот унищожава тези творби, след смъртта на Емили.

— Но защо? — възкликна Кейти. — Да не би да е от завист към голямата слава на сестра си?

— Не мисля. — Ксения поклати глава. — Но пък от друга страна, как бихме могли да научим истината? Според поддържаната от повечето изследователи и литературоведи теория, Шарлот просто е изпълнила желанието на Емили, продиктувано от упорито нежелание да допуска външни хора в духовния си мир. Шарлот е убедена, че Емили пише единствено за себе си и не желае творбите ѝ да стават достояние на непознати, тоест — на читателската публика.

— Значи е писала, водена единствено от вътрешен подтик, за да се реализира като човешка личност — отбеляза Кейти.

— Точно така. Тя си остава загадъчна фигура, обгърната в тайнствеността на своя непознат свят. Постъпките на Емили се ръководят от собствените ѝ демони... Тази личност ти дава бездънен материал за работа върху ролята, Кейти.

Актрисата се изправи и погледна приятелката си с усмивка.

— Известно ми е. Колкото по-дълбоко прониква в мен атмосферата на Хоуърт, толкова по-интересна ми става тази роля. — Като огледа помещението, тя отиде до прозореца и остана там известно време, вперила поглед в гробището. После въздъхна и каза: — Не е особено подходяща детска площадка, как мислиш?

Ксения приближи и също погледна мрачната сбирка надгробни камъни.

— Не е — съгласи се тя. — Отзад има малка градина, в която Емили изнасяла сгъваемата си масичка и пишела под едно дърво. Изглежда, че не ѝ се е нравело да напуска Хоуърт... тази къща, градината и безлюдните хълмове. Мисля, че тук се е чувствала на сигурно място... сигурно и лишено от горчивия дъх на страха.

— Не мога да си представя, че Емили Бронте, геният, създал „Брулени хълмове“, може да е била плаха.

— Не казах това.

— Но създаваш такова впечатление, Ксения.

— Може би. Знаеш ли, в един момент Шарлот и Емили постъпват в училището на мадам Ежер в Брюксел. Професор Ежер, който преподава в това училище и в когото се влюбва Шарлот, пише на преподобния Бронте, че в училището Емили се освободила донякъде от своята плахост. Добре известен факт е, че Емили не искала да напуска дома си, нямала желание да се появява във външния свят, макар да го е правила няколко пъти.

— Може би, подобно на повечето писатели, е била егоистка и е искала да остане в привична среда, за да може да твори — предположи Кейти.

— Може и така да е. Мисля, че не се е интересувала от нищо друго, освен от усъвършенстването на своето изкуство, на своето майсторство.

— И какво става с любовта на Шарлот към професор Ежер?

— Е, тя не разцъфва в истинска любовна връзка. Не забравяй, че той е женен. Налице е мадам Ежер, собственичка на училището, която от един момент нататък започва да се отнася с голямо подозрение към отношенията между Шарлот и съпруга ѝ. Мисля, че чак при второто отиване на Шарлот в Брюксел, мадам Ежер я приема безрезервно.

— Смяташ ли, че професорът е отговорил с взаимност на това чувство?

— Не. Защо ли казвам това? Как бихме могли да знаем? — промълви Ксения. — Не сме били там. Не е ставало пред очите ни. А всички, които са били, са отдавна мъртви и погребани. Истината е, Кейти, че никой не е в състояние да каже как ще постъпи един или друг мъж или жена, обладани от това всеизгарящо, всепоглъщащо сексуално влечение и романтично чувство.

— Всякак може да постъпи — отвърна Кейти. — Знаеш какви са мъжете.

Ксения се разсмя.

— За тая игра са нужни двама, Кейти. Мъжът не може да свърши всичко сам, все пак. Трябва му жена. Партньорка. А трябва да се има предвид и нещо друго. Ако в живота на Шарлот не се бе появил професор Ежер, днес нямаше да имаме тези две великолепни книги — „Професорът“ и „Вилет“.

— Не съм ги чела. Но прочетох „Шърли“ и много я харесах. Творчеството на Шарлот е много по-обемно от това на Емили, нали?

— О, да. Тя е по-изявен професионалист, по-добре се справя с нещата. Искам да кажа, че тя е, която настоява да се публикуват творбите им, тя налага присъствието им в публичното пространство, тя действа като съвременен литературен посредник. В известен смисъл тя лансира всички. Ако у нея не се беше намерила тази енергия и пробивност, както и амбицията да живеят по-добре, днес светът можеше и да не е чувал за сестрите Бронте.

Малко по-късно, Ксения и Кейти излязоха от музея „Бронте“ и тръгнаха по калдъръмените улички на града. Познаващата отлично района Ксения поведе Кейти покрай черквата с квадратна кула и часовник, към билото на един йоркширски хълм, извисен над индустриалната долина на Уест Райдинг.

След няколко минути двете заряха поглед над безлюдните голи хълмове.

Те се стелеха като безкрайна нагъната плоскост, еднообразна сиво-кафява и червеникава вълниста шир, докдето поглед стига.

— Впечатлението е поразително — каза Кейти, изпитала почти религиозно благоговение пред тая безотрадната, величествена и непреодолима пустота. — Но малко отблъскващо.

— Да, принудена съм да се съглася. — Ксения заслони очи с длан и продължи: — Винаги съм намирала този пейзаж плашещ, макар и посвоему очарователен с цялата си самота и липса на човешко присъствие. — Тя се усмихна сякаш на себе си. — Мисля, че привързаността към него се придобива. Повечето хора го намират крайно бездушен. Истински съжалявам, че не си го виждала през август и септември, когато цъфти пиренът. Тогава хълмовете са наистина величествени. В момента виждаш края на сезона. Смъртта на цветовете.

Ксения замълча за миг, без да откъсва поглед от гледката пред тях и продължи:

— Оттук са около три мили до Топ Уидънз, за който се предплатя, че е място на действието в „Брулени хълмове“, както вече ти казах. Според много изследователи обаче, някогашната къща там не е истинският прототип за дома на Ърншоу, а Емили е използвала за целта доста по-големия Хай Съндърланд Хол, но го е пренесла в околната среда на Топ Уидънз, където днес има само руини. Ако искаш, можем да се разходим дотам през хълмовете. Аз съм за.

Ксения млъкна и погледна бледосиньото небе.

— Остава си ясно. Хубав ден. Само че тук, сред хълмовете, не можеш да си сигурна какво ще стане в следващия миг. Времето е абсолютно непредсказуемо. Променя се за миг и завалява като из ведро. Затова съм взела чадър. — Тя потупа чантата си.

— С удоволствие бих се разходила сред хълмовете — отвърна Кейти. — Само че няма защо да ходим чак до Топ Уидънз. Няма нужда да гледам развалини. Искам само да усетя атмосферата на околността, да почувствам това място, защото Емили е прекарала толкова години тук.

— Да вървим тогава!

Двете жени тръгнаха по отъпкана пътека мълчаливо, всяка потънала в мислите си. Кейти мислеше за Емили Бронте, жената останала цял живот, а и след смъртта си, непозната и неразгадаема. Кейти знаеше, че за да пресъздаде успешно тази роля, трябва да вникне в личността на прототипа, да добие ясна представа за начина ѝ на мислене, намеренията, страстите, желанията и дори мечтите ѝ.

Перспективата беше малко плашеща, но тя разчиташе на книгите в библиотеката на Бъртън Лейбърн Хол, които можеха да помогнат. Верити бе извадила няколко биографии на сестрите, както и студии за тяхното творчество, наред с част от книгите им. Показа ги с думите, че може да ги ползва при условие един ден да ги върне в библиотеката.

— Всички са каталогизирани — обясни тя.

Кейти реши да изчете, колкото може, докато е в къщата и ако трябва, да вземе някои книги със себе си в Лондон.

Ксения от своя страна мислеше за празненството, което предстоеше да организира за Нова година в Ню Йорк. Алън, съдружникът ѝ, се обади вчера, за да потвърди още веднъж, че имат зелена светлина и трябва да започват работа по линия на Зимния дворец, както бе предложила тя.

И сега си мислеше за скиците, които Лавиния трябва да направи през уикенда въз основа на фотографите от собствените ѝ албуми. Баща ѝ ги бе подарил преди много години, когато я бе взел със себе си на едно пътуване до Русия.

Беше си истинско предизвикателство да пресъздаде голямата бална зала на Зимния дворец в Петербург от царско време в балната зала на хотел „Плаза“ в Ню Йорк. Но срещата с подобни предизвикателства винаги я изпълваше с нетърпение да започне работа. Предизвикателствата държаха мисълта ѝ настрана от спомена за загиналите съпруг и дете, помагаха ѝ да остави болки и страдания на заден план. Поне за известно време.

Едва изминаха двадесетина минути и времето неочаквано се промени. Точно както предказа Ксения. Без никакво предупреждение, бледосиньото небе притъмня до тъмносиво, изпълни се с буреносни облаци, а в далечината се чу гръмовен тътен.

— Май ще е най-добре да се върнем — каза Ксения като погледна небето. — Ще завали. Обещавам ти.

— Добре, да се върнем! Все пак, видях малко от хълмовете.

— Кейти усети първите капки дъжд на лицето си и възкликна:

— Хайде, Ксения!

Двете затичаха по пътеката към Хоуърт. Тъкмо стигнаха края на хълма и дъждът се изля като из ведро. Сгушени под чадъра, двете зачаткаха с обувки по калдъръма на мокрото градче.

— Измъкнахме се на косъм — каза Ксения като бършеше лице с книжни кърпички и подаваше кутията на Кейти. — Още няколко минути и щеше да ни измокри до кости.

— Благодаря. — Кейти измъкна няколко кърпички, попи лицето си и се облегна назад. — Съжалявам, че разходката ни бе прекъсната по такъв начин, но ти имаше право да настояваш. Добих много по-ясна представа за Емили.

— Така и предполагам.

Ксения запали бентлито и го изкара от паркинга, напълно пуст в тази студена октомврийска събота. Повечето посетители идваха тук през пролетта и лятото, както и през август и септември, когато цъфтеше пиренът.

Ксения зави по главния път, който щеше да ги изведе на шосето за Скиптън и Херогейт. Караше с постоянна скорост, като разменяше от време на време по някоя фраза с Кейти.

По едно време каза:

— Ако искаш да научиш още нещо за Емили Бронте, ще трябва да поговориш с Рекс Белами. Той е нещо като специалист по историята на това семейство.

— Сериозно? Впрочем, това не ме изненадва. Той прозвуча така солидно и задълбочено, когато заговори снощи за творчеството на трите сестри.

— Не съм чула да е говорил за Бронте снощи.

— Защото не беше там. Бе се качила в стаята си за пуловера.

— А-ха.

— С какво се занимава той? Прилича на учен. Да не е преподавател?

Ксения се засмя.

— Не. И не се подвеждай по даскалската му външност... без съмнение той цели точно това с нея.

— И с какво се занимава?

Ксения замълча.

Кейти изчака малко, като я гледаше изпитателно и се чудеше каква е тая тайнственост около Рекс. След две-три секунди настоя: — Значи, не е професор?

— Не. — Последва нова пауза, след което Ксения каза: — Той е шпионин.

— Шпионин? Какво искаш да кажеш? — Гласът на Кейти беше пълен с напрежение.

— Точно каквото казах. Шпионин и това си е. Поне аз съм убедена в това. Мисля, че работи за МИБ.

— МИБ... какво точно е това? — попита Кейти.

— Нещо като вашето ЦРУ, доколкото действа извън границите на Великобритания. МИ5, от друга страна, оперира вътре в страната, подобно на вашето ФБР.

— Разбирам. — Кейти помисли малко. — Не знаех, че един шпионин допуска останалите да научат какъв е всъщност... Мислех, че шпионите пазят в тайна професията си.

— За бога, да не мислиш, че Рекс ходи от маса на маса да разправя, че е шпионин. Нищо подобно. Всъщност той иска да създава впечатлението, че е учен, както си помислила ти, а и писател. Разбира се, че е здраво подкован в областта на литературата и изкуствата. Обаче си е шпионин, убедена съм в това сто на сто.

— И Верити ли мисли така?

— Понякога да, друг път отхвърля подобна мисъл. Когато служеше в армията, работеше за военното разузнаване, а сега, според мен — за МИ6. Често пътува, нищо не казва за това и знае прекалено много за определени неща. Понякога изпуска разни дреболии, а след това се опитва да замазва нещата.

— Той приятел ли е на Верити? — внимателно попита Кейти.

— Не ги свързва романтична любов, ако това питаш. Но той е най-близкият ѝ приятел от мъжки пол. Можеш да ги наречеш стари приятели. Такива са от незапомнени времена и откакто се разведе, прекарва доста време с нея. Живее по малко в Йоркшир — майка му притежава прекрасна къща близо до Йорк, но това май ти го казах вече.

— А през останалото време пътува по задачи на МИ6?

Ксения се усмихна.

— Така мисля аз, но той има апартамент в Лондон. На Честърфийлд стрийт. Мисля, че ако сама го попиташ с какво се занимава, би ти отговорил сравнително честно. Ще ти каже, че работи за правителството в системата на Форин Офис^[1] и че кабинетът му се намира в Уайтхол^[2]. Всичко това е така. Но, както ти казах току-що, убедена съм, че работи в разузнаването.

— А защо Верити не е на твоето мнение? Защо понякога го отхвърля?

— Защото, предполагам, не иска да му се случи някаква неприятност. Не ме разбирай криво — аз много харесвам Рекс и пет пари не давам, че работи в разузнаването. Той е добър, любезен, добре изглежда и е очарователен. И Верити го харесва много. Както и аз, всъщност.

— А откъде идват знанията му за Бронте?

— Не знам. Не забравяй, че те са великите писателки на Йоркшир, а той е йоркширски патриот. — Тя пак се усмихна. — Той е страшно горд с йоркширското си историко-културно наследство. Освен това се е родил с подчертана склонност към литературата. Но... по-добре сама го попитай за интереса му към Бронте. Той е много отзивчив. Само не питай дали е британски шпионин!

— Да не съм луда? Чак толкова тъпа не съм.

Приятелката ѝ я погледна и кимна.

— Ти си сред най-умните хора, които познавам.

[1] Форин Офис — външното министерство на Великобритания.

↑

[2] Уайтхол — Британското правителство, наричано така по името на лондонската улица, на която са разположени много правителствени сгради. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Библиотеката в Бъртън Лейбърн Хол представляваше продълговато, подобно на галерия помещение, в стила на епохата на Тюдорите със сводест таван и каменна камина. Целите стени, от пода до тавана, бяха заети с лавици с книги, а пред камината имаше огромно кресло и няколко удобни стола.

Кейти приближи до една тежка маса до един от прозорците и отново разгледа книгите, отделени от Верити за нея. Погледът ѝ се плъзна по една за Емили Бронте, написана от писателката Мюриъл Спарк в сътрудничество с Дерек Стенфърд.

Когато се обърна и тръгна с книгата към камината, сърцето ѝ почти изскочи при вида на надигналия се от мястото си Рекс Белами.

Той се усмихна меко.

— Много съжалявам, Кейти, май те уплаших. Прости ми, скъпа!

— Няма нищо, Рекс — каза тя с усмивка. — Не знаех, че има някой тук.

— А, виждам, че си се спряла на Мюриъл Спарк. Отлично написана книга, възхитителна творба. Я ми кажи, как ти хареса пътуването до Хоуърт сутринта?

— Бе много интересно и съм благодарна на Ксения, че ме уговори да отидем. Днес знам много повече за Емили Бронте, отколкото вчера. Така че определено си струваше. — Поколеба се за миг и добави: — Ксения ми каза, че знаеш много за семейство Бронте. Каза още, че можеш да ми помогнеш да разбера по-добре тези хора и най-вече Емили Бронте. Ще го направиш ли, Рекс?

— Разговорите с теб са удоволствие. Сега имаш ли време, Кейти? Ако си свободна, бихме могли да побъбрим преди чая.

Кейти кимна и седна на дивана, като остави книгата на съседна маса.

Рекс се разположи удобно на мястото си и я погледна изпитателно, сякаш очакваше да го попита нещо.

Кейти каза:

— Нали няма да е невъзпитано от моя страна ако попитам, откъде идва интересът ти към това семейство?

— Не е невъзпитано — въпросът е съвсем уместен. Интересът ми е свързан със сестра ми Илиънър. Преди много години, когато още беше в гимназията, тя правеше едно проучване по темата, с цел да напише статия за училищния вестник, което пък беше част от учебната ѝ програма. Аз... как да се изразя... проявих интерес. — Рекс се наведе леко напред, опрял ръце на коленете си и погледът му се оживи.

— Видиш ли, Кейти, аз много си падам по тайнствените неща и в онова далечно време бях поразен от цялата загадъчност на това семейство. Така че започнах да чета книгите, които Илиънър мъкнеше у дома и интересът ми нарастваше. Изучаването им се превърна в упорито и постоянно мое хоби през последвалите години.

— В тази област ли работиш? Искам да кажа, да не би да преподаваш литература? Или нещо такова? — попита Кейти и с нетърпение зачака отговора. Погледът ѝ го изучаваше настоятелно. Рекс изглеждаше много добре. Издължено, но отлично оформено лице, високи скули, широко чело и гъста, сресана назад коса, посивяваща по слепоочията. В погледа на дълбоко поставените му тъмни очи светеше ясен ум и чувство за хумор. Висок, строен и дългокрак, той имаше много елегантен вид, а облеклото му, макар небрежно, очевидно бе скъпо.

След миг той отговори:

— Не, не съм учен. Работя за Британското правителство. Във Форин Офис.

— О, наистина ли? И какво правиш там?

— Ами, занимавам се с информационни проблеми. Можеш да го наречеш разузнаване.

— О! — възкликна Кейти, като се запита, дали звучи достатъчно изненадано.

Рекс се засмя развеселен, а в очите му заблещукаха повече пламъчета от обикновено.

— Напълно съм убеден, че Ксения ме е нарекла пред теб шпионин... британски агент. Но не е така. Работата ми е канцеларска, вързан съм за бюро и книжа, не се правя на агент в чужбина. Макар че на Ксения такава идея много ѝ допада. Все пак професията ми досажда много в някои отношения.

Кейти се засмя заедно с него, но понеже не искаше да издава приятелката си, смело излъга:

— О, не, Ксения не е обсъждала работата ти. Каза ми само, че притежаваш огромни познания по отношение на семейство Бронте. Предполагам, надявала се е да ме просветиш малко. Нали ти казах снощи, че обмислям възможността да поема ролята на Емили в пиесата „Шарлот и нейните сестри“, а ти каза, че си я гледал.

Рекс кимна.

— О, да, не бих го пропуснал за нищо на света. И макар да не ми се ще да ти влияя, трябва да отбележа, че харесах пиесата, но не съм напълно удовлетворен от интерпретацията, която правеше актрисата, изпълняваща ролята на Емили.

— В какъв смисъл?

Рекс се поколеба.

След като помисли малко, той отговори така:

— По-късно ще изложа критичното си виждане по този въпрос, а сега ми се струва по-важно да споделя с теб някои неща, свързани с Бронте, които са ми известни.

Тя кимна.

— Много съм ти благодарна!

Рекс се облегна назад и каза:

— От снощния разговор останах с впечатление, че вече знаеш това-онова за тях.

— Да, а и днес Ксения ми каза още.

— Нека тогава им направя кратка характеристика като семейство. Четирите деца са, от една страна, единни пред света, а от друга — разделени на две групи вътре в семейството. Шарлот е с Бренуел, а Емили — с Ан. Макар че по-късно, вече като възрастни, Шарлот благоговее пред колосалното дарование на Емили. И четиримата са изключително надарени в областта на писането и разполагат с много живо въображение. Освен това Бренуел е художник. Той е и пияница, както не може да не знаеш, а впоследствие става наркоман. Вземал е лауданум^[1]. Пропилява живота си и умира много млад. Чувствата на сестрите към него са противоречиви. Те го обичат, боготворят, но и изпитват ярост към него. Те са уплашени, очаровани, въодушевени, когато на бял свят излизат първите му лудории и ужасени, когато на прага им в Хоуърт се появяват първите

кредитори. — Рекс млъкна, прокашля се и приключи: — С две думи, той е прословутата черна овца на семейството.

— И без съмнение, разглезен от сестрите си — предположи Кейти.

— Понякога, да. Но далеч невинаги. Майката си отива рано, поразена от туберкулоза, а бащата, преподобният пастор, постоянно отсъства, отдаден на проповедите си в черквата или на мислите си — у дома. В юношеството им само една леля ги държи под око. И Шарлот, но тя е само година по-голяма от брат си. Всъщност възрастова разлика помежду им почти липсва — раждани са през година. Е, освен Ан, която е близо две години по-малка от Емили.

— Ти каза, че Шарлот ги е бутала напред... грижела се е за публикуване на творбите им.

— Да, така е. Шарлот е най-голямата от тях, най-добре пише от четиримата и е най-плодовита като авторка. Емили обаче е несъмненият гений с шест епични поеми и този велик роман в актива си. Ан също е голяма поетеса и писателка, много близка по манталитет до Емили. Но да се върнем на Шарлот. Тя действа като техен агент. Най-напред плаща, за да се отпечата тяхна стихосбирка. Продадени са само две бройки. Появява се обаче един много положителен критичен отзив за поезията на Емили, която се подписва Елис Бел. Ан е Екътън Бел, а Шарлот — Кърър Бел. Не са искали светът да научи, че са три сестри с фамилия Бронте.

— Да, знам.

— Шарлот непрекъснато ги кара да пишат продаваема литература, тоест романи. Тя е много амбициозна и иска всички да успеят в живота.

— Но Емили не се интересува от това, нали?

— Не. Тя лично не си мърда пръста, за да ѝ се публикува нещо или да добие обществено признание. Единствената ѝ грижа е да се усъвършенства в работата си. Била е изцяло посветена на нея и в този смисъл е изключителен професионалист. Мисля, че е унищожила доста свои неща, водена именно от тези съображения. Не е удовлетворена от постигнатото. Особено от „Брулени хълмове“, след като е издадена. И може би Шарлот е унищожила друга част след смъртта на сестра си, за да запази ненакърнен интимния ѝ свят.

— Какво е мнението ти за „Брулени хълмове“?

— Във всеки случай, не е общоприетото! — възкликна той.

— Ще споделиш ли мнението си?

— Светът разглежда произведението като велик любовен роман. Но той изобщо не е такъв — каза Рекс. — По принцип това е книга за насилие, отмъщение и омраза, за един байронов герой, Хетклиф, който отмъщава на Кети Ърншоу и на цялото ѝ семейство.

— Разбирам гледната ти точка, но все пак не е ли в известен смисъл любовна история? — настоя Кейти.

— Не и съгласно общоприетата представа за любовна история — отвърна Рекс. — Тя е изпълнена с такова насилие, почти демонична, мрачна, зловеща. Така наречените любовници въобще не стигат до физическа близост. Те остават целомъдрени, макар и много страстни натури в други отношения. Мисля, че това е възхвала на смъртта, както само Емили Бронте е способна да я изпее. Изключително сложна книга. Съдържа енергия и непостижимо разказваческо майсторство. Никога не ми омръзва да я чета и винаги ме завладява.

— А Емили? Какво мислиш за нея?

— Тя е сравнително обикновена млада жена — отвърна Рекс. — С това искам да кажа, че е доста земна, практична. Познати и приятели казват в един глас, че страшно тъгувала по дома, когато се налагало да го напусне. И това сигурно е така. Но истината е, че тя е обичала да си стои у дома и да се грижи за домакинството, защото това ѝ позволявало сама да си определя правила и да се измъква да пише винаги, когато поиска. Ето, затова става дума. Носталгия? Може би. Но според мен тя е искала да си е вкъщи, във викарията, за да може да разпределя работата на прислугата и след това да прави каквото си иска. Когато Ан и Шарлот били по други места и работели като гувернантки, а Бренуел била в Лъдъндън Фууд, тя отговаряла у дома за всичко. Тя била шефът и като шеф прекарвала повечето си време в писане.

Кейти се усмихна.

— Егоистичният човек на изкуството, това ли имаш предвид?

— В известен смисъл, да — съгласи се Рекс. За да успееш в изкуството, без значение дали си художник, писател или актьор, трябва да си всеотдаен. И щом това означава егоизъм, тогава ставаш егоист. Стигнах до този извод, след като прочетох кореспонденцията на

Шарлот с приятелките ѝ Елън Нюси и Мери Тейлър, както и тази с Емили.

— Защо мислиш, че Емили е обикновена? Имам предвид, че навсякъде я описват като странна, енигматична и потънала в тайнственост.

— Мисля, че е била такава, Кейти — бързо се съгласи Рекс. — Но тя е била и нормална млада жена, която е в състояние да напише най-прозаично писмо във връзка с всекидневните си грижи като звучи земна и щастлива, а по-рано същия ден е посветила няколко часа на своята драматична творба. С други думи, тя влиза в ума и сърцето на образа, докато го изгражда. Когато обаче остави перото, се превръща в Емили Джейн Бронте, дъщеря на викарий, домакиня, която трябва да се грижи за баща си.

— Май ще трябва да преосмисля представите си за Емили. За пиесата, искам да кажа. Ако приема ролята.

— О, не бива да я отказваш, Кейти. Тя ти подхожда невероятно, сигурен съм в това. Ще нахвърля по-късно някои бележки — каза Рекс. — Те ще ти спестят доста четене, макар че по мое мнение, трябва да прочетеш работата на Мюриъл Спарк. Моите бележки ще бъдат нещо като анотация. — Той се наведе напред, погледна я втренчено и приключи: — Моля те, не отхвърляй ролята на Емили Бронте. Малко те познавам, но съм уверен, че ще се справиш отлично.

Каза го толкова убедено, че Кейти отвърна:

— Аз съобщих на продуцентката, че приемам. Искам само да съм сигурна, че ще се справя, че ще направя образа, както трябва.

— Не се съмнявай, скъпа!

Вратата на библиотеката се отвори и Рекс скочи, когато в помещението се втурна Верити.

— Ето те и теб, скъпа! — каза той, като я прегърна нежно и целуна сребрилата ѝ глава.

Кейти видя израза на любов, изписан на лицето му, топлината и нежността в тъмните му очи и разбра, че двамата са много близки, изключително привързани един към друг, независимо от становището на Ксения по въпроса.

Верити се измъкна от любвеобилната прегръдка и се обърна с усмивка към Кейти:

— Надявам се, че Рекс е успял да ти даде няколко съвета във връзка с Емили. Той е голям специалист по темата Бронте.

— Не е съвсем така! — засмя се Рекс и поклати глава.

— Според тукашните представи е така — отвърна Верити.

После каза на Кейти:

— Ксения ми каза, че сте направили много ползотворен излет до Хоуърт, но дъждът ви прогонил. Няма значение, сигурно си видяла повече от достатъчно. А сега, ще се качим ли горе за чай?

Предсказаният от градинаря Пел студен фронт наистина дойде. Кейти усети кучешки студ в парадното преддверие, когато се качваха по голямото стълбище, за да се съберат всички за чай.

По повод общия спад на температурата в къщата, Верити каза следното, след като влезе в Голямата висока стая:

— Застудява по краищата, но до огъня е топло, слава богу. Обещаната от Пел промяна настъпи. Трябва да отбележа, че този човек обикновено е прав.

— Естествено, че има — отвърна Рекс. — Той е дете на природата. Винаги може да се разчита на неговата прогноза. Харолд, градинарят на майка ми в Грейт Лонгууд е абсолютно същият. Постоянно го закачам, че от него става страхотен телевизионен синоптик.

Големият сребърен поднос с чая, както и още един с възхитителни сандвичи и сладкиши, бяха вече донесени и оставени от Джарвис върху ниска квадратна маса близо до огъня. Верити седна на обичайното си място до чайника, до нея се настани Рекс, а Кейти зае креслото точно срещу тях.

След миг като вихър влетя Ксения и веднага след нея на прага застана Лавиния — красива както винаги. Този следобед носеше гащеризон в сигнално червено и червени пантофки.

Както обикновено, чашите напълни Верити, а Ксения и Лавиния ги подаваха на останалите. След това двете предложиха миниатюрните сандвичи за чай, които бяха най-разнообразни: с яйчена салата, консервирано месо, пушена съомга, краставица или домати резени. Кейти обожаваше тези сандвичи, но се ограничи само с по един с

яйчена салата, пушена съомга и месо. Макар Рекс да я подканваше да закръгли бройката поне на шест, тя устоя на изкушението.

Облегна се с чинийка на коленете и започна да се храни, като се наслаждаваше на топлината от буйния огън в камината, уютата и удобството на това старинно помещение. Направи кратък преглед на последните два дни в съзнанието си и установи, че всяка минута е била запълнена. Днешният ден беше май най-плодоносен от гледна точка на работата ѝ, заради посещенията в Хоуърт и разговора с Рекс за сестрите Бронте.

Погледна го крадешком. Кейти намираше Рекс Белами за хубав мъж и го харесваше много. Също както харесваше и останалите в тази стая, макар всеки да беше посвоему особняк. Струваше ѝ се, че всички присъстващи крият по някоя голяма тайна. Засмя се вътрешно. Та кой няма тайни?

Кейти насочи отново внимание към приятелката си и наостри уши, когато чу Ксения да казва:

— Представа нямам къде е, Рекс. Снощи го търсих. Щеше ми се да го пуснем. Лоурънс Оливие е страхотен Хетклиф, а Мърл Оберън е прекрасна Кети Ърншоу. Странно, но въобще не прилича на чичи, каквато е всъщност.

— Какво е чичи? — попита Лавиния.

— Англо-индийка — отвърна Рекс.

Ксения продължи:

— На моменти имаш чувството, че е сниман в Холивуд, но в по-голямата си част е автентичен.

— Да не говорите за филма „Брулени хълмове“ — попита Кейти.

— Да — отвърна Верити. — Имаме го на видео, но явно се е загубил някъде. А и защо да го гледаме, след като Ксения току-що го заклеими.

— Не, не съм! — възрази енергично Ксения. — Той е вече класика, но е сто пъти по-хубав от тези ужасяващи римейки от последните години. Никой не може да напипа верния тон.

— Бих го гледала с удоволствие — промълви Кейти.

— Мисля, че знам къде е касетата — намеси се Лавиния като се изправи. — Сигурна съм, че я видях в библиотеката и при това, съвсем неотдавна.

— В библиотеката! Какво може да търси там? Всички касети държа в кабинета си — каза объркана Верити.

— Сигурна съм, че я видях в библиотеката — извика Лавиния и излезе. Явно държеше да я намери и не обърна внимание на Верити, която ѝ каза да отложи за по-късно.

— Не си ли го гледала, Кейти? — попита Рекс. — Никога?

Тя поклати глава.

— Не, но съм голяма почитателка на Оливие. Той е най-великият, нали?

— Великолепен актьор — съгласи се Рекс и ѝ предложи платото със сладки.

Въпреки повелите на здравия разум, тя взе поничка с крем и се закле мислено да мине на диета веднага щом се приберат в Лондон. Всички тия превъзходни домашни специалитети се лепят направо по ханша.

Малко след като излетя от стаята, Лавиния пристигна със същата скорост, като размахваше гордо една касета. Подаде я на Ксения и се върна на мястото си с думите:

— Просто бях сигурна, че съм я видяла в библиотеката.

— Какъв състав! — Ксения погледна към Кейти. — Чуй само: Лоурънс Оливие, Мърл Оберън, Дейвид Найвън, Флора Робсън, Джералдин Фицджералд и Доналд Крисп. Режисьор Уилям Уайлър, продуцент Сем Голдуин, сценаристи Бен Хехт и Чарлз Макартър. Господи! Забравила бях какво съзвездие участва в създаването му! Страхотно е, че я намери, Лавиния! — Ксения погледна Верити и каза: — Ще го гледаме ли след вечеря заедно?

Верити се усмихна.

— Мисля, че идеята е великолепна. Ще бъде в чест на Кейти. Впрочем, като говорим за тези прекрасни стари актьори, сещам се за приема на Уайнрайт през ноември. Рекс, ще ме придружиш ли?

— Разбира се, макар да пукна, ако се сещам като какъв да се явя. Звезди от старото кино. Ама че тема! Мразя ги костюмираните балове.

— Но ти обеща! — настоя Верити, като му отправи укорителен поглед.

— Може да се представиш като Хари Лайм от „Третия мъж“ — предложи Ксения. — Нямам предвид, както го показва Орсън Уелс във

филма, а като образа на Майкъл Рени в английския телевизионен сериал. И без друго, приличаш малко на него.

— Приемам го като комплимент — каза Рекс с поклон. — Имам идея за теб, Верити. — Като я гледаше косо, добави: — Ан Тод от „Седмото було“.

— Е, малко преди моето време е — каза със смях Верити. — Но горе-долу си спомням Ан Тод. Беше любимка на татко. Той непрекъснато гледаше старите ѝ филми. Обзалагам се, че ако се поровим из касетите, ще я намерим.

[1] Лауданум — алкохолна настойка от опиум. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Макар че включиха централната отоплителна система, внезапният студен пристъп се усети съвсем определено в стаята ѝ. Кейти го забеляза в мига, щом се прибра след чая.

Като трепереше лекичко, тя притича до камината. Коленичи и поднесе запалена клечка кибрит към топката вестник и подпалки, наредени върху решетката. След като се разгоряха хубаво, прибави няколко цепеници и скочи в банята.

Дълго накисване в горещата вана и кръвта в жилите ѝ отново се стопли. Разтри добре тялото си с хавлиена кърпа, навлече нощницата и се върна в стаята.

Извади дневника и седна пред писалището в ъгъла. То беше близо до камината и Кейти усещаше топлината ѝ, радваше се на пламъците и на пукането им.

Взе химикалка и отвори Петгодишния дневник на нова страница. Остана за малко неподвижна, за да подреди мислите си и започна:

23 октомври 1999

Бъртън Лейбърн Хол, Йоркшир

Трябва да запиша някои неща, защото не искам да забравя нищо от този уикенд в Йоркшир. Не мога да си спомня кога за последен път съм прекарала така приятно времето си. Това до голяма степен се дължи на собствената ми нагласа... Бях много по-отпусната от обикновено в тая старинна къща, в компанията на такива чудесни хора.

Всички те са с ярко изразена индивидуалност, много различни от останалите ми познати. Даже малко странни, трябва да призная. И обгърнати в тайнственост. Въпреки всичко, тук много ми харесва.

Бих искала да науча истината за някои взаимовръзки, но това надали ще стане някога. Да започнем с Лавиния. Отнасят се с нея като с любим член на семейството, а тя няма никакво родство с Ксения или Верити. Дъщеря на

готвачката, самата тя е наемен служител тук. Секретарка на Верити, изпълнява поръчения, посреща гости на гарата и други подобни неща. И все пак Верити се отнася към нея като към собствена дъщеря.

Споменах това пред Ксения вчера, а тя ми хвърли такъв поглед, че млъкнах начаса. След миг усети, че трябва да каже нещо и ми съобщи, че Верити била много демократична в поведението си тук, не искала дори да носи титлата и да се прави на гранд дама. Но всъщност тя е точно такава, доколкото баща ѝ отсъства. Вчера в ателието Лавиния ми обясни, че е родена като Лейди Верити Лейбърн, понеже като дъщеря на граф, има право на собствена благородническа титла. След това се омъжва за Лорд Хоз и става Лейди Хоз, така че според Лавиния тя е два пъти Лейди. Докато била омъжена за Джофри, я наричали Лейди Верити Хоз, защото като дъщеря на граф има право да се нарича с малкото си име и титлата. Ако беше обикновена госпожица преди сватбата, щяха да я наричат Лейди Хоз. Нямах право на собствено име, ако се омъжиш за Лорд като проста госпожица.

Лавиния положи големи усилия да ми обясни всичко това, но за мен, като американка, материята е трудновата. Не и за Лавиния. Тя отдава огромно значение на тия неща. Но тя е половин англичанка все пак и е израсла в имението.

После Рекс. Той е много добър, мил и чаровен и аз наистина съм му благодарна за бележките върху Емили Бронте, които ми обеща. Но си остава пълна загадка. Според Ксения той е шпионин. Самият Рекс казва, че не е, но кой би признал такова нещо открито? Бог знае. Все пак, каза ми по своя инициатива, че работи в разузнаването. Освен това мисля, че е влюбен във Верити, както и тя в него, независимо какво разправя Ксения. Гледат се като влюбени птички.

Сигурна съм, че между тях има нещо. Че са любовници. Нещо, което днес забелязах по време на чая, беше отношението на Рекс към Лавиния. Той излъчваше бащинска загриженост, а Верити гледаше на това с

благосклонност. Ако не знаех със сигурност истината, щях да си помисля, че те са родителите ѝ.

Лавиния сподели, че графът, бащата на Верити, стоял настрана от имението, поради дълбоката мъка, но гласът ѝ беше малко странен. Такова поведение ми се струва малко необичайно, изведнъж да зареже отговорностите си в имението. Видях негова снимка в библиотеката. Ксения каза, че това е чичо ѝ Томас. Бе в униформа на Кралските военновъздушни сили и тя обясни, че снимката е от Втората световна война, в която той бил герой — един от ония млади летци, дали толкова много в битката за Берлин. Като млад е бил изключително красив. Ксения твърди, че още е. Според Лавиния, има любовна връзка с оная французайка, Вероник.

Лавиния определено е голяма бърбрица. Разказа ми един куп неща, докато гледах картините ѝ. Семейството не разполага с много пари и само работата на Верити държи имението на повърхността. Според Лавиния, каталозите помагали много, но Верити била принудена да продаде много бижута и безценни картини, макар че графът не бил много щастлив от това. Каза ми още, че Ксения никога вече няма да се влюби, защото няма да си го позволи. Тя е „пазителка на огъня“, както се изрази Лавиния. Разбрах също, че и Ксения има титла, тъй като Тим бил Виконт Лейбърн, но не я използва.

Техните особняци и сложни взаимоотношения въобще не ме интересуват. Знам, само че ги обичам всички и че са много мили и дружелюбни към мен, особено Ксения. Чудесно е да имам отново истинска приятелка след всички тия години. Знам, че никога не може да запълни мястото на Карли и Денис в сърцето ми, но знам също, че е добър човек и ме обича, както аз обичам нея. Надявам се Лавиния да греши и тя да се влюби отново някой ден.

Денис си отиде, но Карли е още тук, легнала неподвижно в болницата в Кънектикът. Не съм я виждала повече от година, но мама ходи всеки месец през

последните десет години. Мама я обича много. Карли не се променя. В кома... недостъпна за всички нас.

Още се колебая за ролята на Емили Бронте. Много са причините за това. От една страна, още не съм убедена, че мога да я направя, а от друга — дълбоко в мен мисълта за завръщане в Ню Йорк ме плаши и ужасява. Не че се страхувам за своята безопасност, не е това. Да, има някъде един убиец, един убиец на свобода, един престъпник, който се отърва в буквалния смисъл от наказание за убийство. Но не смятам, че още ме държи на мушка, дори да е било така преди много години. Причината да ме е страх от завръщане в Ню Йорк е, че там не бях щастлива. Прекараното време в Лондон само засили това чувство...

На вратата се почука силно. Кейти спря да пише и остави химикалката. Стана и изтича да види кой е.

В коридора стоеше Доди с наръч кърпи в ръце.

— Съжалявам, че Ви безпокоя, госпожице Бърн, но си помислих, че може да имате нужда от тях... току-що изпрани.

— Благодаря, Доди. — Кейти отвори вратата по-широко и икономката тръгна към банята.

След миг излезе и погледна към Кейти, която стоеше с гръб към камината.

— О, запалила сте огън! — каза тя. — Ще изпратя малко дърва по момчето на Пел.

— Благодаря.

Доди кимна, тръгна към изхода и рязко спря. Затвори предпазливо вратата и се върна при камината. С много тих глас попита:

— Мога ли да разменя две приказки с Вас, госпожице Бърн?

— Да, разбира се. — Кейти се намръщи леко, а на лицето ѝ се изписа объркване.

— Става дума за това. Държах се невъзпитано в петък, когато Ви видях за пръв път. Знам, че го забелязахте. И Вие, и милейди. А и госпожица Ксения.

Кейти кимна, като не знаеше как да отговори на подобно изявление.

Доди замълча, като я гледаше напрегнато.

Кейти се почувства неловко под тоя втренчен поглед и проговори:

— Няма нищо, Доди! Не се тревожи!

Доди направи малка крачка към нея и я погледна в очите.

— Винаги съм живяла тук. Тук съм родена... в селото. Аз съм като част от семейството.

— Да — промълви тихо Кейти.

— Така че не съм побъркана. Искам да кажа, милейди ми вярва, познава ме като петте си пръста, госпожице. Лейди Верити знае, че съм медиум. Госпожица Ксения също знае, но невинаги го приема. Тя ме мисли за шантава, но аз не съм. Казах оня ден на Лорд Тим да не тръгва за Херогейт. Имах лошо предчувствие. Видях смърт. Но той не ме послуша. И те попаднаха на тая... катастрофа.

Кейти гледаше икономката с широко отворени очи и се чудеше какво предстои.

— В петък вечер, когато застанах близо до Вас, аз Ви улових, госпожице Бърн... улових Вашата аура... Вие сте пълна с болка. Прикривате я. Но аз я виждам. Виждам Ви цяла.

Кейти преглътна с усилие и продължи да гледа Доди, без да промълви.

— В миналото Ви има насилие... което е променило живота Ви... трябва да си вървите у дома, госпожице Бърн.

— В Ню Йорк?

— В Америка. Трябва да си вървите. Има недовършени неща... необходима сте.

— Кой има нужда от мен?

Доди поклати глава.

— Моля Ви, госпожице Бърн, идете си у дома. У дома. — Тя подчерта думата. — Всичко ще се изясни.

— Смятах да си ходя за Коледа.

— Не. По-скоро.

— Доди, добре ли се чувстваш?

— Да, госпожице.

— Сигурна ли си? Изглеждаш много бледа — каза Кейти.

Доди я приближи и сложи ръка върху нейната.

— Чуйте ме, госпожице! Бъдещето Ви... виждам го цялото. То е в Америка. И има недовършени неща, както Ви казах. От преди години. Не Ви мисля злото, госпожице.

— Знам, Доди. Но не мога да напусна Лондон в момента. Имам уроци в Академията... — Под втренчения поглед на Доди гласът на младата жена заглъхна.

— По-скоро! — продължи икономката. — Тръгвайте скоро! Така ще е най-добре. Ще кажа на Верити, каквото Ви казах... аз винаги ѝ казвам, когато... видя нещо. — Спря на прага и добави с обичайния си глас: — Ще пратя дърва по момчето.

ЧАСТ ТРЕТА

СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

*„Страдала съм много, трудна
съм за обич.*

*Опитай се обаче, разкрий за
мен душата си...“*

Елизабет
Барет
Броунинг

НЮ ЙОРК — КЪНЕКТИКЪТ, 2000

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кейти стоеше сама по средата на сцената и гледаше в празната зала. Тя тънеше в мрак. Тъмна бе и сцената, ако не смятаме малък спот точно над червената ѝ глава. Светлината му открояваше деликатните черти на лицето ѝ.

Кейти направи няколко стъпки, седна на ниска пейка и се наведе напред. Опря десния си лакът на коляното, а с длан подпря брадичката си. След миг започна:

*Да бъдеш или не? Туй е въпросът.
Дали е по-достойно да понасяш
стрелите на свирепата съдба,
или обнажил меч, да се опълчиш
срещу море от мъки и в таз битка
да ги зачеркнеш всички? Смърт... Заспиваш...
И толкова... И в тоя сън изчезват
душевният ти гнет и всички болки,
измъчващи плътта ни. Такъв свършек —
от бога да го просиш! Смърт... Заспиваш...
Заспиваш... И сънуваш може би?
Ха, тук е спънката! Защото туй —
какви ли сънища ще ни споходят
в тоз смъртен сън, когато се измъкнем
от брентата обвивка — то ни спира,
таз мисъл прави земните ни мъки
тъй дълголетни.*

Кейти спря за миг да си поеме дъх и в този кратък миг в залата избухнаха аплодисменти. Тя вдигна стреснато поглед. Вниманието ѝ се разконцентрира. Стана и впери поглед в тъмнината. Забеляза някакво раздвижване, а след това по пътеката приближи елегантна женска фигура.

След миг разпозна Мелъни Доусън.

— Не знаех, че си тук — обади се Кейти. — Убедена бях, че съм съвсем сама.

— Напомни ми да ти дам главната роля, ако някога решим с Хари отново да правим Хамлет! Това е едно от най-добрите изпълнения на монолога, които съм чувала. Какво ще кажеш? Идеята не е лоша! Жена да изиграе Хамлет!

— С удоволствие бих се заела — отговори Кейти. — Но ти не го чу целия.

— Знам. Много си надарена, Кейти, и аз съм едновременно доволна и развълнувана, че прие ролята на Емили Бронте. Развълнувана съм, защото очаквам с нетърпение успеха ти, в който съм убедена, и доволна, защото ми беше неприятно да гледам как пилееш таланта си.

— Благодаря ти за тези думи, Мелъни! Твоето мнение за професионалните ми качества е особено важно за мен.

Мелъни гледаше над авансцената със сериозен израз.

— Ролята на Емили Бронте ти подхожда много. Ще видиш колко важна ще се окаже за кариерата ти.

— Радвам се, че ти харесва моята интерпретация. Малко се притеснявах, защото се различава от тази на Джанет Нерън в Лондон.

— Да, така е, но на мен твоят образ ми хареса от самото начало. Виждането ти за Емили го прави по-различен. Твоята Бронте е съвременна жена. Но това вече съм ти казвала. А ти започна да ми обясняваш, защо я представяш по този начин и естествено, както обикновено, някой ни прекъсна. Така че сега можеш да продължиш.

— Един приятел в Йоркшир, Рекс Белами, ми помогна да я видя по различен начин. Той е специалист по темата Бронте и ми разказа някои неща за Емили. Не ми е казал как да я изиграя, разбира се. Просто ми разказа за нея, що за личност е била в действителност, а не в каква са я превърнали различните ѝ тълкуватели през последните стотина години.

— С други думи, разкрил ти е истинската жена, скрита зад мита.

— Точно така.

— Образът става, Кейти. Правиш нещо голямо.

— Емили наистина е модерна жена. Изпреварила времето си. Независима и изключително праволинейна. Тя е имала необикновено

високо самочувствие, смятала се е за супержена, била е убедена, че може да постигне всичко, благодарение на силата на волята си.

— Звучи ми като описание на някои мои познати — каза Мелъни със смях.

Кейти се присъедини към смеха на приятелката си и каза:

— Ей сега ще сляза.

— Не, не. Аз ще се кача горе и ще дойда с теб в гримьорната.

След малко двете излязоха от задната част на сцената.

Мелъни каза:

— Тъкмо те търсех, когато налетях на Пол Мавролиън. Искаше да говорим за осветлението. Видях те да отиваш към сцената. Когато най-после се освободих от него, разбрах, че ще играеш и рекох да погледам.

— Ясно. А за какво ме търсиш? Нещо специално ли е?

— Да. Утре ще се срещнеш със Селда Емис Йорк. За доуточняване на костюмите. Трябва да минеш през ателието ѝ преди обяд и веднага да дойдеш тук за репетицията.

— Добре. Благодаря ти още веднъж, Мелъни!

— Ти вече го стори.

— Знам, но твоето доверие направо ме окриля. Няма да те изложя.

— Сигурна съм в това.

Морийн Бърн бършеше прах в малкото жилище на Кейти в Ню Йорк, когато телефонът звънна. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Ти ли си, Кейти?

— Не, майка ѝ е. Кой я търси?

— О, здравейте, госпожо Бърн. Как сте? Аз съм Грант... Грант Милър.

— Здравейте, Грант... Кейти не е у дома. На репетиция е.

— Разбира се. Колко съм глупав. Все забравям, че репетира Бронте. Кога я очаквате?

Морийн се поколеба. Тя не можеше да понася Грант Милър и използваше цялото си самообладание, за да се държи възпитано с него. Страхотен досадник! А и тия негови претенции за слава, макар че

според Кейти, имал талант. Като се прокашля и призова на помощ добрите си обноси, Морийн отвърна:

— Мисля, че репетицията свършва около шест.

— Така трябва да е наистина... от десет до шест. Тия осем часа, които продуцентите изискват от нас, са досадно нещо, госпожо Бърн. Страшно съм доволен, че се махнах от театъра и отидох в киното.

— Наистина ли, Грант? — Морийн направи опит да не допусне сарказъм в тона си, но не беше убедена, че успя. — Да ѝ предам ли нещо?

Сега беше негов ред да кашля.

— Ами, не знам всъщност... Не ми се ще да ѝ препредавате. Искан да поговоря с нея за...

Последва внезапна тишина. Морийн чуваше дишането му на другия край на линията. Като взе химикалка и лист, Морийн каза сухо:

— Кажете ми телефона си, моля! Ще ѝ предам да Ви потърси, щом се прибере! Ако не е твърде уморена.

— Аз съм в Бевърли хилс — каза Грант и издекламира десет цифри. — Но както казах, госпожо Бърн, не ми се ще да оставям съобщения по такъв деликатен въпрос...

— За пръв път споменавате, че въпросът е деликатен, Грант — отрязва го Морийн.

— Такъв е... Вижте, госпожо Бърн, ще го споделя с Вас, пък Вие ще ми кажете какво мислите.

— Слушам Ви, Грант!

— Става дума за следното, госпожо Бърн... Ще се женя. Това ще бъде удар за Кейти, сигурен съм, а не искам да ѝ причинявам болка...

Морийн не каза нищо.

След малко той отново се закашля, този път неспокойно и попита:

— Чувате ли ме, госпожо Бърн?

— Да, Грант.

— Ами... Вижте, не искам да я наранявам. Как ще реагира тя според вас?

С облекчение, помисли си Морийн и каза равнодушно:

— Е, не се тревожете за това, тя е напълно погълната от пиесата. Вероятно ще Ви пожелае щастие. Както и аз. Дочуване, Грант!

Той забъбри нещо на прощаване, но Морийн бързо затвори. Отървахме се добре, помисли си тя, вперила поглед в телефона. После размаха весело снопчето пера по книгите, като за пръв път от години ѝ се прииска да запее. Вместо песен от устата ѝ се разнесе смях. Майкъл винаги е казал, че Грант е надут пуяк и ето че той сам го доказва. Как може да му хрумне, че Кейти ще бъде наранена от сватбата му.

Ама че самочувствие има този човек! Двете с Кейти бяха много близки, както винаги, така че тя сподели с майка си преди повече от година какво мисли за тая връзка. Тя няма бъдеще и с нея е свършено поне що се отнася до мен, каза тогава Кейти. И предприе решаваща стъпка. Не се свърза с друг мъж, за съжаление, но се отдаде изцяло на Бродуей. Морийн остана доволна от развитието на нещата. Както и от решението на дъщеря си да се завърне в Америка. Бе проявила разбиране към желанието ѝ да напусне Ню Йорк и да замине да учи в Лондон — Кейти обожаваше английската актьорска школа и искаше да усъвършенства собственото си майсторство на място, което считаше за най-добро.

Двамата с Майкъл приеха с най-голяма готовност да я издържат. Поеха и грижите по апартамента.

Намери го сестра ѝ Бриджит, когато Кейти пристигна за пръв път в Ню Йорк. Разположен на Уестенд авеню до Седемдесета улица в малка сграда с портиер. Сигурно и удобно жилище, недалеч от Бродуей. Когато миналата година Кейти съобщи намерението си да замине за Лондон, Бриджит каза на Морийн да не позволява на дъщеря си да освободи апартамента.

— Ще се върне по-скоро, отколкото си мисли, а това жилище е с контролиран наем — нещо, което вече никога няма да намери. Така че задръжте го, даже ако трябва вие да се нанесете в него.

Двамата с Майкъл направиха каквото ги посъветва Бриджит и този ход се оказа много удачен. Докато Кейти отсъстваше често прескачаха до Ню Йорк за уикенда, ходеха на театър или кино, пазаруваха и излизаха за вечеря с Бриджит.

Найъл също използваше понякога апартамента при кратките си идвания по работа.

Найъл. Най-големият. Морийн се тревожеше за него. Беше вече на двадесет и девет и за нейно разочарование, все още ерген. Винаги

бе смятала, че на тази възраст вече ще има поне едно внуче. А Найъл дори нямаше постоянна връзка. Затова пък приятелки — колкото щеш.

За Фин не се притесняваше. Той учеше в Оксфорд и догодина завършваше. Бе на двадесет и две години. Винаги се бе възхищавала на неговата уравновесеност и лекота, с която жънеше успехи в научното поприще. И то немалко успехи. Не че ги приемаше като подразбиращи се, но все пак, като нещо естествено. Малко самотник, но затова бяха виновни Кейти и Найъл, които невинаги го допускаха в своя тесен кръг от двама. Не, нямаше причини да се тревожи за Фин. Но той не беше така силно повлиян от трагичните събития преди десет години, както Кейти и Найъл.

Морийн въздъхна и погледна снимката на лавицата за книги.
Кейти, Карли и Денис.

Снимката бе правена, когато бяха на шестнадесет години. На рождения ден на Кейти. Тя остави перата, взе снимката в дървена рамка и се загледа в трите лица. Толкова млади, толкова нежни, така невинни.

Дълбоките сини очи на Морийн се напълниха неочаквано със сълзи. Спомни си тяхната клетва, мечтата, така жестоко отнета.

Кейти беше жива, но сторената жестокост остави дълбок отпечатък върху дъщеря ѝ. Както и върху Майкъл, Найъл и самата нея.

Престъплението разтърси живота на всички, обърна го с главата надолу, но двамата с Майкъл успяха да се съвземат. Майкъл намери утеха в работата си, хвърли се в нея и от това спечелиха всички, защото предприятието му се разви с огромен успех. Вече не беше малката фирма, основана от него веднага след завършване на училище. Найъл бе станал равноправен съдружник на баща си и прозорлив бизнесмен.

В района се заселиха много нови хора. Предимно нюйоркчани, които търсеха къщи за уикендите и колониалният стил бе предпочитан. Независимо дали ставаше дума за преустройство на съществуваща къща или за изграждане на нова, със задачата се заемаше процъфтяващата семейна фирма на Бърн.

Морийн съзнаваше, че дъщеря ѝ пострада най-тежко от всички. Тя така ѝ не можа да се съвземе напълно след смъртта на Денис и изпадането на Карли в безпомощно състояние. Нещастията забави театралната ѝ кариера, прекърши целия ѝ живот. Чак до тоя момент.

Най-накрая Кейти събра сили да се заеме с тая роля и може би тя щеше да промени целия ѝ живот за добро. А оня ден ѝ се стори, че Кейти започва да възприема Ню Йорк като огромен, с нищо несравним град, какъвто в действителност беше.

По-рано не беше щастлива тук. Главно защото нямаше приятели, според Морийн. Вкопчила се бе в леля си. Бриджит прие с готовност под крилото си своята племенница и двете се сблизиха много. Бриджит не бе омъжена и Кейти стана за нея липсващата дъщеря.

Морийн беше благодарна на сестра си за полагащите грижи, макар всъщност да не изпитваше истинска тревога, че дъщеря ѝ живее сама в големия град. Кейти беше разумна и интелигентна. Можеше прекрасно да се грижи за себе си. Много повече я притесняваха завръщанията на Кейти в Кънектикът. Защото, за разлика от Майкъл и Мак Макдоналд, както и от самата Кейти, тя не вярваше, че убиецът е напуснал района на Малвърн.

Дълбоко в келтската си душа тя беше убедена, че той си живее някъде наоколо така, както винаги е живял. Не можеше да знае дали е убил и други млади жени. В района не последваха нови убийства. Поне тя не знаеше за такива, а Макдоналд щеше да каже на Майкъл, ако имаше. Това още не означаваше, че той не е извършил убийство през последните десет годни. Някъде другаде.

Морийн докосна много внимателно лицето на Карли на снимката, както правеше при посещенията си при нея в болницата. Нямаше никаква реакция, но от това докосване Морийн се чувстваше някак по-добре. Според сестрите не може да се знае дали Карли си дава сметка за присъствието ѝ. Все пак Морийн си мислеше, че Карли я усеща, макар и бегло, че чувства както присъствието, така и любовта ѝ.

Майката на Карли ходеше да я вижда всяка седмица, Морийн знаеше това. Семейство Метюз обаче не го правеха никога. Може би беше прекалено тежко за тях. Скоро след погребението на Денис те продадоха къщата и ресторанта в Кент и се преселиха някъде. Никой не знаеше къде. Сигурно им е било непоносимо да останат тук, където всяко нещо им напомня за предишния живот. Морийн разбираше чувствата им.

Като остави снимката със съкрушен вид, тя взе снопчето пера и мина в кухнята, като се мъчеше да остави мъката настрана, както

правеше винаги. Човек свиква с всичко, но понякога става трудно.

Напълни механично чайника и го сложи на печката. Кейти ще се върне скоро, а тя обича да пие чай след репетиция.

Внезапно телефонът звънна и тя подскочи. Взе слушалката.

— Ало?

— Здравейте, госпожо Бърн. Ксения е.

— Познах те. Как си, скъпа?

— Добре, а вие?

— Горедолу. Кейти не се е прибрала още от репетиция. Ти къде си? Може ли да ти се обади, като си дойде?

— Не. В Чикаго съм и ще започна преговори с клиент. Ще бъда за ден-два в Ню Йорк идната седмица. Надявам се да се видим с Кейти.

— Естествено, че ще се видите. Да ѝ кажа ли, че ще се обадиш по-късно?

— Да, моля. Как върви пиесата?

— Великолепно. Така се радвам, че ѝ помогна да вземе това решение. Мисля, че тази роля ще промени целия ѝ живот.

— Сигурна съм в това.

— Тази седмица е техническа. Осветление, озвучаване, такива неща. Следващата ще репетират с костюми.

— Постановката е в театър „Баримор“, нали?

— Там е. Той не е голям, но е идеален за камерна постановка. Според Кейти зала с хиляда и осемстотин места би била прекалено голяма за нея.

— Мога да си представя. Нямам търпение да видя Кейти в тази роля. Кога е премиерата?

— След около месец. Има три седмици предпремиери, а тържествената премиера е насрочена за края на февруари. Неделя, двадесети. След това, официална вечеря. Кейти ми каза, че поканите са вече отпечатани. Надявам се, че ще дойдеш, Ксения.

— Разбира се! С нетърпение очаквам да се видим в театъра, госпожо Бърн.

— И аз, Ксения. — Докато говореше, Морийн се наведе напред и изключи котлона.

Сбогуваха се и тя остави слушалката. Мина в малката дневна и седна на дивана с мисли за премиерата. Тя беше една от причините за идването ѝ в Ню Йорк. Имаше елегантна вечерна рокля, дълга дреха от

черен вълнен плат, едно от съкровищата на мадам Трижер. Купила я бе преди петнадесет години, малко преди да бъде затворен салонът. Почти необличана, тя беше в идеално състояние. Морийн дойде в Ню Йорк, за да си купи нови черни обувки и чанта. Бриджит я заведе на пазар и чак тогава осъзна, че най-после това става. Детската мечта на Кейти се превръщаше в действителност. Тя излизаше на бродуейска сцена. Колко вълнуващо бе всичко. Всички се радваха... Бриджит, родителите ѝ Шон и Кетриона Окийфи. Цялото семейство ще дойде от Кънектикът за премиерата. Всички изгаряха от нетърпение. В някои моменти Майкъл се безпокоеше за своята скъпа Кейти, тревожеше се дали ще ѝ стигнат сили да се справи с всичко. Тя обаче не споделяше тези страхове. Морийн вярваше в дъщеря си дълбоко и безрезервно. Вярата ѝ бе така силна, че не оставяше и най-малко място за съмнение. Ще бъде триумф. Триумфът на Кейти Бърн. Постигнат с толкова много труд.

Морийн се облегна на дивана, затвори очи и се замисли за Ксения. Ако не беше тя, може би бродуейският дебют на Кейти щеше да си остане само мечта. Колко се радва, че детето ѝ най-после има отново приятелка. През всички тия години тя бе отблъснала не едно приятелство. Стана саможива. Заради тях. Заради Карли и Денис. Не искаше да се сприятели с друга млада жена, защото ѝ се струваше, че така би извършила предателство спрямо тях. Спрямо тяхната памет. Чувството за вина. То също каза своята дума.

Звукът на ключ в бравата я накара да се обърне тъкмо в момента, в който Кейти влизаше в миниатюрното антре.

— Здравсти, мамо!

Морийн се изправи и тръгна към дъщеря си с огряно от усмивка лице. Целуна я по бузата и отвърна:

— Здравей, скъпа! Измръзнала си цялата. Чакай да включа чайника!

— Не бих отказала чаша чай — каза весело Кейти, докато размотаваше от врата си бледосини и червени шалчета от фина вълна и се измъкваше от черното си палто. След като окачи всичко това в шкафа, тя тръгна след майка си към мъничката кухня и като се опря на рамката, погледна вътре.

— Как мина деня, мамо?

— В работа. Чистих апартамента.

— Нямахте защо да го правиш. Не беше мръсно — каза Кейти.

— Имаше малко прах — отвърна Морийн, докато вадеше чашите. — Старото ти приятелче Грант Милър звъня.

— О, Господи! Надявам се да не е в Ню Йорк. — В очите на Кейти се четеше ужас.

Морийн се разсмя.

— Не. Обади се от Бевърли хилс и остави номер. Каза да му се обадиш.

— В никакъв случай!

— Е, мисля, че трябва, скъпа!

— Защо? Не мога да го понасям.

— Щял да се жени. Поне...

— Ура! Това е страхотно!

— Исках да кажа, че можеш поне да го поздравиш.

— Сигурно бих могла — отвърна Кейти и се усмихна.

— Каза, че се прехвърлил в киното. Отказал се бил от театъра.

— Не ме изненадва. Той е много фотогеничен.

Морийн й разказа целия разговор и Кейти се разсмя.

— Ама че мухльо! — възкликна тя.

— Обажда се и Ксения. От Чикаго. Ще звънне по-късно.

— Чудя се, дали ще идва в Ню Йорк? Каза ли още нещо, мамо?

— Да, ще бъде тук за ден-два идната седмица. Надява се да те види. И с положителност ще дойде за премиерата.

— Това е великолепно!

— Да. — Морийн взе двете чаши чай и тръгна след Кейти към дневната. Подаде й едната и седна на дивана.

Кейти се разположи на един стол срещу нея и каза предпазливо:

— Все ми се струва, че Ксения не ти харесва особено, мамо.

Морийн кимна.

— Понякога се колебаех, особено в началото.

— Защо? Тя е много сваятна.

— Струваше ми се прекалено изискана за теб. С цялото си потекло... двете сте абсолютно различни. Не допусках, че е възможно да се сблизите.

Кейти се разсмя.

— Защото аз съм обикновено момиче. Госпожица Никоя от провинцията?

— Нещо такова. Макар да не смятам, че си обикновена.

— Ксения не е сноб, мамо, и тя, както и зълва й, работят много упорито. Принудени са. Не са наследили пари, можеш да ми вярваш. Тя и аз... всъщност, харесахме се още първия път. Чак по-късно установих, че имаме и общи неща.

— Какви именно, скъпа? — полюбопитства Морийн.

— Трагедия под формата на внезапна, неочаквана смърт. Тъга, болка, страдание.

Морийн зяпна от изненада.

— Ксения е изживяла такова нещо?

— Да. Ще ти разкажа историята й, мамо.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Репетицията напредваше. Шарлот и Ан Бронте, играни съответно от Жоржет Алисън и Петра Грийн, седяха във викторианската дневна на викарията в Хоуърт. През отворения прозорец се виждаше буреносно прихлупено небе и част от голи хълмове.

Декорът на сцената в театър Баримор беше достоверен до най-дребни подробности. Уважаваният художник — постановчик Лари Седжуик, англичанин и носител на куп награди, се постара да защити репутацията си. Обстановката внушаваше духа на една отминала епоха. Двете жени седяха на масата с отворени пред себе си книги. Израженията на лицата им бяха сериозни. Шарлот произнасяше репликите си.

Кейти стоеше зад кулисите и чакаше.

Най-накрая излезе на сцената, уверена, готова да изиграе ролята на Емили Бронте. Примигна за миг в ярката светлина на сцената и произнесе ясно с английски акцент:

— Обмислих онова, което ми каза Шарлот, и взех решение. Не можем да публикуваме под собствено име. Или казано по-просто — аз няма да го допусна!

Шарлот отговори меко:

— По-спокойно, Емили! Много добре знаеш, че не мога да понасям вироглавството ти.

Ан се наведе над масата и каза:

— Шарлот, скъпа, Емили е права! Не би било... подходящо да използваме собствените си имена.

Шарлот отговаря. Кейти не чува репликата. Нито пък произнася своята. Жоржет вече не е Жоржет, която играе Шарлот. Тя е Карли Смит. Черната коса блести под светлината, виолетовите очи са пълни с живот. А Петра се е превърнала в Денис, с дълга руса, пусната по раменете коса и дълбоки кафяви очи.

Това светлинен ефект ли е? За миг Кейти си мисли, че е. Тя примигва няколко пъти и прави стъпка към масата, за да ги разгледа

по-добре. Отваря уста да проговори, но от нея не излиза звук. Седи в средата на сцената безмълвна, объркана, изгубена в огромното пространство. Не е в състояние да продължи. Избива я студена пот, разтреперва се цяла. Това са Карли и Денис в плевнята, оня последен ден, когато бяха заедно. Седнали около масата, за да готвят ролите си за училищния концерт. Кейти затваря очи и прави опит да се овладее, да престане да трепери. Без успех. Нападат я нови образи. Образите на Карли и Денис, каквито ги видя за последен път. Там, в гората. Карли с разбита глава, с рукнала по лицето кръв. Денис, просната по гръб с вдигната до кръста пола. Изнасилена и убита. И още образи... още насилие... смърт... Кейти стои по средата на сцената и не може да помръдне. Трепери. В далечината чува неясен мъжки глас. Това е режисьорът Джек Мартин.

— Лошо ли ти е? Какво става?

Като се олюлява лекичко, тя отвръща:

— Не знам... лошо ми е... вие ми се свят...

След миг той е до нея, прихваща я през кръста. Извежда я от сцената. Сега са зад кулисите. Надолу към гримьорната. Следват ги шумни стъпки. Чаткат токчета. Това е Мелъни. Сигурна е, че е Мелъни.

Изложи я. Не искаше, но се случи.

— Опитай се да обясниш какво точно стана горе! — Гласът на Джек Мартин звучеше раздражено. Той беше известен не само с големия си режисьорски талант, но и с неспособността си да се владее.

Кейти поклати глава, стиснала с ръка облегалката на креслото в гримьорната.

Джек стоеше прав над нея и я гледаше побеснял. Очите му излъчваха студ.

— Да не си глътна езика? Хайде, Кейти, кажи ми какво стана?

— Не знам. Честно ти казвам, Джек. — Тя се облегна в креслото, като се мъчеше да не заплаче.

— Ще ме побъркаш! Другата седмица започваме репетиции с костюми. Ама че кучка! Само това ми липсва — скапана главна изпълнителка! Господи!

Кейти се напрегна и каза:

— По-добре съм. Ще се върна на сцената, да довършим действието.

— Нищо подобно няма да правиш, Кейти! — намеси се Мелъни Доусън като ѝ подаде пакетче книжни кърпички. — Цяла си в пот, а в театъра изобщо не е горещо. Надявам се да не си пипнала грип!

Кейти избърса шията и лицето си и отново поклати глава.

— Не мисля... Почвам да се оправям. Може ли малко вода?

Мелъни ѝ подаде чаша студена вода.

— Ето, изпий я!

— Благодаря ти, Мелъни!

Джек се втурна към вратата. Раздразнението му се превръщаше в гняв.

— Отивам да си върша работата. Ще приключа репетицията без втората главна роля.

— Добра идея, Джек — насърчи го Мелъни с усмивка. Всичко ще се оправи! Идвам след малко!

Той погледна Кейти.

— Хайде, оправяй се! — каза Джек и тресна вратата зад гърба си.

Щом останаха сами, Мелъни седна на едно столче до тоалетната масичка. Втренчи поглед в Кейти и каза:

— Аз те познавам добре и знам, че не си забравила репликата си. Какво точно се случи на сцената?

— Не знам, Мелъни. Просто в един момент се почувствах зле и не можах да продължа. Истина ти казвам.

Мелъни имаше объркан вид, смръщи вежди, сплете ръце и се наведе напред.

— Ако си болна, трябва да ми кажеш. Премиерата приближава. На този етап не мога да си позволя никакъв фал. Моля те, кажи ми!

Кейти замълча. Прехапа устна и очите ѝ се наляха със сълзи.

Мелъни продължи с мек глас:

— Ти не си глупачка, Кейти! Ти си много, много умна и интелигентна! Така че си даваш сметка — вложени са много пари, милиони долари. Разполагам с няколко много важни и щедри поддръжници, които ми вярват и влагат пари в една добра постановка. Не добра, сензационна! Истински хит! Нося финансова отговорност пред тези хора, както и пред Хари, който също е вложил много. —

Мелъни млъкна за миг. — А ти отговаряш пред мен. Не мога да си позволя провал на премиерата. Не можеш да се парализираш така! Разбираш ли ме?

— Да. Съжалявам! Много съжалявам! Няма да се повтори!

— Какво няма да се повтори? Моля те, довери ми се, Кейти! Дължиш ми го!

— Вярно е. Ти си била винаги добра с мен. — Кейти се поколеба само миг. Изпълнена бе с мъка и чувство за вина. Тя провали репетиция и създаде кризисно положение. Трябва да бъде честна с Мелъни, която винаги е била почитана към нея, вярвала ѝ е и е разчитала на нея.

— Не знам как да обясня станалото на сцената — започна Кейти. — Беше като внезапна ретроспекция. Само с тая дума мога да го изразя. — Младата жена млъкна изведнъж.

— Продължавай!

Кейти гледаше втренчено в Мелъни, елегантна както винаги, в черен костюм и бяла копринена риза, с късо подстригана и красиво оформена тъмна коса. Мелъни Доусън, бродуейски продуцент парекселанс. Любимка на критиката, куп награди за творчески постижения. Нейна добра приятелка. Нейна закрилница, нейна любимка. Неин пример. Кейти знаеше, че е длъжна да ѝ каже истината.

— Един ден преди десет години се случи нещо... Не знам защо стана така, но отделни картини... образи от оня ден изведнъж започнаха да блясват като светкавици в съзнанието ми, горе на сцената. Беше като... сякаш отново бях там и всичко се случва пак...

— Било е нещо ужасно, така ли, Кейти?

— Да:

— Винаги съм усещала, че в миналото ти има нещо, което не ти дава мира... това... събитие те прогони в Лондон и ти пречеше да се върнеш в Ню Йорк. — Мелъни кимна, сякаш на себе си, сякаш потвърждаваше някаква своя мисъл. — Знаех, че има някаква... пречка. — Гласът ѝ заглъхна.

Кейти си пое дълбоко дъх и започна да разказва...

— Боже мой! — Мелъни гледаше ужасена. Тъй като не бе допускала нещо толкова ужасно, тя загуби дар слово. Най-накрая промълви тихо: — Колко страшно нещо се е случило на тия момичета! И какъв товар за теб самата!

— Именно онази вечер се върна в съзнанието ми горе... Не знам защо.

Мелъни помълча малко и попита.

— Това случвало ли се е по-рано? Такова връщане назад?

— Не. А пък на сцената — никога. А както знаеш, преди да отида в Лондон, бях работила здраво четири години.

— Това е ужасен спомен, травмиращ случай, който явно не можеш да преживееш. Говорила ли си с психиатър, Кейти?

— Не.

— Може би трябва.

— Не мисля. Никой не може да ми помогне. Само аз сама.

— Говори с мен, Кейти, освободи душата си! Бог вижда — аз не съм психиатър. — Тя почти се усмихна. — Понякога ми се струва, че съм, като трябва всеки ден да се разправям с преживяванията и темперамента на десетки талантиливи актьори. Така че говори, свали тоя товар от себе си! Аз съм добър слушател и можеш да си поплачеш на рамото ми, ако имаш нужда!

И така, бавно и тихо, малко по малко, Кейти разказа на продуцентката всичко за двете си приятелки, за искрената и топла дружба, за мечтите и надеждите им. Разказа и спомените си, щастливи и ужасни, описа неразкритото до ден-днешен убийство. Няколко пъти избухваше в сълзи, но общо взето се владееше.

Когато свърши, Мелъни издуха нос и попи очи с кърпичка.

— Както ти казах вече, това е ужасен товар, Кейти!

— Баба Кетриона от Ирландия все повтаря, че Бог никога не ни товари с тежест, по-голяма от оная, която можем да носим, но за себе си не съм убедена, че е така.

— Това е силата на вярата. Може би баба ти има късмет, че я притежава. Разбирам те все пак. Всички си имаме проблеми, нали? — Мелъни се изправи, отиде при Кейти и обгърна раменете ѝ с ръка. — Наистина се радвам, че сподели това с мен и то ще си остане между нас. Бъди спокойна, няма да обсъждам чутото с когото и да е! Нито с Джек!

— Благодаря ти! Благодаря за всичко!

— Искам да направя нещо за мен, Кейти!

— Каж! Ще направя всичко, което поискаш!

— Мисля, че ти трябва почивка. Пропусни утрешната репетиция. Почивай в събота и неделя! Върни се в понеделник!

— Ами Джек?

— Остави го на мен. Не се безпокой за Джек! Ролята си владееш до съвършенство, репликите също. Имам огромно доверие в теб и пропускането на една-две репетиции няма да ти навреди. По-скоро ще помогне.

— Сигурна ли си... не бих искала той да...

— ... се разсърди? — Мелъни се усмихна. — Джек е сред най-големите ти почитатели, макар че не го показва. Той си е такъв. Външно не фаворизира никого. Както и да е, аз съм продуцентът тук и ти заповядвам да си вземеш почивка!

* * *

Стаята беше такава, каквато е била винаги, същите цветове, същата мебелировка. Баща ѝ я боядисваше от време на време, за да я освежи, но винаги в същото пясъчно розово на стените и ярко бяло за рамките на прозореца и вратата. Кейти много харесваше това необикновено розово и баща ѝ обясни един път, че се постига чрез добавяне на сиво, което придава тая чудесна мекота. „Гали окото“, както се изрази той.

Много се радваше, че е отново у дома, в Малвърн. Винаги бе държала на тая къща. Тя беше нейният дом. В нея бе отрасла, тя излъчваше сигурност и безгранична любов. Любовта на родителите ѝ, на Найъл и малкия Фин. Вече не толкова малък, помисли си тя с усмивка. Станал бе метър и осемдесет и три. Много хубав. Навлече сиво долнище от анцуг и жакет на кафеникави карета, донесени специално за уикенда и започна да изпразва куфарчето.

Когато всичко бе подредено, погледна будилника до леглото. Показваше четири и половина. Майка ѝ отиде на пазар и нямаше да се върне по-рано от час. Кейти извади дневника си. За пръв път забеляза, че зелената подвързия е малко охлузена, но той беше на пет години. Скоро ще трябва да купува нов. Този бе почти изписан.

Седна пред писалището срещу прозореца с изглед към задната градина. Отвори дневника и започна да пише:

21 януари 2000

Малвърн, Кънектикът

Когато се върнах днес у дома, изпитвах силно чувство за вина. Разтревожих Джек и Мелъни, но случилото се в театъра не беше подвластно на волята ми. Просто стана. И не можех да го спра. Със същия успех можех да се опитам да полетя към луната.

Ксения каза веднъж, че Верити е безпогрешна. Сега разбирам какво е имала предвид. Мога да кажа същото за Мелъни Доусън. И тя е непогрешима. Разговорът с нея ми помогна много. Тя е добра и пълна със съчувствие. Непогрешима. Харесвам тая дума.

Трябваше да взема тая почивка, но се чувствах виновна, когато излязох от театъра. А докато се прибера въкъщи, стана още по-зле. Мама се изненада страшно като ме видя у дома по никое време и челюстта ѝ увисна — помислила бе, че са ме уволнили. След като разбра, че ми е станало зле на сцената и са ме пратили да почивам през уикенда, тя се зарадва и настоя веднага да тръгнем за Малвърн. Не ѝ беше много трудно да ме убеди. Не можех да устоя на изкушението да видя татко и Найъл. За разлика от мнозина други, детството ми бе много щастливо и аз не мразя родителите или братята си, нито когото и да било от голямото ми семейство. Обичам ги всички и смятам, че са прекрасни. С всичките им човешки слабости, разбира се, но прекрасни.

Връщането в Малвърн ми дава възможността и да видя Карли в болницата. Когато си идвах за Коледа, ходих при нея. Не бях я виждала повече от година, а тя не се бе променила въобще. Беше точно такава, каквато и през последните десет години.

Изпитвах остра нужда да я видя. Исках да я хвана за ръка и да ѝ говоря, както бях правила в миналото. Исках да излея любовта си към нея с надеждата, че тя по някакъв начин ще я усети, че по някакъв начин това ще ѝ бъде от полза.

По пътя от Ню Йорк, споделих всичко това с мама. Тя ми призна, че според нея Карли усеща, когато е в стаята ѝ. Не знае какво я кара да мисли така, но е убедена. Каза, че Карли разбира, когато съм при нея. И ще почувства любовта ми. Искан да вярвам на майка си, имах нужда да повярвам. Тя е келт, понякога проявява почти свръхестествени способности и винаги е наясно със себе си и чувствата си.

През част от пътя дремах. Винаги го правя в кола. Сигурно има нещо общо с движението — унася ме. Както и да е, спях чак до Ню Милфърд, а там се събудих. Едва бяхме напуснали градчето, когато ме осени. Изведнъж проумях това необикновено събитие на сцената, стана ми ясно защо се е случило.

Ние трите трябваше да играем в тази пиеса, в ролите на сестрите Бронте. Три близки и обичащи се сестри, точно каквито бяхме ние през ония години. И трите мечтаехме да играем заедно в пиеса на Бродуей.

Докато мама караше към Малвърн, картината се очерта с кристална яснота. Толкова е просто. В единадесет преди обяд обаче никак не изглеждаше така. Има и още нещо. Шарлот има същия тен и коса като Карли, а Петра е руса като Денис. С тия поли и пуловери на репетицията са ми напомнили с нещо за тях, отключили са някакъв затворен сектор в съзнанието ми.

Трябваше да напиша това, да го видя върху хартия. То ми помага да разбирам нещата, да въвеждам ред в хаоса. Ако не играех в театъра, сигурно щях да стана писателка. Писането ми харесва. Но дали щеше да ми харесва, ако се занимавах с него професионално? Не съм сигурна.

Мама остана много изненадана, когато отказах да отида с нея в супермаркета. Тя знае колко много обичам местните супери. Както и книжарниците. А аз не отидох, защото писането в дневника е по-важно за мен. По-належащо.

Много бях изненадана, когато Мелъни Доусън каза, че Джек Мартин ми е почитател. Той е гениален режисьор,

но се носи славата му и на труден характер. Крайно раздразнителен. Все пак знам, че моята интерпретация на Емили Бронте, която е различна от тази на Джанет Нерън в Лондон, му харесва.

Рекс наистина ми помогна да разбере Емили. Даде ми книга за нея, която съдържа едно от епичните ѝ стихотворения — едно от шестте. Писала го е на двадесет и шест години, само година и половина по-млада от мен. Аз скоро навършвам двадесет и осем. Според Рекс стихотворението отразява любовта към спомените, която е така характерна за Емили. Аз знам само едно — стихотворението ми харесва много.

Кейти остави химикалката и отиде да порови в чантата си. Намери дадената ѝ от Рекс книга и се върна с нея при писалището. Отвори я и намери стихотворението, за което знаеше, че е сред най-известните творби на Емили. Подпря книгата на лампата. Прочете го бавно на ум, а после започна да го преписва в дневника, за да ѝ е винаги под ръка и да го чете, когато си поиска.

*Посърнал в ледена земя далечен!
Под снежната покривка на моравата!
Нима не помня, как да те обичам,
Отнесен от ръката на забравата?*

*Не носи ме веч мисъл дива
Над хълмове и долини в Ангора;
Остана тя, където напрат скрива
Сърце туптяло за добрите хора.*

*Петнадесет свирепи зими
Стопиха се в простори бледосини.
Защо боли така, кажи ми,
След толкова отминали години!*

Не е огряло ново слънце във душата,

*Не свети в нощите ми пак звезда:
Едничко щастие със теб познато,
Замина пак със тебе навсегда.*

*Когато златен сън повехна и посърна,
Когато мъка ми сърцето вкамени,
Разбрах в живота как нов лист да отгърна,
Да търся път във безотрадни дни.*

*Тогава спрях сълзите безполезни,
Душата млада сторих да мълчи.
Желанието ѝ диво да те следва,
Потиснах безпощадно и сразих.*

*Дори тогава споменът остана,
В божествената болка потопен,
Отпила вече от вълшебната наслада,
Как да погледна този свят студен?*

След като преписа стихотворението, Кейти се облегна в стола и потъна в спомени за това, което ѝ разказа Рекс. Направи го най-вече заради музиката на гласа, зазвучал в съзнанието ѝ, неговия ритъм и емоционален заряд. Той каза, че лиричната героиня в това стихотворение е Лейди Роса от Алкона — образ от най-ранното творчество на Емили. Спомен, мислеше си Кейти. Написано е по повод на спомен за починал любим, но у мен буди спомен за Денис и Карли... Взе отново химикалката и продължи да пише в дневника:

Казах на Мелъни, че никога не съм ходила на психиатър, за да разкажа травмиращите си спомени, нито пък имам намерение да го правя. Трябва сама да се справя. Мисля, че вървя в правилна посока. Сега се чувствам добре в Ню Йорк и съм изцяло потънала в пиесата, в работата, а тя е най-добрият лечител. Както винаги казва мама.

Страшно искам да видя Карли. Ще го направя утре, а също и в неделя, преди да си тръгна за Манхатън. Мама

обеща да ме откара, но винаги мога да взема автобуса.

Радвам се, че изясних въпроса с тези болезнени спомени, както и причината за появяването им. За момент в театъра си помислих, че се побърквам. Макар да репетирам с Жоржет и Петра от няколко седмици, правехме го в репетиционната зала на Бродуей 890, принадлежала някога на Майкъл Бенет. В театъра сме едва от няколко дни и излизането ми на сцената явно ме е върнало назад във времето. Върнало ме е в старата плевня... отключило е спомените така живи, че отново преживях събитията от оня ден. Но сега съм добре... в добра форма. Щом разбирам как и защо стават нещата, ще се справя с тях.

Сега трябва да вървя напред. Да загърбя миналото, доколкото е възможно...

Кейти чу да се отваря външната врата, прибра дневника в чекмеджето и излезе от спалнята. Затича надолу по стълбата, за да посрещне майка си, а вратата се отвори още веднъж и от нея долетя глас:

— Аз съм, мамо.

Морийн отговори:

— Здравсти, Найъл. Кейти си е дошла от Ню Йорк.

След миг се хвърли в обятията на брат си, който я завъртя със смях, като отлепи стъпалата ѝ от пода.

— Кейти! Колко се радвам, че си тук! — възкликна Найъл, като я остави долу и я притисна към себе си. — Каквото те води у дома? Мислех, че си изцяло погълната от усилието да станеш звезда на Бродуей?

Тя се усмихна.

— Взех един уикенд почивка. Малка пауза преди репетициите с костюми идната седмица.

— Това, което чувам, не е ли прочутият глас на Кейти Бърн? — попита силен баритон.

Кейти отвърна глава, видя баща си и се втурна през кухнята към него.

— Да, татко, аз съм — каза тя и се засмя отново.

Майкъл Бърн прегърна дъщеря си и я притисна силно. Благодарни на бога, както често правеше, че е жива.

Четиримата седнаха на масата да пият чай.

Приказваха много за пиесата, премиерата и официалната вечеря след нея.

Баща и брат я разпитваха за постановката и куп други неща, свързани с бродуейския дебют. Отговаряше колкото може позитивно.

Морийн наля чай, разреза кейк със стафиди и се усмихна доволна, че са се събрали за уикенда. Присъствието на Кейти беше неочакван дар. Да си дойде и Фин и кръгът щеше да се затвори, помисли си тя. Но той се върна в Оксфорд, за да продължи обучението си. Майкъл му купил билет да си дойде за премиерата на „Шарлот и нейните сестри“, само че това беше тайна, изненада за Кейти.

Тя остана за малко безмълвна, заслушана в приказките на родителите си, които обсъждаха подробности около премиерата. Гледаше ту единия, ту другия и не можеше да не се радва на вида им — остаряваха красиво.

Тъмната коса на баща ѝ бе започнала да посребрява и лицето му беше по-обветрено, поради многото време, прекарвано на открито по строителните площадки. Но и на петдесет и седем той беше красив, както преди десет години.

А майка ѝ изглежда направо чудесно. Фигурата ѝ си остава стройна, а лицето забележително гладко. Светлосините очи са малко избледнели, но косата си е същото яркочервено сияние от годините на нейната младост, без нито един бял косъм, макар че беше вече на петдесет и пет. Кейти се запита дали фризьорът няма пръст в тая работа. Но и така да е, какво значение има? Морийн винаги е била хубава жена. Като майка ѝ няма друга — такава бе твърдото убеждение на Кейти.

Що се отнася до Найъл, той беше по-младо издание на бащата. Истински Бърн. Черен ирландец. Двамата винаги са си приличали, но сега — повече от всякога. Найъл беше силен и атлетичен, което се дължеше на упорити физически упражнения и постоянна работа на открито. Загоряло като на бащата, красивото му лице бе сурово, а

гъстата черна коса се спускаше красиво назад от широко чело. Нищо чудно, че жените си падаха по него.

Копие на татко, помисли Кейти. Въпреки физическата прилика, двамата бяха доста различни по характер. Найъл не бе така отворен и чаровен като баща си и по Коледа дори ѝ се стори, че е започнал да се затваря в себе си.

Както майката, Кейти често се питаше защо брат ѝ не се жени. Изведнъж си спомни Денис. Винаги е смятала, че Найъл таи чувства към нея. Дали не го пази още? След всички тия години? След смъртта ѝ?

Кейти не можеше да отговори.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Найъл предложи да закара Кейти до болницата. Тръгнаха малко след девет часа. Както обеща телевизионният синоптик предната вечер, денят беше прекрасен: синьо, безоблачно небе, ярко слънце и никакъв сняг.

Когато излязоха от къщата, Найъл каза:

— Имам чисто нова кола. Да отидем с нея!

— Защо не. Каква е?

— Беемве. Много е хубава.

— О-хо, забогатяваме, а Найъл Бърн!

Брат ѝ се разсмя.

— Абе не точно, ама това е много добра кола, най-добрата, а колите са единствената ми утеха в живота, ако мога така да се изразя. Освен това, тя е важна с оглед на бизнеса.

— Вече не караш ли пикап?

— Разбира се, че карам. Всеки ден. По обектите. Но когато отивам в Ню Йорк или Личфийлд, вземам колата.

Стигнаха до гаража, Найъл ѝ отвори вратата и бързо мина от другата страна, за да седне и той на мястото си. Даде бавно назад и само след няколко секунди бяха на пътя за Уорън и разположения веднага след него Ню Престън.

Известно време мълчаха, после Кейти попита:

— Защо живееш още у дома, Найъл? Защо не си намериш собствено жилище?

— По много причини. Преди всичко, не искам да оставям мама и татко сами... Ти замина, Фин замина, а те имат нужда от някого около себе си, особено мама. Но има и друго...

— Като например?

Той я погледна с крайчеца на окото и се засмя.

— Животът с родителите осигурява закрила.

— Закрила? Срещу кого, за бога?

— Срещу жените.

Кейти се усмихна.

— Ти? Трябва ти закрила? Я не се занасяй!

Найъл се усмихна на свой ред и каза:

— Разбира се, че се нуждая от закрила. Не искам да ме вкарат в капана за цял живот. Нито в какъвто и да е капан.

— Значи нямаш никоя?

Той поклати глава и мълчаливо впери поглед в пътя пред себе си — явно не искаше да продължи този разговор.

— Но, Найъл — обади се Кейти, — ти си излизал с доста жени. Предполагам, че всички имат собствени жилища.

— Естествено, че имат.

Тя забеляза свенлива усмивка и бутна леко ръката му.

— Голям дявол си! Мама обаче положително би искала да те види задомен.

— Аз съм си задомен. С тях. И това им харесва.

— Тя би предпочела едно внуче.

— Че на теб какво ти е? Същото се отнася и за теб.

— Знам, но не съм срещнала човек, който наистина да ме заинтересува. За съжаление.

— Какво стана с оня, когото наричахме Лицето?

— Отдавна е забравен. Пък и той ще се жени.

— Ами, бори се за него!

— Значи, ще си останеш ерген?

— Да, защо не? Светът е пълен с ергени.

Кейти разбра, че темата не му се нрави и я изостави. Облегна се в удобното кожено кресло и се замисли за посещението при Карли. Всеки път стомахът ѝ се свиваше, като в очакване на нещо неизвестно. А всичко е добре известно — просто нищо не се променя.

— О, Найъл, спри при цветарския магазин в Ню Милфърд! Трябва да ѝ купя цветя.

Мъжът изхвърча срещу нея през летящите врати и за малко да я събори. Тя отскочи назад и изпусна букета в стремежа си да избегне сблъсъка. След като едва не я прегази, мъжът каза:

— О, извинете ме, много съжалявам! Ще събера цветята. — Той се усмихна неловко и клекна.

Кейти го гледаше и си мислеше, що за непохватен глупак е тоя.

Като се изправи, мъжът повтори:

— Много съжалявам! — Опита се да оправи обвивката на букета и добави: — Не биваше да тичам така, особено в болница!

— Прав сте! — отвърна Кейти, без да сваля очи от него.

Той отново се опита да се усмихне и подаде цветята с думите:

— Не са много смачкани.

Кейти пое букета и погледна цветята. Непознатият беше прав — нищо им нямаше.

Изведнъж мъжът възкликна:

— Господи! Вие сте Кейти Бърн!

— Да, аз съм — отвърна студено тя.

Той протегна ръка.

— Кристофър Саундърс.

Кейти нямаше избор. Стисна ръката му и каза:

— Но аз не Ви познавам.

— Така е. Аз обаче Ви гледах в една пиеса преди няколко години в Ню Йорк. Беше „Един лъв през зимата“. Вие играхте Елис.

— „Лъвът през зимата“ — поправи го Кейти. — А аз изпълнявах ролята на Алис.

— Видях и снимката ви в „Ню Йорк таймс“ преди седмица. Участвате в новата пиеса на Мелъни Доусън, пиесата за Шарлот Бронте.

Кейти кимна и понечи да продължи пътя си към стаята на Карли. Като стисна здраво букета, тя направи опит да заобиколи мъжа.

— Надявам се да видя някоя от предпремиерите.

— Да, добре — отвърна тя и кимна.

— Вие играете Емили. Обзалагам се, че не Ви е лесно. Тя и днес си остава голяма загадка, нали?

Кейти беше изненадана от тази забележка и за пръв път го погледна с интерес. Усмихна се.

— Да — промълви тя.

Той се усмихна в отговор. Широка, щедра усмивка, разкрила ослепително бели зъби, а кафявите му очи гледаха малко въпросително.

Погледът ѝ се спря на тях и Кейти установи с изненада, че не може да го отклони. Мъжът беше много красив, някак си свеж и с вид на професор. Гледаше я така настойчиво, че тя се почувства неудобно.

Накрая каза:

— Трябва да тръгвам!

— О, да, разбира се. Аз ви задържам. Още веднъж моля за извинение, че едва не ви съборих. Ще Ви видя в театъра.

Тя мина край него и влезе през летящата врата. Тръгна бързо по коридора с мисълта, че у тоя човек има нещо смуцаващо. Кристофър Саундърс. Името не ѝ говореше нищо.

Една от младите жени в сестринската стая я позна и тръгна усмихната към нея.

— Здравейте, госпожице Бърн. Идвате при Карли, нали?

— Да, Джейн. Как е тя?

— Горедолу, както обикновено. Да сложа ли цветята във вода?

— Благодаря. — Кейти се усмихна, даде ѝ букета, след което отвори вратата на стаята. Беше изпълнена със светлина, а на шкафчето до стената имаше няколко вази с цветя.

Карли лежеше по гръб, а през носа ѝ влизаше тънка сонда. Очите ѝ бяха отворени, което понякога се случваше и Кейти надникна в тях с надеждата да съзре някакъв проблясък, някаква искрица живот. Но те бяха безжизнени, като очи на слепец. Тези огромни, красиви очи върху бледо лице, широко отворени, но нищо не виждащи, плашеха. Самото лице също бе напълно безизразно. То не живееше и почти не остаряваше.

Кейти седна на стола до леглото, остави на пода чантата, която носеше през рамо и протегна ръка за ръката на Карли. Беше студена и безжизнена. Кейти я погали и леко я стисна.

— Здравсти, Карли. Аз съм, Кейти. Пристигам от Ню Йорк. Исках да те видя, Карли, да ти кажа, че те обичам и че много ми липсваш. Страшно бих искала да ме чуваш. Може би го правиш.

Зад гърба ѝ се разнесе шум и Кейти извърна глава в мига, в който Джейн влизаше с вазата.

— Ще ги сложа при другите — каза тя, остави вазата на шкафчето и излезе.

Кейти погледна Карли в лицето и продължи да ѝ говори тихо и нежно:

— Вече сме в театъра, Карли, след като седмици наред работехме в репетиционна зала. Много е вълнуващо да стъпиш отново на сцена. Идната седмица започваме репетиции с костюми. Когато идвах при теб

през декември, ти казах, че играя Емили Бронте. Втората главна роля. И то на Бродуей. Това, за което мечтаехме. Мама все повтаря, че най-после ще видя името си изписано със светлини. Жоржет Алисън и Харисън Джордън също. Те са звезди. А за мен още никой не е чувал.

Ако изключим Кристофър Саундърс, помисли си тя, като се помъчи да прогони от съзнанието си натрапчивия му образ. Като се наведе напред, тя погали бледото, безизразно лице и продължи:

— Пиесата ще се играе в театър „Етел Баримор“ на Четиридесет и седма улица. Малко над хиляда места. Представи си, Карли, хиляда души публика наведнъж. Как ми се иска да си сред тях!

Кейти се облегна, преглътна с мъка и затвори очи, като едва удържаше болката, готвеща се да я залее. Не беше само болка. Имаше и гняв, и чувство за безсилие. Там навън се шляе един мъж, който трябва да бъде наказан за това, което направи на Карли. И на Денис. Няма справедливост на тоя свят, мислеше си тя. Никаква!

Кейти се изправи на стола и заговори отново:

— Непрекъснато мисля за теб, Карли. Двете с Денис сте постоянно в съзнанието ми. Казах ти през декември, че взех тази роля и за трите ни. Много се двоумих, преди да реша, докато разбрах, че се страхувам от провал. И тогава си дадох сметка, че ако вие двете бяхте с мен, нямаше да се колебая нито миг. Един ден усетих, че всъщност сте с мен. В сърцето и мислите ми и ще си останете там винаги. Ксения ми помогна да взема това решение. Тя ще ви хареса много, Карли. Различна е от нас трите и все пак много ни прилича. Една от нас е. Тя е единствената ми приятелка за всички тия години откак вас с Денис ви...

Кейти спря. Гърлото ѝ пак се сви.

Остана така дълго време, държеше ръката на Карли, галеше я, нежно я стискаше от време на време и говореше тихичко. Рецитира ѝ малко Шекспир, защото Карли много обичаше творбите му и прошепна част от поемата на Емили Бронте „Студен в земята“.

Накрая замълча, стана и като се наведе, целуна Карли по бузата.

— Трябва да вървя, Карли, скъпа, но скоро ще дойда пак. — Преглътна сълзите си, вдигна чантата от пода и излезе, като затвори безшумно вратата след себе си. Остана за миг опряна на стената. Направи опит да се овладее, но сълзите ѝ бликнаха неудържимо и тя зарови в чантата си за кърпичка.

— Зле ли Ви е?

Сепната, Кейти вдигна поглед и видя доктор Джеймс Нелсън на прага на друга стая с болничен картон в ръка. Бе се видяла с него за малко по Коледа. Беше нов в болницата на Ню Милфърд, оглавяваше неврологията. Отговаряше и за неврологичното отделение в приюта към болницата. Знаеше от майка си, че е тук от около година.

— Нищо ми няма, доктор Нелсън... — отвърна тя. Всеки път ми става зле като видя Карли така... в кома.

— Това е разбираемо, госпожице Бърн.

— Наричайте ме, Кейти, ако обичате! Всички ми викат така.

— Добре, благодаря ви!

Кейти се отдалечи от вратата на Карли и лекарят изравни стъпка с нея. Беше висок, с пясъчен цвят на косата, в средата на тридесетте и тя го хареса от пръв поглед. Сериозният му вид и спокойното, уверено държание внушаваха доверие.

Вървяха заедно по коридора към фойето. Внезапно лекарят каза с равен глас:

— Знаете ли, Карли не е точно в кома!

Кейти замръзна на място. Той също спря.

Тя се обърна към него и го погледна в очите.

— Какво искате да кажете? — попита с внезапно изтънял глас.

— Карли е била в кома през първите пет-шест седмици след нараняването си — обясни лекарят. — След това изпада в състояние, което наричаме вегетативно. Оттогава през цялото време е в това състояние.

— За пръв път чувам! — възкликна Кейти. — Какво значи това? С какво е по-различно от кома?

— От медицинска гледна точка, човек е в състояние на кома, когато реакцията на очите, на гласа и на психомоторната реакция възлязат на осем или по-малко по коматозната скала на Глазгоу. Типично за такива пациенти е да остават през цялото време със затворени очи и никога да не идват в съзнание. Разбирате ли ме, Кейти?

— Да, дотук да.

— Сега, при вегетативно състояние, очите на пациента са често пъти отворени и цикълът заспиване — събуджане остава ненарушен. Пациентът обаче лежи безжизнен и с нищо не показва, че си дава

сметка за присъствието на свои близки или за характера на окръжаващата го обстановка. Разбирате ли?

— Да, да!

— Добре. Между другото, терминът вегетативно състояние е въведен от лекарите Джанет и Плъм в Кралската болница за неврологични разстройства в Пътни, Лондон, за да дадат клинична диагноза, базирана върху наблюдения на болния. Нека го преведа на по-прост, лаически език. Думата вегетативен е избрана, за да изрази чисто физиологическо съществуване, или иначе казано — живот без усещания и мисъл. Сигурно разбирате всичко това, Кейти.

— Да, доктор Нелсън. Но има нещо, което бих желала да науча. Може ли Карли да бъде извадена от това вегетативно състояние?

— Не мога да предвидя подобен изход — отвърна Нелсън и поклати глава.

— А има ли случай някой да е излязъл от него?

— Не, доколкото ми е известно.

— Госпожа Смит знае ли, че Карли не е в същинска кома? — попита Кейти.

Докторът кимна.

— Обясних това на майка ѝ миналата година. Казах горе-долу каквото и на Вас сега. Но тя изглежда смята, че Карли е в истинска кома и нищо не е в състояние да промени становището ѝ.

— Разбирам. — Кейти прехапа устна и се замисли. След малко каза: — Не съм виждала госпожа Смит от много отдавна. Обадих ѝ се през декември и оставих съобщение на телефонния секретар, но тя не ме потърси. Нито се е отзовала на многобройните обаждания на родителите ми. Знам, че майка ми се е сблъсквала с нея един-два пъти тук, в приюта. Не мога да си обясня защо не е споменала нищо пред нея за това състояние на Карли.

Джеймс Нелсън замълча, като се питаше същото. Накрая каза:

— Според мен, Кейти, госпожа Смит не разбира изобщо разликата. Тя просто смята, че Карли се намира в състояние на дълбока кома... — Той погледна младата жена и поклати безпомощно глава. — Признавам, че е малко странно.

— Благодаря за обяснението Ви, доктор Нелсън. Разбирам, че Карли е далеч от нас и състоянието ѝ е ужасно, необратимо, но все пак звучи по-различно от истинската кома.

Кейти спря на стълбите пред болницата. Заслонила очи, тя търсеше с поглед Найъл, но беемвето не се виждаше. Беше толкова слънчево и топло, че тя приседна на ниската ограда, за да почака брат си. Знаеше, че няма да се забави. След миг върху нея падна някаква сянка и тя извърна леко глава, за да види Кристофър Саундърс, наведен над нея.

— Още веднъж здравейте — каза той, като я погледна с предишния любопитен поглед, а лицето му се озари от топлотата на широка усмивка. В очите му имаше весели пламъчета.

— Здравсти — промърмори Кейти, като си помисли, дали не се навърта наоколо в очакване да я срещне.

Сякаш прочел мислите ѝ, той каза:

— Аз Ви чаках. Надявам се да не се сърдите, но исках да помоля още веднъж за извинение. Толкова съм непохватен. Можех да Ви нараня, както излетях през онази врата.

— Няма нищо — отвърна Кейти, като най-накрая успя да отлепи поглед от тези хипнотизиращи очи. Имаше нещо крайно настойчиво в присъствието на този мъж и това я обезпокои. Не искаше никой да я обсебва по такъв начин, най-малко един непознат.

— Надявам се, че човекът, при когото отивахте, няма нищо против поомачкани цветя и че се чувства добре — каза той, сякаш наистина въпросът го интересуваше.

Кейти въздъхна.

— Предполагам, че състоянието ѝ никога няма да се подобри. А цветята не ги забелязва, доколкото знам. Но доктор Нелсън ми каза някои неща, които ме карат да се чувствам... по-малко притеснена за нея.

— Джейми е най-добрият лекар на света. Направо е гениален. Значи, става дума за неврологичен проблем?

— Да. Наричате го Джейми. Приятел ли Ви е?

— Да. Най-добрият. Заедно израснахме и заедно учихме в Ню Йорк. Тринити.

— О, разбирам. Затова сте дошъл. Или също бяхте на посещение?

— Не, донесох нещо на Джейми от Ню Йорк.

— А-ха.

— Съжалявам, че член на семейството Ви е болен — подхвана отново разговора Кристофър. — Това е много притеснително. Знам.

— Не е член на семейството, а най-добрата ми приятелка. Или поне беше, преди да я пребият жестоко и да изпадне в кома. Сега дори не ме познава.

— О, Господи, какъв ужас!

— Доктор Нелсън казва, че не е истинска кома, а състояние, което се нарича вегетативно. Но това е кажи-речи същото, доколкото тя продължава да няма връзка със света. И така ще бъде, докато е жива.

— Много съжалявам. — Кристофър отново прозвуча искрено и след малко продължи: — Как се случи? Жертва на нападение ли стана приятелката Ви?

Тя не отговори, а Кристофър приседна до нея на оградата и каза:

— Съжалявам. Не исках да се натрапвам.

— Беше пребита от долен психопат, до загуба на съзнание. А другата ми приятелка бе изнасилена и убита от същия тип, на същото място.

Кристофър я гледаше втренчен, а на лицето му се изписа ужас. Проговори след продължителна пауза:

— Наистина е ужасно! Много, много съжалявам! Сигурно Ви е невероятно трудно да живеете със съзнанието за нещо толкова страшно.

— Така е. Но поне съм здрава физически и психически. Не пострадах като тях.

Потънаха в мълчание. На никой от двамата не му се говореше. Известно време останаха така, всеки с мислите си.

Кейти не можеше да повярва, че е разказала за Карли и Денис на абсолютно непознат човек. Побесня от тази глупава недискретност, това сляпо доверяване на първия срещнат.

Кристофър Саундърс, от своя страна, обмисляше чутото. Питаше се, дали и тя е присъствала при тази случка, дали не е била наранена по някакъв начин, а след това оздравяла. Не посмя да зададе въпроса. Щеше му се да я покани за едно питие или още по-добре — обяд, но не смееше. Все пак тя се държа доста хладно в началото, прекалено резервирано. От друга страна, за малко не я прегази. Не му се искаше да каже неправилните думи и да развали всичко. Да развали какво? Та

той дори не познаваше Кейти Бърн. Искаше му се обаче да не е така. Страшно му се искаше. Тя е като таралеж. А вътрешно дълбоко травмирана. Трябва много внимателен подход. Дано ми даде възможност. Така живо помнеше колко му хареса в оная пиеса преди години. Пиесата за семейство Плантагенет, любимите му исторически герои.

Кейти вдигна поглед към него и попита, ни в клин, ни в ръкав:

— Женен ли е доктор Нелсън?

— Не, не е. И аз не съм. А Вие?

— Не.

— Чуйте, Кейти... нямате нищо против да Ви наричам Кейти, нали?

— Не, всички ме наричат така.

— Какво ще кажете за по едно питие?

— Не пия.

— Кафе тогава? Или по-добре обяд?

— О, не. Не мога. Майка ми ме чака за обяд.

— Къде живеете? Мога ли да Ви откарам до Вас?

— Благодаря, много мило предложение, но ще ме вземат отук. Ето го, идва. Беше ми приятно да поговоря с вас, Кристофър. Довиждане.

Скочи от оградата и забърза към беembeто, което тъкмо спираше пред тях.

Кристофър я последва по късата алея, изпълнен с разочарование. Не можеше да си прости, че постъпи като глупак. Повече от вероятно беше такава жена да не е свободна. Може да не е омъжена, но не може да няма приятел. Прекалено красива и даровита е, за да остане сама. Разочарованието му нарасна.

— Здравсти, Кристофър — викна Найъл като излезе от беembeто. — Не знаех, че се познавате със сестра ми, Кейти.

Докато се ръкуваха, Кристофър почувства как цялото му същество се изпълва с облекчение.

— Не се познаваме. Току-що се срещнахме в болницата. Бях при приятеля си, Джеймс Нелсън.

— Чувам, че е голяма работа — отбеляза Найъл. — Голям лекар.

— Още един път довиждане, Кристофър. Беше ми приятно — бързо изрече Кейти и се вмъкна в колата, като остави вратата да ги

раздели.

Докато я затваряше, Кристофър каза:

— Приятелите ми ме наричат Крис.

— До скоро, Крис! — каза Найъл.

— До скоро, Найъл — отвърна Кристофър и отстъпи от бордюра, за да тръгне колата.

— Откъде познаваш Кристофър Саундърс? — попита Кейти, като погледна брат си.

— Правихме къщата на родителите му. Татко и аз. Възстановяване и преустройство.

— А-ха, разбирам. Къде живеят родителите му?

— Във Вашингтон. Купиха оня огромен хамбар на Джесика Ренард, който след това бе на племенницата ѝ Пети. Полуразрушен, но скелетът и основите си бяха наред, а изгледът там е прекрасен, пък има и доста земя.

— Не е ли онова място, за което мислехме, че се обитава от духове?

— Точно то е — засмя се Найъл. — Би трябвало да го видиш сега, Кейти. Госпожа Саундърс има страхотен вкус. Великолепно стана.

— Целогодишно ли живеят тук? Или пътуват?

— По малко и от двете. Лете прекарват доста време тук. Но и пътуват. Имат апартамент в Ню Йорк.

— Ами Кристофър? Как се запозна с него?

— Той беше през цялото време тук. Връщаш ме четири години назад. Той и сестра му, Чарлън, дадоха доста идеи при проектирането.

— Значи и той живее в Ню Йорк?

— Не знам. — Найъл се намръщи. — Възможно е. Но нещо се говореше за работа в чужбина.

— С какво се занимава?

— Не знам. Нещо особено беше. Ей, Кейти, какво си ме разпитвала за този човек? Да не си му хвърлила око?

— Не ставай глупак, Найъл Бърн!

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Всичко изглежда толкова вълнуващо, Кейти! — каза Ксения, като гледаше приятелката си през масата. — Доволна ли си сега, че прие ролята?

— Разбира се, а я приех благодарение на теб. Както и на Рекс. Той ми разкри много основно личността на Емили, така че се изпълних с увереност в собствените сили. Увереност, която отначало няхах.

— Знаех, че ще ти помогне и много се зарадвах, когато разбрах, че идва да прекара уикенда с нас в Бъртън Лейбърн.

— Много искам да науча всичко за хората там — каза Кейти, като погледна колебливо Ксения. — Толкова много загадки има около тях.

— Има наистина — потвърди с делови тон Ксения и добави: — Някой ден ще ти ги разкрия до една.

— Хайде, Ксения, не ставай проклета, кажи ми сега!

— Ще отнеме много време.

— Засрами се! Умирам от любопитство. А някой друг път? Обещавах ли?

— Обещавам. Как вървят репетициите?

— Много добре. Последната с костюми е утре вечер, после три седмици предпремиери и накрая премиерата през февруари. Мама каза, че си обещава да дойдеш на всяка цена.

— Сто на сто съм там.

— Много се радвам. — Кейти се усмихна на приятелката си. — Така искам да си сред публиката.

— По телефона ми каза, че Мелъни била много мила с теб... в какъв смисъл?

— Преди всичко, помогна ми да се спра именно на моята интерпретация. Казва, че не само съм я овладяла, но и съм я подчинила на собствения си дух. Режисьорът изглежда е на същото мнение.

— Това е висока оценка, да знаеш. Мелъни не е лесна. Голям продуцент, но не е лесна.

— Налага се да бъде такава. Много пари са заложили в цялата работа, тя носи отговорност пред инвеститорите. Фискална отговорност, както сама се изразява. Към мен е точно толкова взискателна, колкото към всеки от останалите. Не фаворизира никого. — Кейти отпи от бялото вино и продължи: — Работата е много тежка и в някои дни се изчерпвам напълно. Но в този занаят е така. Театърът е много по-трудно нещо, отколкото си мислят повечето хора. Особено цивилните.

— Цивилни ще рече ние, не театралите, така ли?

Ксения се изсмя.

— Да, точно те са цивилните. Не театралите. Според Крис обаче публиката няма защо да знае колко трудна е работата ни. Казва, че трябва да запазим илюзията за непринуденост и лекота.

— Кой е Крис? — попита Ксения, като направи изненадана физиономия — за пръв път чуваше това име.

— Един приятел. Нов приятел. Много е добър. — Под настойчивия поглед на Ксения, Кейти усети как я залива топла вълна, как кръвта ѝ се надига към лицето и го зачервява.

— Не ме занасяй! — възкликна Ксения. — Защо всъщност се изчервяваш, Кейти? Никога не съм те виждала такава. Значи, Крис е новият приятел?

— Е, не бих казала! — отвърна Кейти. — Срецнах го едва миналата седмица. Миналата събота. Не е приятел в този смисъл, а просто приятел.

— Къде се запозна с него? — попита заинтригувана Ксения.

— У дома. В Кънектикът, искам да кажа. Ходих в болничния приют да видя Карли. Там го срещнах.

— Как е тя? Все така, предполагам?

— Да. Но докторът ми каза, че тя не е в истинска кома, а в състояние, което се нарича вегетативно.

— Какво значи това?

Кейти обясни и продължи:

— Значи, доктор Нелсън е приятел на Крис, а Крис щеше за малко да ме събори на земята, като изскачаше през една летяща врата. Изчака ме да изляза, за да се извини още веднъж.

— Сто на сто!

— Защо казваш това? И с такъв тон?

Ксения поклати глава и погледна Кейти с удивление.

— Не си ли се виждала в огледало напоследък? Та ти изглеждаш великолепно!

— Хайде, стига.

— Тая фантастична червена коса, тия сапфирени очи, скули, да умреш за тях. Аз трябва да кажа „хайде, стига“. Както и да е, да се върнем на Крис! Значи, изчаква те пред болницата. А след това?

— Седнахме на оградата и си побъбрихме. Чаках Найъл. Трябваше да ме вземе. Крис искаше да ме води на обяд, но нямаше как. Когато Найъл се появи, излезе, че се познават. Родителите му купили някаква съборетина в Кънектикът... Вашингтон и татко с Найъл се заели с възстановяването и преустройството ѝ.

— Значи, семеен приятел?

— Ами, познава татко и Найъл.

— И видя ли го пак?

— Да.

— В Ню Йорк, предполагам?

— Да. Всъщност, обади се още същия ден, в оная събота и ме покани да излезем вечерта. Не исках да отивам. Тогава се намеси мама и ме накара да му се обадя и да го поканя на вечеря. Кое то и сторих. Той прие и същата вечер ми предложи да ме докара до Ню Йорк в неделя следобед и аз се почувствах някак си... ами, длъжна да приема, защото иначе мама трябваше да ме кара. Така че, май така се започна.

— Започна? Какво имаш предвид?

Кейти прехапа устна и поклати глава.

— Той се държи много покровителствено. Не че се натрапва или иска да командва, но е много земен и практичен. Когато се прибрахме в Ню Йорк каза, хайде да вечеряме, трябва да ядеш, за да запазиш сили и така нататък... просто отидохме в „При Илейн“ и ядохме спагети.

— И после?

— Няма после, Ксения. Закара ме у дома.

— Виждала ли си го оттогава?

— Да, чакаше ме на излизане от репетиция. Да ме води на вечеря.

— Кога? В понеделник?

— В понеделник, вторник, сряда и четвъртък.

— Айде бе! — възкликна Ксения, с блеснали от радост очи. — А тази вечер го трампи с мен, така ли?

Кейти се усмихна и каза:

— Не съвсем всъщност, защото го поканих да пие кафе с нас. Знам, че нямаш нищо против и исках да се запознаете.

— Нямам търпение! Разкажи ми всичко за него!

— На тридесет и три е и се занимава с екология. Службата му е в Аржентина — там живее. Но държи и малък апартамент в Ню Йорк.

— О, Господи, само това остава, телефонна любов. Само проблеми, Кейти!

— Не е любов.

— Стига де, не ставай смешна! В края на краищата, говориш с мен. Разбира се, че ще стане любов и лично аз смятам, че е чудесно. Какво изпитваш към него?

— Много ми харесва. Наистина добър човек, интелигентен, много начетен, интересен събеседник. Знае страхотно много неща. Искам да кажа, кой би очаквал човек като него да знае за тия писателки от деветнадесети век, Бронте, но той знае, а познава и британската история. Чете много, а и пише. Отначало мислел да се заеме с журналистика, но после се отдал на екологията.

— Искан да спаси планетата? Ами и аз искам същото. Свалям му шапка!

— И аз — съгласи се Кейти. — А тя се нуждае от спасяване.

Ксения кимна, замисли се за миг и каза:

— Винаги си била толкова внимателна с мъжете. А в този случай си забравила всяка предпазливост.

— Знам това и го намирам странно — съгласи се Кейти. — Обикновено съм нащрек, когато някой непознат прояви интерес към мен. Но с Крис се чувствам абсолютно спокойна още от самото начало. — Тя се усмихна. — Само от една седмица се познаваме, а го виждам всеки ден и имам чувството, че съм го познавала винаги...

— И?

— Няма и. Просто сме добри приятели.

Ксения се усмихна.

— Бихте могли да станете нещо повече.

— И аз така мисля — призна Кейти и изведнъж стана срамежлива.

Сервитьорът донесе рибата им върху канапе от праз и те замълчаха. Когато останаха сами, Кейти се огледа и каза:

— Толкова се радвам, че ме доведе тук Ксения. Харесвам тоя френски ресторант и обожавам кухнята му. Идвала съм само два пъти. Един път с леля Бриджит и в сряда с Крис.

— За бога, Кейти, два пъти за една седмица в този скъп ресторант! Не ставаме ли прекалено изискани?

Кейти се усмихна, заби вилица в рибата и остави въпроса без коментар.

— Аз самата съм страшно привързана към това място — обади се отново Ксения, — и те доведох тук със самочувствието, че предлагам и на двете угощение по специален повод. Ти си пред прага на участие в пиеса, която ще се превърне в хит, а ние подписахме току-що договор за организиране на четири приема годишно с голяма козметична фирма.

— Коя е тя?

— Питър Томас Рот, който произвежда медицинска козметика. Наистина голяма фирма, а сам той е много напредничав във всяко отношение. Не само в производството, но и в рекламата. Възнамерява да провежда по четири много големи приема на година и нае нас за организирането им.

— Поздравявам те, Ксения! — възкликна Кейти, като вдигна чашата си. — Това се казва новина!

Ксения също вдигна чаша и двете се чукнаха. Ксения каза с усмивка:

— Благодаря ти. Имам усещането, че две хилядната година ще бъде добра за нас.

Двете жени току-що бяха свършили с основното ястие, когато на масата им доведоха Кристофър Саундърс.

След като Кейти го представи, той седна при тях и си поръча кафе.

Ксения го хареса от пръв поглед. Беше среден на ръст и тегло, по-скоро слаб, с тъмнокестенява коса и топли кафяви очи. Намери го привлекателен. Хубав по някакъв момчешки начин, невероятно елегантен в безупречния, шит по поръчка, тъмносин костюм,

бледосиня риза и синя вратовръзка с тъмносини райета. Дългогодишно богатство, привилегировано образование, аристократично възпитание, реши тя, докато го гледаше да разговаря с Кейти.

— Искаш ли да дойдеш и ти, Ксения? — попита я Кейти.

— Съжалявам, но се бях зазяпала и не чух. За какво говорехте?

— Утре вечер е последната репетиция. Нарича се „репетиция за поканени“. Тоест актьорите могат да канят близки и познати. Реших дори да не споменавам за това на мама и татко, защото наистина предпочитам да дойдат на премиерата. Но току-що поканих Крис и искам да дойдеш и ти, ако имаш възможност.

— С удоволствие! Отлитам за Лондон чак в неделя и съботата ми е свободна. За нищо на света не бих пропуснала тази възможност. Благодаря, Кейти!

— Да мина ли да те взема, Ксения? — попита Крис. — Можем да отидем заедно, нали?

— Да, би било добре! Благодаря. — Ксения се усмихна, а после погледна Кейти. — Помисли си само, ще мога да разкажа за представянето ти на Рекс. Той умира да научи как вървят нещата. Всъщност всички се интересуват, Кейти.

Кейти се сети внезапно за Доди, икономката, и нещо се сви в нея при спомена за думите ѝ оная събота в Бъртън Лейбърн.

— Какво има? — попита Ксения. — Имаш много особен израз, Кейти.

— Сетих се за Доди и за нещата, дето ми наговори, когато бях в Йоркшир с теб. Нали ти казах тогава.

Ксения кимна, но замълча, защото почувства, че Кейти иска да добави нещо.

— Ако си спомняш, тя каза, че трябва да се прибера у дома, защото съм нужна там. Когато каза „у дома“, помислих, че има предвид Америка или Ню Йорк. Но сега ми се струва, че е искала да каже истинския ми дом. Където съм израсла. С други думи, дома на родителите ми в Малвърн.

— Коя е Доди? — попита Крис.

— Икономка на зълва ми, която се мисли за медиум. Малко е откачена — обясни Ксения.

Като помисли малко, Крис отбеляза:

— Когато човек казва, че е медиум, в повечето случаи е такъв. Хората усещат, когато им е дадено.

Двете жени го погледнаха внимателно.

— Сигурен съм, че Доди има тази дарба — продължи той. Разбира се, това не пречи едновременно с това да е откачена. Едното не изключва другото.

Двете се засмяха, а Кейти каза:

— Според Доди моето бъдеще е тук и то е тук, ако си спомним за пиесата. Каза още, че съм необходима и мисля, че съм. И ако...

— Точно така! — прекъсна я Крис. — Карли има нужда от теб, майка ти има нужда и аз.

И двете зяпнаха. Като видя изписаната по лицата им изненада, Крис се усмихна и каза на Ксения.

— Какво ще кажете? Каква декларация от мъж, който познава една жена едва от шест дни. Макар да изглежда много по-дълго. Обаче е истина.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кейти седеше в гримьорната и проверяваше грима и перуката си. Гледаше лицето в огледалото и намираще лека прилика с Емили Бронте, което я радваше. Знаеше, че впечатлението се създаваше от перуката и се радваше на избора си.

Прическата беше с път по средата, а от двете страни се спускаха меки вълни и къдри, които галеха лицето, когато си я сложеше. Физиономията ѝ се променяше коренно — няма две мнения по въпроса.

Кейти се усмихна със съзнанието, че сега прилича на жена от деветнадесети век, а това беше важно. Викториански вид, разбира се.

Знаеше, че сега може да излезе на сцената и да бъде Емили. След няколко минути ще стане точно това.

Неделя вечер. Двадесети февруари двехилядната година. Премиера на „Шарлот и нейните сестри“ в театър „Баримор“ на Четиридесет и седма улица. Тя играе на Бродуей. Най-послед.

Отвори едно от чекмеджетата на тоалетната масичка и погледна останената в него снимка. Карли, Денис и тя, на шестнадесетия ѝ рожден ден. Кимна. Тази вечер беше колкото нейна, толкова и тяхна.

След като стана, Кейти оправи полите на дългата тъмносиня рокля, погледна за последен път в огледалото и тръгна през гримьорната.

Някой почука.

— Пет минути, госпожице Бърн! — викна през вратата уредникът, миг преди тя да отвори.

Шарлот и Бренуел бяха на сцената в първото действие и тя застана зад кулисите в очакване на реда си. Беше нервна, вътрешно трепереше. Това е сценичната треска. Страх от възможен провал. Толкова много актьори страдат от нея. Дори Ричард Бъртън — знаеше го със сигурност. Толкова го било страх преди дебюта, че се наложило да му дадат цяла чаша бренди. И това сложило начало на алкохолизма му.

Прогони тези мисли от главата си и се съсредоточи върху репликите на сцената. И ето, нейният ред. За част от секундата замръзна зад кулисите, после адреналинът я блъсна в главата, тя тръгна напред и се озова по средата, в ярката светлина на прожекторите. Думите потекоха с лекота.

— Нови сметки и нови кредитори, Бренуел — казва тя с хладен глас. Вече е Емили и гледа с укор Бренуел. — Ако не внимаваме, всички ще свършим в затвора за длъжници. Не само ти, скъпи братко. И какво ще стане с това семейство тогава? Ами горкия ни татко? Изпаднал в безчестие и срам заради безпътния си син — прахосник. И още нещо, Бренуел. Да не си посмял да изпратиш втори път Ан за опиум. Забранявам го!

Буквално плуваше през всичките шест сцени.

Затъмнение. Завеса. Край на първо действие.

Щом падна завесата, гръмнаха такива аплодисменти, че всички разбраха — ще бъде хит, не по-малък от този в Лондон.

Кейти забърза към гримьорната, за да се преоблече и да провери грима си. Мислеше само за следващото действие. Беше по-сложно от първото. Освен това там имаше смъртна сцена.

Второ действие ще ѝ донесе или слава, или провал.

Естествено, донесе слава!

Приемът бе в разгара си, когато се появи Кейти в компанията на Кристофър Саундърс. Той я бе чакал да се разгримира, да оправи косите си и да облече вечерната рокля. Тя беше дълга, от пурпурно кадифе и имаше нещо старомодно в кройката, което много ѝ харесваше. Единственото бижу по нея бяха аметистовите обеци, подарени ѝ едва предния ден от Крис за голяма нейна изненада и удоволствие.

Кристофър я докара до ресторанта в Сентръл парк с лимузина с шофьор, наета специално за вечерта.

— Кейти, беше цяло чудо! — каза ѝ той в гримьорната и не преставаше да го повтаря през целия път от театъра.

— Всички бяха добри — отвърна тя, малко преди да слязат от лимузината.

Като се наведе към нея, той я целуна по бузата.

— Ти бе сензацията, мила моя, независимо дали го признаваш или не.

Мелъни и Хари Доусън, заедно с режисьора Джек Мартин, чакаха при входа и още един път я поздравиха, като ѝ казаха колко великолепна била нейната игра. Като се усмихна, изпълнена от напрежение, тя хвана Крис под ръка, пое си дълбоко дъх и влезе в голямата зала.

И отново оглушителни аплодисменти. Наобиколиха я членовете на семейството ѝ. Две двойки баби и дядовци, чичовци и лели, родителите ѝ, Найъл. И изведнъж забеляза Финиън.

— О, Фин! — извика тя. — Дошъл си чак от Оксфорд!

— Разбира се, Кейти — отвърна той и я прегърна. — Можех ли да пропусна? Първия от многото сензационни успехи, които ти предстоят.

Леля ѝ Бриджит се промъкна между двамата, прелъстителна в червена копринена рокля, със събрана в елегантен кок на тила червена коса.

— Ти ги срази, Кейти, мила. Поздравявам те!

Кейти кимна и затърси с поглед майка си. Морийн дойде веднага и двете се прегърнаха. Майка ѝ каза през сълзи:

— Толкова съм горда, мила моя, ти беше просто изумителна!

— Благодаря, мамо. — Повика с ръка баща си. — Хареса ли ти, татко?

— Да, Кейти. — Той я прегърна силно. — Но в моите очи ти винаги си била звезда. Поздравявам те, мила!

— Ей, ами аз? Аз нямам ли право да я целуна? — възкликна Найъл. Кейти го вмъкна в кръга и го прегърна. Когато го направи, осъзна, че Крис бе съумял по някакъв начин да остане залепен за нея в цялата суматоха.

— Имам една изненада за теб — каза ѝ той. Хвана я за ръка и я поведе през тълпата роднини. Те се разстъпиха, за да ги пропуснат и тя се изправи срещу Ксения. Лицето на Кейти изрази пълно смайване, когато видя хората около нея.

— Беше невероятна! — каза Ксения с усмивка. — Поздравявам те!

— Беше чудесна! — възкликна Верити.

— Беше самата Емили — добави Лавиния.

— Благодаря ти, Кейти, че си разбрала до дъно всичко, което ти казах. Лавиния е права. Ти бе наистина тя и заслужаваш всяка награда, която може да се измисли. — Докато говореше, Рекс се доближи и я прегърна. Прошепна тихо в ухото ѝ: — Представлението беше изцяло твое, мила.

— Господи! — възкликна тя след малко, като ги гледаше един по един. — Как дойдохте всички?

— Със самолет — отвърна Лавиния.

— Така много искаха да дойдат на премиерата, за да ти ръкопляскаат, че се обадох на Мелъни от Лондон. Тя ги покани с радост. — Ксения погледна хитро Кейти. — Тя очевидно знае името Рекс Белами.

— О, да, преди време ѝ разказах как той ми е помогнал да разбера вътрешния мир на Емили. — Кейти се усмихна мило на Рекс. — Благодаря ти за това, Рекс, и благодаря на всички, че дойдохте в Ню Йорк да ме подкрепите. Трогната съм!

Представи им Кристофър, след което се заговори с Верити. Дойде Ксения и като я хвана за ръката, каза:

— Кейти, това е моят клиент Питър Томас Рот, а до него е жена му. С Мелъни са и идват насам.

Миг по-късно Мелъни запознаваше семейство Рот с Кейти и Кристофър, а Ксения представи групата си от Англия.

Мелъни каза:

— Питър е един от инвеститорите ми, Кейти, и тази вечер е щастлив, защото е сигурен, че направихме голям хит. И аз мисля като него.

— Направихте велика роля, Кейти — каза Питър. — Бяхте просто завладяваща!

— Благодаря — промълви Кейти с усмивка.

— Да, вашата Емили беше свършена — намеси се Норийн Рот. — Убедена съм, че ще получите наградата „Томи“ за нея и то напълно заслужено.

Поговориха още за пиесата, а после Мелъни отведе Кейти настрана и каза:

— Джени Харгрийвс е родила момиченце в Йоркшир. Тази вечер. Преждевременно. Затова я няма на нюйоркската премиера на пиесата ѝ. Мисля, че ти бях казала за бременността ѝ.

Кейти кимна.

— Много се радвам за нея. Ще ѝ изпратя честитка. Или цветя. Нещо такова.

— Разбира се, това не е проблем. И още нещо.

— Да, Мелъни?

— Кръстила е детето Емили.

Кейти само се усмихна, а ясните ѝ сини очи бяха препълнени от щастие.

Започнаха да пристигат и други актьори, които се смесваха с присъстващите. Кейти и Крис, придружени от близките ѝ, кръжаха из залата, а тя непрекъснато получаваше поздравления и благодареше с широка усмивка, наслаждавайки се на всеки миг от тая изключителна вечер.

Без думи беше ясно, че Крис ще прекара тази нощ с нея. Щом стигнаха сградата на Уестенд авеню, той освободи колата. Качиха се до апартамента мълчаливо, без да продумат в асансьора. Не промълвиха и в малкото антре.

Той я гледаше втренчено.

Тя отвърщаше на погледа.

Изведнъж, като по даден знак, двамата се хвърлиха в обятията си. Крис я притисна силно до себе си. Целуваше врата и бузите ѝ, но след миг я отдалечи, хванал с ръце раменете ѝ, за да погледне дълбоко в прекрасните сини очи.

Гледаха се като хипнотизирани, замръзнали в антрето.

Накрая Крис проговори:

— Пак ще повторя това, което казах преди четири седмици във френския ресторант. Оня път с Ксения. Имам нужда от теб. Много.

— Знам, че не си го казал просто така. Не е в стила ти.

— Влюбих се в теб!

— Да, знам, Крис.

— А ти?

— И аз те обичам.

Лека усмивка озари лицето му за миг и изчезна. Хвана я за ръка и я поведе към дневната. Кейти хвърли дългия шал от пурпурно

кадифе на един стол и двамата се настаниха на дивана. Крис се наведе над нея и я целуна леко по устните. След миг каза:

— Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало, Кейти Бърн.

Тя отпусна глава на гърдите му, като се наслаждаваше на тази близост.

— Никога досега не съм изпитвала подобно нещо, Крис.

Той обгърна Кейти с две ръце и започна пламенно да я целува. Тя отвърна също така разпалено и прокара длани по шията и косите му. Целуваха се дълго и страстно, докато накрая Крис се изправи и подаде ръка. Тя я хвана и двамата влязоха в спалнята. Съблякоха се и намериха телата си в полумрака на стаята. Той я прегърна, поддържа я в обятия, а после я поведе към леглото. Легнаха с лице един към друг, впили поглед един в друг. Гледаха се дълго.

Накрая Крис протегна ръка и безмълвно, с огромна нежност, погали лицето ѝ, след това склони глава и я целуна по гърдите. Любеха се за пръв път, но сякаш инстинктивно познаваха телата си.

Тя галеше врата му и той усещаше силата на гъвкавите пръсти върху кожата си. Тялото ѝ също беше силно и гъвкаво, издължено и красиво. Най-красивата жена, която бе срещал, която бе желал и без която животът му би бил нищо.

Но Крис не промълви и дума. Само я покриваше с нежни целувки и галеше вътрешната страна на бедрата, като бавно приближи длан към същината на нейната женственост.

Кейти бе изпълнена с напрежение и възбуда, с един непреодолим копнеж към Крис, който бе изпитала още в деня, когато се видяха за пръв път. Но в същото време чувстваше пълна сигурност и душевен мир, защото беше убедена, че той е мъжът на живота ѝ. Него бе очаквала, за него бе копняла, него обичаше с най-искрена и дълбока любов.

Крис направи рязко движение, подпря се на лакът и я загледа. Тя отвърна на погледа му с очакване.

Крис протегна ръка и запали нощната лампа.

— Искам да виждам лицето ти — промълви меко той, като погали бузата ѝ.

Очите на Кейти бяха широко отворени и много сини. Езикът му докосна нейния и това бе миг на върховна близост, миг на желание и очакване.

Той я обърна много внимателно по гръб и нагласи тяло към нейното. Колко плътно си прилягаха, помисли Крис. Страстта го изгаряше. Имаше усещането, че ще се пръсне от желание. Притисна я бързо, а тя извика високо името му, докато Крис проникваше в пламналото ѝ тяло.

Съзнанието на Кейти бе изпълнено единствено с мисли за Крис. Желанието ѝ бе неутолимо. Обгърна тялото му с бедра и ръце, сякаш нямаше да го пусне никога вече. Усети как става част от него и двамата намериха общия ритъм. Кейти помисли, че ще се пръсне от вълната чувства и усещания, която я изпълни цяла.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пътят от Манхатън до Малвърн ѝ отне точно два часа и Кейти беше много доволна от това рекордно постижение. Докато паркираше пред гаража на родителите си, часовникът на таблото показваше десет.

— Аз съм, мамо! — викна тя, докато влизаше през задния вход към кухнята.

Морийн вдигна глава и я погледна изненадано. Белеше ябълки и като остави ножа, възкликна:

— Кейти! Господи, не те очаквах толкова скоро! — Тя се погледна и добави: — С готварска престилка съм. Какво ли ще си помисли Крис?

Кейти избухна в смях.

— Мамо, Крис не би си помислил нищо особено, ако те види по престилка. Сигурна съм, че и неговата майка има такава. Тя не е толкова претенциозна. Но той не е с мен — дойдох сама.

Морийн се намръщи.

— Мислех, че идвате двамата. За обяд. Той сам каза: „Ще се видим идния понеделник. Ще закарам Кейти при Карли“. Това бяха точните му думи, скъпа. А аз отговорих, че ще ви чакам за обяд. Какво е станало?

Кейти остави жакета и пътната си чанта на един стол и като се облегна на шкафа, погледна майка си с влюбена усмивка.

— Реши в крайна сметка да отиде на онова заседание в Бостън. Първоначално им каза, че няма да ходи, но после промени решението си.

— Кой са те? — попита Морийн и леко присви очи.

— Хората, с които работи. Природозащитната организация.

— Грийнпийс?

— Не, не, това е организация, която се нарича Планетаземя. Една дума. В нея има отдел, наречен Спасение за Планетаземя и Крис ръководи представителството му в Южна Америка.

— Знаеш ли, Кейти, никога не си ми казвала, с какво точно се занимава Крис.

— Ами през последните години се е специализирал в проблемите на тропическите гори и работи за тяхното оцеляване. Защото тези гори са от жизнено значение за живота на планетата.

Морийн кимна.

— Известно ми е, скъпа. Мисля, че работата му заслужава възхищение.

— Крис ми е казал, че шестдесет процента от дървесния ресурс на земята е ликвидиран в резултат от безогледна експлоатация. Повечето индустриални държави са унищожили почти напълно някогашните си гори. С изключение на Канада и Русия. Не е ли страшно, мамо? Страшно е даже да си го помисли човек.

Морийн кимна.

— Искаш ли кафе, Кейти? Току-що сварено.

— Не бих отказала. Благодаря. Ще ти правя компания. — Кейти отиде при масата и седна, а майка ѝ се присъедини след миг с две чаши димящо кафе.

— Много е хубаво, мамо, точно от това имах нужда — каза Кейти като отпи.

— Искаш ли нещо да хапнеш, скъпа?

— Не, не съм гладна.

— Мислех си за Крис. Много жалко, че трябва да се връща в Аржентина.

Кейти погледна втренчено майка си, но не каза нищо. Попита се, какво ли ще последва. Майка ѝ добави:

— Аз много го харесвам, а и баща ти. И Найъл. Макар че нашите мнения надали имат значение. Когато човек е влюбен, той просто е влюбен и няма никакво значение какво мислят всички останали по този въпрос. Както е известно, любовта е сляпа, но за щастие всички харесват Кристофър Саундърс и ние с баща ти го одобряваме напълно.

Кейти разцъфна.

— Благодаря, мамо.

— Но има един проблем... сериозен проблем. Разстоянието, Кейти.

— Така е. Крис трябва да замине след две седмици.

— Дълга ли е отпуската му? Имам предвид, сега прекара тук над два месеца.

— Толкова ще стане, когато си тръгне. Един месец е бил в отпуск и един — в командировка — обясни Кейти.

— Разбирам. — Морийн отпи от кафето с натъжен и замислен вид.

Кейти забеляза това и бързо попита:

— Какво има, мамо? Защо се натъжи така?

— Защото знам, че си влюбена в него. Нали си влюбена?

Кейти кимна.

— Повече от очевидно е, че и той те обича. Даже Бриджит и майка ми забелязаха, че е луд по тебе. На приема оная вечер не свали поглед от лицето ти през цялото време. Но той трябва да заминее, нали? Крис живее там, ти — тук, а тепърва започваш блестяща кариера в театъра. Пише го в „Ню Йорк таймс“, а и в други издания. Мъчно ми е, защото не виждам възможност връзката ви да разцъфти.

— Но тя вече цъфти, мамо.

— Цветята не растат, а вехнат, ако не се поливат — отбеляза Морийн.

— Знам.

— Говорили ли сте по въпроса?

— Не, мамо. И двамата сме наясно с този ужасен проблем, но гледаме да не го засягаме. Искаме просто да се насладим на времето, което прекарваме заедно.

— Разбирам те, но това не е особено реалистичен подход.

Кейти въздъхна.

— Крис казва, че животът си знае работата.

— Така е, но той не всеки път прави онова, което ни се ще. Повярвай ми!

Кейти замълча, втренчила поглед в чашата. Морийн продължи:

— Имаш ли сили да се откажеш от театъра? Да заминеш за Аржентина и да живееш с Крис?

— Много добре знаеш, че не мога. Подписала съм договор за една година.

— Не това имам предвид, Кейти.

— Добре де, знам! Но не мога да ти отговоря, защото още не съм отговорила на себе си.

Когато час по-късно караше колата на Крис към болницата, Кейти още мислеше за този разговор. Майка ѝ беше права, но тя не искаше да се изправя пред необходимостта да взема толкова трудно решение. Дълбоко в себе си бе убедена, че и Крис постъпва по същия начин.

По-късно ще мисля за всичко това, по-късно, реши тя и се помъчи да забрави мисълта за скорошното заминаване на Крис за Южна Америка. Точно в този момент отиваше в болницата, за да види Карли и това бе най-важното сега. Искаше да разкаже на приятелката си за премиерата преди седмица, както и за приема след нея.

След двадесет минути Кейти влезе във фойето на болничния приют и забърза по коридора към стаята на Карли. Както обикновено, попадна на младата Джейн — една от дневните сестри — и двете размениха поздрав. След секунди Кейти вече се навеждаше над Карли, за да я целуне по бузата.

Реакция не последва, Кейти примъкна един стол до леглото, седна и посегна за ръката на Карли. Беше значително по-топла от обикновено и Кейти погледна приятелката си в лицето. Виолетовите очи бяха отворени, но в тях нямаше и следа от живот, а лицето си оставаше безизразно, както обикновено.

Кейти се настани удобно на стола, пое си дълбоко дъх и започна да ѝ говори:

— Много бих искала да можеше да присъстваш на премиерата, Карли. Заедно с Денис. Щеше да ти хареса. Преди да изляза на сцената, погледнах снимката на трите ни и знаеш ли, двете с Денис ми дадохте сили да се справя. Разбира се, направих го заради себе си, но също така и за вас. Искях да изпълня и вашата детска мечта, както изпълних моята. И друго трябва да ти кажа, Карли. Имах пристъп на сценична треска. Никога не съм страдала от това по-рано, но оная събота я усетих. Поне за малко и както си стоях зад кулисите, сетих се за Ричард Бъртън. Спомняш ли си, когато четяхме биографията му, тази написана от Мелвин Брег, и разбрахме колко жестоко е страдал от сценичната треска и как е започнал да пие преди излизане на сцената. Помниш ли как ме разсмя, когато ми донесе шише уиски преди училищния концерт? Само че не беше уиски, а студен чай. О, Карли, така ми липсваш! Ти и шегите ти! Ще ми се да бе чула аплодисментите. Хиляда и петдесет човека ни ръкопляскаха оная

събота, а завесата се вдигна безброй пъти. Постановката е голям хит и ще върви поне година, а може и повече, според Мелъни. Отзивите са прекрасни, отделят ми голямо внимание. Цялото семейство дойде на премиерата, Карли. Мама и татко, Найъл и Фин, който долетя от Лондон. Всички чичовци и лели, всички баби и дядовци. Щеше да ти хареса. След премиерата имаше прием. Смокинги, вечерни рокли. Моята беше от пурпурно кадифе. Когато я видях в магазина, си помислих за теменуги и за твоите очи. Бих искала да можеш да я видиш. Искам да ме чуваш, Карли! Всичко бих дала за това!

Кейти млъкна и се изправи. Слънцето нахлуваше в стаята с целия си блясък и я заслепяваше. Тя отиде до прозореца и нагласи венецианските щори така, че да не ѝ свети в очите.

— Аз... те... чувам...

Кейти замръзна.

Ниският, стържещ глас повтори:

— Аз... те...

Кейти се втурна към леглото и впи поглед в лицето на Карли. Не повярва на ушите си. Веднага забеляза, че очите изглеждат другояче — не така мъртви и безизразни. В тях имаше искрица живот.

Като се наведе над леглото, Кейти каза:

— Каза ли ми нещо, Карли? Мигни, ако каза!

Нищо не стана. Животът сякаш си отиде от сините очи. Те бяха отново мъртви.

Кейти заговори:

— Карли, чуй ме! Напрегни сили! Аз съм! Кейти! Мигни, ако разбираш, какво ти говоря! Очите ѝ бяха приковани в лицето на Карли и когато тя най-накрая примигна няколко пъти, Кейти закрещя: — Карли! Карли! Ти мигна!

Карли примигна отново, много бързо и отвори уста да заговори. Затвори я. После промълви бавно и неразбрано:

— Кей... ти...

— О, Господи! Карли, ти каза името ми! Господи, Господи! Това е чудо!

Вратата рязко се отвори и Кейти вдигна глава.

— Нещо не е ли наред? — попита Джейн.

— Всичко е наред! Даже е отлично! Джейн, елате тук! Карли мига. И говори! Честна дума!

Лицето на сестрата се изпъна от изненада. Тя приближи леглото и погледна Карли, а след това Кейти.

— Сигурна ли сте? Изглежда както винаги през петте години, откак съм тук.

— Кей... ти... — промълви отново Карли със същия несигурен, стържещ глас.

— Господи, тя каза името ви, госпожице Бърн! Не мога да повярвам! Това е невероятно! — Джейн стоеше като поразена от гръм и гледаше Кейти с увиснала челюст.

— Моля ви, Джейн, повикайте доктор Нелсън! Не искам да оставям Карли сама!

Джейн кимна и изтича навън.

Кейти се надвеси отново над леглото и хвана ръката на Карли. Тя беше пак топла и тя се попита дали това означава нещо.

— Можеш ли да стиснеш ръката ми, Карли? Можеш ли да опиташ?

Под внимателния ѝ поглед пръстите помръднаха едва-едва, но в тях нямаше достатъчно сила, за да усети натиск. Все пак забеляза движение, нещо, което никога не се бе случвало.

После вратата се отвори и в стаята влезе видимо разтревожен доктор Джеймс Нелсън.

— Какво има, Кейти? Джейн ми разправя, че Карли проговорила. Вярно ли е? — Докторът бе изпълнен със съмнение.

— Вярно е, доктор Нелсън, наистина. Каза, че ме чува и произнесе името ми.

Джеймс Нелсън погледна Кейти някак особено, сякаш все още не вярваше на чутото и приближи бързо до леглото. Извади малко фенерче и прегледа двете очи. След това измери пулса и преслуша сърцето.

Като се изправи, обърна поглед към Кейти и каза:

— Какво точно стана, Кейти? Можете ли да ми кажете?

— Разбира се. Първото нещо, което ми направи впечатление, когато дойдох, беше, че ръката ѝ е топла. Досега винаги е била студена. Погледнах я в очите, както правя всеки път и в тях нямаше живот. Гледаше, но с празен и безжизнен поглед. Както обикновено. Седнах до нея и разказах всичко за пиесата, премиерата и приема след нея. Никаква реакция, нито проблясък на живот. Изведнъж в стаята

нахлу светлина, ярка слънчева светлина. Станах да притворя щорите. О, забравих нещо. Миг преди да стана ѝ казах, че много ми се ще да ме чува.

Кейти млъкна и се прокашля.

— Както и да е, оправих щорите и чух глас. Нисък, стържещ. Беше Карли, докторе. Каза много бавно и неясно: „Аз... те... чувам...“. Останах като гръмната. Не можех да повярвам. Изтичах до леглото и я помолих да примигне, ако ме чува. Отначало не успя, но след това мигна няколко пъти. Миг по-късно произнесе името ми. С усилие и неясно. „Кей... ти“.

Лекарят поклати глава.

— Не разбирам... — Гласът му заглъхна и Нелсън доби объркан вид.

Джейн, която бе дошла с него, се обади:

— Вярно е, доктор Нелсън. И аз чух Карли да казва „Кей... ти“. Точно както го описва госпожица Бърн.

— Кей... ти... — промълви Карли.

Джеймс Нелсън съсредоточи цялото си внимание върху нея. Надвеси се над леглото и хвана ръката ѝ. Произнесе бавно и отчетливо:

— Карли, ако ме чуваш, стисни ръката ми!

След миг пръстите помръднаха едва забележимо. Смайването на лекаря беше очевидно. Той каза:

— Мигни, ако можеш, Карли!

Тя мигна.

Джеймс Нелсън погледна надолу и забеляза искрата живот в тези прекрасни очи. Настъпил бе най-удивителния момент в неговата практика.

Като се обърна към двете млади жени, той каза:

— Това е изключително! Уникален случай в медицинската практика, сигурен съм! Карли бе във вегетативно състояние десет години. Не съм чувал някой да е излизал от това състояние след такъв срок. Смаян съм!

— Какво, според Вас, я е извадило от това състояние, доктор Нелсън? — попита Кейти.

— Нямам представа. Не сме правили нищо извънредно — няма и какво да се направи. — Лекарят млъкна внезапно и се намръщи. —

Наскоро ѝ предписах лекарство, наречено амантадин. То предпазва организма от белодробно възпаление. Такива средства се дават на приковани към легло пациенти. Исках да я предпазя от... — Отново млъкна замислен. — Може би точно това лекарство да има някакъв събуждащ ефект. Може психомоторния ступор да е започнал да се разблокира по някаква друга причина. Може и двете заедно. Но във всички случаи, това е изключително събитие. Както казах, уникален случай в практиката. Мисля все пак, че ще отнеме доста време, докато се върне към нормалното си състояние, ако това стане в истинския смисъл на думата, разбира се.

Джейн, която слушаше мълчаливо до момента, се обади:

— Ние я раздвижвахме редовно и макар мускулатурата ѝ да е атрофирала, стараяхме се да направим нещо.

— Знам това, Джейн. Без съмнение, раздвижването ще помогне, но въпреки това ще мине време, докато проходи.

Джейн кимна утвърдително.

— Да, но тя е млада, доктор Нелсън.

— Някои участъци от мозъчната ѝ кора явно са се пробудили. Сигурен съм, че част от двигателните ѝ функции ще се възстановят, макар и бавно. А в крайна сметка, говорът и паметта.

— Тя изглежда разбира, че съм аз — промълви Кейти.

— Да, очевидно разбира и това е много важно, много обещаващо. — Погледна отново Карли и тръгна към вратата. — Ще се обадя на майка ѝ. Госпожа Смит ще се побърка от радост при тая новина. Трябва да говоря и с шефа на приюта. — Докторът отвори вратата.

Кейти забърза след него.

— Почакайте, доктор Нелсън, трябва да Ви кажа нещо.

Той спря в коридора.

— Какво има, Кейти?

Като затвори вратата и преглътна с усилие, Кейти каза:

— Не бива никому да съобщавате за това, за тези неочаквани прояви на живот у Карли.

— Защо не? Това е... чудо! Прецедент! Уникален случай!

— Карли е единствен очевидец на ужасно убийство, доктор Нелсън. Преди да изпадне в безсъзнание тя е видяла убиеца, човекът, който нападна нея и Денис Метюз. Преди да избягат в гората, двете

момичета са се съпротивлявали. Денис е мъртва и не може да го идентифицира, но Карли може!

Джеймс Нелсън замълча и побледня, проумял смисъла на казаното.

Кейти продължи:

— Карли може да се окаже в сериозна опасност. Убиецът е на свобода. Ето защо трябва да запазите станалото в тайна! И да се свържете с полицията!

Четиридесет и пет минути по-късно Мак Макдоналдс седеше с Кейти и доктора в кабинета, разположен в неврологичното отделение на болницата.

— Благодаря ти, Кейти — каза Мак и се обърна към Нелсън: — Благодаря и на Вас, докторе, но по Ваше мнение Карли ще се възстанови ли напълно?

— Много е трудно да се каже. Още не съм обмислил добре въпроса. Това стана току-що, преди час. Би могла да се възстанови, а може и не. Възможно е както едното, така и другото. — Докторът замълча малко и добави: — Онова, което ме обнадеждава, е обстоятелството, че тя на няколко пъти назова Кейти по име. Което ме кара да мисля, че паметта ѝ не е увредена и част от мозъчната кора е пробудена.

— От амантадина?

— Възможно е. Макар че ѝ го давах като превантивно средство срещу белодробно възпаление, както ви казах.

— Разбирам. Всъщност, интересува ме дали Карли ще си спомни нещо, случило се преди десет години? В плевнята и после в гората? Дали ще помни кой ги е нападнал?

— Възможно е — отвърна доктор Нелсън. — Както казах, тя изглежда разпозна Кейти. Все пак, случилото се е така ужасно, причинило ѝ е толкова големи физически и психични травми, че е възможно да го изключи от паметта, на подсъзнателно равнище. Нищо не мога да кажа.

Мак замълча за миг и каза:

— Ще предположа, че тя ще си спомни всичко. Независимо дали утре или след месец. Изхождайки от тази предпоставка, трябва да

предприема определени стъпки, доктор Нелсън — каза той и погледна лекаря втренчено. — Внезапната промяна в състоянието ѝ трябва да остане тайна. Извършителят е на свобода и не искам да научи за нея. Засега той смята, че е в пълна безопасност, че убийството му се е разминало. А при дадените обстоятелства може и да не е така. Не бих искал да направи втори опит. Така че ще Ви моля да мълчите за станалото днес.

Доктор Нелсън кимна с притеснен вид.

— Знам, че случаят е важен за Вас от медицинска гледна точка — продължи Мак. — Прецедент, нова дума в науката, може би. Но като забавим новината, ще защитим Карли. Никакви изяви за печата, нали?

— Разбира се — отвърна Джеймс Нелсън.

— Ще стане същинска лудница, ако журналистите дочуят нещо. Трябва да говорите с персонала. Не можем да си позволим никакво изтичане на информация! Никакво! Аз ще взема допълнителни мерки. Тези двама полицаи отвън остават в приюта. Пред вратата ѝ ще има постоянна охрана. За всеки случай!

— Това е разумно — каза доктор Нелсън. — Ще разговарям веднага с хората. Ще ги предупредя. Няма да има проблеми.

— Добре. — Мак Макдоналд стана. — Сега ще отида при майката на Карли. Ще предупредя госпожа Смит, че известно време трябва да си мълчи за станалото.

— Благодаря, Мак! Благодаря за бързината! — каза Кейти и също се изправи.

— Десет години чакам да разнищя този случай и мисля, че сега това ще стане. С помощта на Карли и малко късмет.

— Ще ви изпратя до вратата. — Кейти го последва. Обърна се към Джеймс Нелсън. — Благодаря Ви, доктор Нелсън. Утре сутринта ще се отбия, преди да се прибера в Ню Йорк.

— До утре, Кейти.

Джеймс Нелсън стана, отиде до вратата и стисна ръката на Мак.

— Ако има някаква промяна, ще Ви се обадя веднага.

— Благодаря.

Кейти и Макдоналд стигнаха мълком главния вход и щом излязоха на открито, Мак каза:

— Съжалявам, Кейти, но в момента и ти не бива да говориш. Така че нито дума на родителите ти!

Кейти го погледна.

— Разбирам! Много е лесно да се изпусне някоя дума. Многого приказки струват живот.

— Много правилна поговорка. Откъде я знаеш?

— Видях един плакат от Втората световна война в една къща в Йоркшир неотдавна. Собствениците имат цяла сбирка от този период.

Мак кимна с усмивка.

— Баща ти се гордее много с теб, Кейти! Буквално ще се пръсне!

Тя му върна усмивката с мисълта, че изобщо не се е променил. Десетте години бяха добавили няколко сребърни косъма, както и малко бръчки около устата и очите, но той си оставаше красив мъж.

— Как е Алигра? — попита тя, като се сети внезапно за патоложката. Знаеше, че са приятели.

— Чувства се великолепно и те уверявам, че новината ще я зарадва неимоверно много. Запазили сме ДНК пробите, взети навремето от тялото на Денис. Ако Карли ни съобщи име и ние арестуваме заподозрян, трябва само няколко сравнителни изследвания и нашият човек е готов.

— Искаш да кажеш, че ДНК пробите са толкова трайни?

— Да, Кейти. Вечни са.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Като избута настрани бурканчетата с театрален грим, Кейти направи място за дневника си. Отвори го, облегна се назад в размисъл и след малко започна да пише:

1 март 2000

Театър „Баримор“, Ню Йорк

Днес е сряда, имаме дневно представление и понеже никога не излизам от сградата в такива дни, реших да запиша някои неща.

Премиерата на Бродуей бе определено най-вълнуващото нещо в живота ми. Просто изумително. Но онова, което ме разтърси най-много, бе внезапната промяна в състоянието на Карли. Когато проговори миналата седмица, останах като гръмната. Всъщност, когато изговори името ми, аз онемях! Каква чудесна случка! Сигурна съм, че Карли ще се възстанови, ако не напълно, то достатъчно, за да води що-годе нормален живот. Джеймс Нелсън като че ли е на същото мнение. Той самият остана смаян, а също и объркан, защото не може да си изясни механизма на тази внезапна промяна. Смята амантадина за възможен фактор. Когато стане възможно, той ще проведе серия изследвания върху Карли. Ще я подложат и на интензивна терапия, за да възстановят говора и двигателните ѝ функции. Доктор Нелсън ми каза, че е възможно да са настъпили някои трайни изменения в психиката и двигателния апарат след толкова години във вегетативно състояние. Аз обаче залагам на Карли. Тя винаги е била боец и сега ще се пребори. А аз ще съм до нея, за да ѝ помогна.

Малко съм объркана, защото не мога да кажа на мама и татко, нито на Найъл. В понеделник щях да се пръсна от тая тайна, но успях да си държа устата затворена. Не мога

да излагам Карли на риск, а приказките водят точно до това. Не че родителите ми могат да се изпуснат, но обещах на Макдоналд да мълча. И не мога да наруша дадената дума. Татко винаги повтаря, че той е добър полицаи и добър човек. Той остана поразен, когато видя Карли. Каза, че не се е променила особено и все още си е красиво младо момиче. И това е така, макар да има вече някоя и друга бръчка на лицето. И аз имам. Мак не можа да я попита нищо оня понеделник. Тя отново изпадна в безсъзнание и нямаше смисъл да прави каквито и да било опити. Оправи ли се малко обаче, двамата с детектив Груум ще се опитат да изкопчат някаква следа към убиеца. Толкова години се мъча да отгатна кой би могъл да е той, но без успех. Образът му е заключен в съзнанието на Карли, но може би сега ще се покаже на бял свят. Останах изненадана, когато Макдоналд ми каза, че ДНК пробите са вечни. Не знаех това. Предполагам, че и повечето хора не го знаят.

В понеделник си отивам в Малвърн. Ако Крис не може да ми заеме колата си, ще наема от някое бюро. Трябва да видя Карли отново, за да я окуража. Според доктор Нелсън това е изключително важно, защото тя ме помни. Че как бихме могли да се забравим? Бяхме всеки ден заедно, през целия си живот, до седемнадесетата година. Аз съм част от нея, точно както тя е част от мен. Връзката помежду ни е изключително силна. Такава връзка е неразрушима, както казва Джеймс Нелсън.

Нека се върна към премиерата. Беше неописуемо преживяване. Такова очарование, такъв успех! Критиката ме забеляза, писа за мен, предрече ми бляскава кариера. Майка ми ще се пръсне от гордост и въодушевление и разправя навсякъде колко била права като е вярвала непоколебимо в таланта ми. Изглеждаше прекрасна в дългата си черна рокля от Трижер. Също и леля Бриджит в червената си прилепнала рокля и диамантени обеци. Испитах истинска гордост заради мама и леля, както и за всички жени от семейството, положили такива усилия да изглеждат добре. Даже и двете ми баби се бяха издокарвали

във вечерни рокли. Що се отнася до Ксения и английските ми приятели, те бяха ослепителни. Лавиния, естествено в ролята на младата Одри Хепбърн — тънка колона от черна коприна, с дълги черни ръкавици, обеци и коса събрана в кок на тила. Верити, блестяща както обикновено, също в черно и с любимите си перли. Ксения надмина себе си. Турскосиня коприна и сини обеци. Каза ми, че не били истински сапфири, но приличаха на такива. Всички важни за мен мъже бяха красиви, особено татко, Найъл и Кристофър.

Какво да правя с Крис?

Мама ми запали главата с думите, че трябва да се изправя лице в лице с фактите... живеем в различни държави. Последните два дни мисля само за това. Бих ли могла да живея в Аржентина? Не знам. Крис казва, че е красиво, че наричат Буенос Айрес „Париж на Южна Америка“. Но аз съм актриса и трябва да живея в Лондон или Ню Йорк, където има театри. И там има театри, естествено, само че аз не говоря испански.

Питах снощи Крис дали иска да остане в Аржентина завинаги и той отвърна, че не знае. Погледна ме много особено и аз изоставих темата. Довечера ще ме чака след представлението, но нямам намерение да говоря за бъдещето. След като той не го прави. Непрекъснато повтаря, че ме обича, има нужда от мен и иска да стана част от живота му завинаги. Но нищо не споменава за женитба. А аз дали искам да се омъжа за него? Не знам. Сигурна съм в едно — обичам го и се разбираме чудесно. Много ми се ще да се пресели в Ню Йорк, но предполагам, че трябва да живее близо до тропическия пояс.

Най-странното е, че макар да се познаваме едва от пет седмици, имам усещането, че се знаем цял живот. По предната вечер ми каза, че можеш да познаваш някого с години и пак да не знаеш нищо за него и в този смисъл времето е без значение. Мисля, че е прав. Леля Бриджит смята, че сме от една кръвна група. Няма предвид буквалния смисъл. Това е неин израз, с който окачествява

връзката си с един-двама мъже, важни в нейния живот. Тя е символ на успеха в нашето семейство — нюйоркски посредник за недвижности от най-висок ранг, със собствена процъфтяваща компания. Пороят сам си намира път. Това е друг неин израз, с което иска да каже, че все някак ще се оправим. Дано е така!

Кейти остави химикалката, затвори дневника и го прибра в чантата си. Изяде донесения от къщи сандвич, пийна бутилирана вода и отиде към кушетката. Обичаше да подремне преди вечерното представление. Краткият сън я освежаваше неимоверно много и след него излизаше на сцената като нова. Две представления на ден идваха твърде много на повечето актьори и тя не беше изключение.

— Къде искаш да вечеряме? — попита я Крис същата вечер, докато ѝ помагаше да се настани в таксито.

— Не знам. Какво ще кажеш за „Фиорела“? И ти го харесваш.

— Добре, Кейти. — Наведе се напред, за да каже на шофьора къде да кара, а после се облегна и взе ръката ѝ в своята.

— Как мина тази вечер? Как се държи публиката? — попита той с топъл глас.

Тя му се усмихна в сумрака на кабината. Крис вече знаеше, че публиката е най-различна и понякога влияе силно на актьора. Когато публиката не е отзивчива, актьорът трябва да се извиси над нея.

— И двата пъти бе добра — отговори тя. Нямах никакви проблеми.

— Говорих с Джейми Нелсън тази вечер.

Кейти затаи дъх.

— И как е той? — Доктор Нелсън положително не бе споменал нищо за Карли.

— Много добре! Каза, че говорил с теб в понеделник.

— Вярно! Забравила съм да ти кажа.

— Искал да гледа пиесата. Така че го поканих за петъчното представление, както и за вечеря след него. Нали нямаш нищо против? Няма да си прекалено уморена?

— Не, няма. Ще му осигуря гратис. Или ще води някого със себе си?

— Не знам, скъпа, но аз мога да се погрижа за билетите, няма защо да безпокоиш Мелъни.

Кейти се засмя.

— Няма откъде да купиш билети, Крис. Забрави ли? Всичко е разпродадено за месеци напред.

— Излезе ми от ума за миг. — Наведе се към нея и я целуна по бузата. — Значи, ще трябва да намериш гратис.

Двадесетина минути след като седнаха във „Фиорела“, Крис каза неочаквано:

— Днес говорих с Бостън, Кейти. Трябва да пътувам в неделя.

Тя го погледна над масата и попита:

— За Бостън или за Аржентина?

— Аржентина, скъпа. — Той се усмихна неуверено.

— Очаквах това — каза тя и вдигна чашата си. — Колко време ще отсъстваш?

— Шест месеца. Ще се върна в Ню Йорк през август. За няколко седмици. — Той протегна ръка и сложи длан върху нейната. — Бих могъл да прескоча един уикенд, може би даже два. А ти? Би ли могла да дойдеш някой път в Буенос Айрес?

Кейти го погледна накриво.

— Разбира се, че не, Крис! Аз играя на Бродуей. Втора главна роля. При това положение, не разполагам с никакво време. Поне в предвидимото бъдеще. Мислех, че си разбрал това.

— Каза ми, но ти играеш понякога два пъти дневно. Не смята ли Мелъни, че ти се полага известна почивка? А и не само на теб?

— Разбира се, че не. Никой продуцент не мисли по този начин. А и Бродуей не е създаден за почивка и превземки. Да, ако дадена пиеса се задържи твърде дълго, звездите правят по ден-два почивка от време на време. Но нашата пиеса започна едва на двадесети февруари.

— Добре, добре, не се дразни! Нищо не разбирам от шоубизнес.

— Не се дразня, Крис.

— Така изглеждаш. И не разбирам, защо винаги защитаваш Мелъни Доусън.

— Не я защитавам! — тросна се Кейти. — Просто ти обяснявам правилата... на играта. А от друга страна, Мелъни е била винаги

чудесна в отношението си към мен. Тя ми даде този голям шанс в живота.

— Щеше да попаднеш на него така или иначе. Дарованието ти е така очевидно, че рано или късно някой щеше да те забележи.

— Може би, а може би не. Неоткрити таланти — колкото щещ. А Мелъни ми е истински приятел, винаги е следяла развитието ми с интерес и участие, правила ми е и други предложения, които аз не приех, както добре знаеш.

Крис кимна и отвори уста за отговор, но в тоя момент донесоха яденето и той млъкна, за да се заеме с лазанята.

Кейти разряза пилето, кипнала от гняв. Поради някаква причина, която остава неясна за нея, той иска да се скарат тая вечер. Продължи да се пита дали Джеймс Нелсън не е споменал нещо за Карли. Може би е и сега Крис ѝ се сърди, че не му се е доверила. Но нали Нелсън сам обеща на Макдоналд да не казва никому, преди всичко в интерес на самата Карли? А и не противоречи ли на лекарския морал да обсъждаш състоянието на пациент със свой приятел? Не, каза си уверено тя, Нелсън не може да е споменал. Просто Крис не е в настроение. Това е всичко. Сигурно е разстроен, че трябва да напусне Ню Йорк и мен.

Произнесе заключението си на глас:

— Ядосан си, защото трябва да напуснеш Ню Йорк, Крис. Нека не се караме! Не и тази вечер!

— Ние не се караме. Защо мислиш така? — попита той като вдигна глава и остави вилицата на масата.

— Не съвсем, но си разменяме разгорещени думи — каза тя като докосна ръката му. — Моля те, Крис, нека се насладим на последните няколко дни, които ни остават!

— Добре — отвърна той с пресилена усмивка и продължи да се храни.

Кейти го погледна скришом и забеляза, че Крис не само звучи сърдит, но изглежда сърдит. Тя замълча и продължи с пилето.

След като се нахрани, той отпи червено вино и я погледна изпитателно:

— Смяташ ли, че това ще продължи? Че ще издържим по този начин — аз там, ти тук?

— Не виждам защо не. И двамата работим здраво. Ще се видим през август... — Гласът ѝ заглъхна. Внезапно разбра, че той я предизвиква, но не разбираше защо. — Никога не сме обсъждали бъдещето. Никога не съм споменавала за женитба. Нито пък ти.

— Смятах, че се подразбира — възрази Крис. — Би трябвало да е ясно, че искам да се оженим.

— Е, не мога да чета мисли!

— Но знаеш чувствата ми?

— Да. — Кейти също остави приборите върху масата и се облегна. — Надявам се, че и ти знаеш моите. Аз те обичам, Кристофър Саундърс.

Той се усмихна топло.

— И аз те обичам, Кейти Бърн. Но не съм убеден, че нещата могат да вървят по този начин. Телефонната любов е трудна работа. Тя често се проваля, независимо от волята на влюбените.

— Оня ден майка ми каза същото. Отвърнах, че не сме разговаряли по въпроса, а и не бяхме го правили до тази вечер.

— Предполагам, и двамата отлагахме разговора, поради липса на сили да погледнем истината в очите. Виж какво, Кейти — той се надвеси над масата и бързо продължи, — този договор е за една година. Мисля, че ще издържим една година разделени, особено ако аз прескоча един-два пъти. След това можеш да дойдеш в Аржентина.

Кейти го гледаше с отворена уста. Почувства се оскърбена и бавно поклати глава.

— Аз съм актриса, Крис. Това ми е занаята, това съм аз самата. Ако ми отнемеш театъра, няма да бъда вече Кейти Бърн.

— Разбира се, че ще бъдеш, глупачето ми! — каза той с усмивка, като я стисна за ръката.

— Не, няма! — извика тя и издърпа ръка. — Без театъра, аз съм никой. Просто поредната жена с червена коса и сини очи.

— Красиви очи — каза той, разбрал грешката си. Беше я разгневил страшно. Никога не бе виждал тази страна от характера ѝ.

— Престани да флиртуваш. Това е сериозно. Аз мога да ти кажа абсолютно същото, Крис. Когато твоят договор свърши можеш да се върнеш тук.

— Но, Кейти, моята работа е свързана с Южна Америка.

— А моята е на Бродуей. Или в Уестенд. Или в Лос Анджелис. Моята работа е свързана с английски говорещия театър. Разбираш ли, Крис? Аз съм актриса. Това правя и това искам да правя. И ако не го правя, пресявам да бъда жената, която обичаш. Ставам друг човек.

— Аз пък съм еколог и ако ми се отнеме това също ще престана да бъда аз. Вярвам в работата си.

— Това е така, сигурна съм.

— Значи сме в безизходица.

— Така излиза.

— Наистина се надявах да дойдеш догодина в Буенос Айрес.

— Не мога.

Крис бръкна за портфейла си.

— Не съм вече гладен. Ще си ходим ли?

— Да. Ще си взема такси. Много съм уморена след тия две представления днес. Искам да остана сама.

— Нямах проблем — каза той като ѝ хвърли гневен поглед. — Само че ще те закарам до вас. Няма да те пусна по улиците сама.

Плака докато заспа. Знаеше, че всичко между тях е свършено. Той няма да се обади утре и Джеймс Нелсън няма да дойде на представлението в петък. Крис бе излязъл от нейния живот. Той беше инат. Забеляза тази му черта още в началото на тяхната връзка. Беше и малко разглезен, ако трябва да кажем цялата истина. Все неговото трябва да става. И сигурно е ставало, като се почне от майка му и сестра му Чарлън и се мине през всички жени, които е имал преди нея. Без съмнение, той беше най-привлекателният и чаровен мъж, когото познава: топъл, любвеобилен, интелигентен и мил. Естествено е и другите жени да са видели същото и да са го разгледали. Да, всичко свърши, защото той бе очаквал от нея да се подчини на волята му, а тя не може да го стори. Може би и тя е инат като него. И също толкова разглезена. Разглезена от семейството и роднините си.

Как бих могла да живея в Аржентина, попита се Кейти. Ако не смятаме театъра, тук е и Карли. Сега, след тази радикална промяна в състоянието ѝ, не може в никакъв случай да я остави сама. Да я предаде. Ако всичко върви добре, след година състоянието на Карли ще бъде стабилизирано. Но дори и тогава, тя е всичко, което Карли

има. Е, съществува и Джанет Смит, разбира се, но Карли никога не е била близка с майка си. Не може да остави Карли след десетте пропуснати години.

Кейти зарови лице във възглавницата и зарида. Трудно беше и да се откъсне от семейството си. Винаги са били толкова близки. Не, нищо няма да се получи между нея и Крис. Това е положението. Свърши се, прошепна тя в мократа възглавница.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Днес е като пролет, помисли Кейти в задната градина на майка си. Част от храстите и дърветата бяха напъпили, а в дъното на градината никнеха нарциси.

Навсякъде владееше дух на възраждане, на обновление и в този ясен априлски ден Кейти се чувстваше значително по-добре, отколкото през изтеклите няколко седмици. За нейна изненада Крис се обади, преди да отлети за Аржентина. Да ѝ каже довиждане и да ѝ пожелае успех. Долови нотка на тъга и отчаяние в гласа му и се държа много мило с него по телефона, но не му даде възможност да възобнови оня катастрофален разговор от ресторанта. Повече нищо не чу за него.

Почти месец, мислеше си тя. Няма го вече близо месец и никаква вест. Значи е свършено. Точно както си мислех оная вечер след „Фиорела“. Е, това е.

— Върнах се, Кейти! — чу тя гласа на майка си и тръгна към задната врата, където стоеше тя.

— Доста си бърза — отбеляза Кейти. — Трябва да си летяла и в двете посоки. Как е баба Кетриона?

— А, много си е добре, скъпа, просто понастинала. Праца ти много здраве. Обясних ѝ защо не си с мен, казах, че не бива да се излагаш на опасност от заразяване.

Кейти се засмя.

— Няма защо да ме държиш в стъкленница, мамо! — Погледна градината и продължи: — Всичко е така прекрасно. Май ще спечелиш битката с елените.

— Спечелих я най-накрая. Използвам един спрей, който явно не им се нрави. Срамно е наистина — бедните създания нямат какво да ядат през зимата, но пък не мога да им позволя да опасат всичко в градината ми, нали?

Кейти поклати глава и последва майка си с усмивка в кухнята.

— Направих кафе. Ще пия с теб, преди да отида при Карли в приюта.

— Ти си много всеотдайна, Кейти. Хубаво е, че театърът е затворен в понеделник и можеш да виждаш приятелката си.

— Бях цяла година в Лондон, мамо. Трябва да наваксам.

— Искаш ли да дойда с теб днес? — попита Морийн, докато идваше с две чаши кафе към масата.

— Не, няма нужда. Ти ходеше, докато ме нямаше. Сега е мой ред. Правя го с радост. — Кейти седна на масата и добави мляко към кафето. В никакъв случай не искаше да види майка си в болницата. Морийн не знаеше нищо за промените в състоянието на Карли и Кейти искаше неведението ѝ да продължи колкото може по-дълго. Мак Макдоналд бе дал ясно да се разбере, че иска да осигури максимална безопасност за Карли. До момента тайната бе опазена.

— Крис обаждал ли се е? — попита Морийн.

— Не, и не вярвам да го направи, мамо. Оказахме се в задънена улица последния път и наистина няма как да излезем от нея. Крис знае това толкова добре, колкото и аз.

— Жалко наистина, скъпа, много жалко! Всички го харесвахме. Но ето че не било писано, Кейти! — Морийн се облегна на стола и загледа внимателно дъщеря си.

— Какво има? — попита след малко Кейти и се засмя тихичко. — Да нямам сажди по лицето или какво?

— Не, не. Просто си мислех, колко добре изглеждаш, миличка. Истинска красавица. Откакто започна пиесата, направо цъфтиш. Толкова неща те очакват. Голяма кариера, приятели и семейство, което те обича. Не трябва да се тормозиш заради Крис.

— Аз не се тормозя, мамо. Просто ми липсва. Обичам го, но съм достатъчно практична да следвам собствения си живот. Каква е алтернативата?

— Няма такава и аз се радвам, че носиш глава на раменете си, Кейти. Слава богу, ти никога не си кършила ръце и не си изпадала в самосъжаление. Във всеки случай, достатъчно си заета с пиесата и ще останеш заета още дълго време. И някой хубав ден ще срещнеш друг свестен мъж. Все ще се намери някой и за теб, скъпа.

— Надявам се — отвърна Кейти и като протегна ръка, стисна майка си за рамото. — Благодаря ти за съчувствието! Напоследък и двамата с татко сте страхотни.

Когато паркира пред болницата час по-късно, Кейти видя Джеймс Нелсън да прекосява пътя към болничния приют с развята от лекия вятър бяла манта. Тя бързо изскочи от наетата кола и като взе чантата си, викна:

— Доктор Нелсън, доктор Нелсън!

Той я видя и махна за поздрав.

Миг по-късно Кейти беше до него.

— Реших да се отбия и днес, на път за Ню Йорк — каза тя. — Мисля, че колкото по-често ме вижда Карли, толкова по-добре, нали така?

— Разбира се. Състоянието ѝ се подобри значително. Не забелязахте ли при посещението си вчера?

— Забелязах. За изтеклата седмица е успяла да постигне много. Не повярвах на очите си, когато я видях седнала.

— Не очаквах възстановителният процес да се развива така бързо — призна докторът като задържа външната врата, за да може Кейти да влезе във фоайето. — Трябва да споделя с Вас, Кейти, заключението си, че тя може би е била в полувегетативно състояние и си е давала сметка за ставащото около нея дълго преди някой да заподозре подобно нещо.

— Значи прогнозата Ви е положителна?

— Да. Мисля, че Карли ще се възстанови. Ще се сблъска с редица трудности, но съществува голяма вероятност в крайна сметка да възстанови напълно двигателните си функции.

— Това е чудесно! — възкликна Кейти със светнали очи.

Докторът се усмихна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Вие сте прекрасен приятел и съм сигурен, че присъствието Ви допринася много за оздравяването на Карли. То възвръща нейната памет.

— Аз ѝ говоря за миналото, показвам ѝ снимки, пея познати неща. Мисля, че всичко това помага, нали?

— Да. Продължавайте да го правите! — Докторът тръгна към кабинета си. — Ще се видим идната седмица.

— Непременно, доктор Нелсън.

Кейти забърза по коридора към стаята на Карли, влезе и затвори вратата зад себе си. Както обикновено, насочи се право към леглото. В

носа ѝ вече няма сонда, а самата тя седи, подпряна с възглавници. Доктор Нелсън я прехвърли на нормална храна и тя се справя добре. Още една изненада за всички, които се грижат за нея.

— Ето ме и мен, Карли — викна Кейти, като се наведе над леглото, за да я целуне по бузата и да стисне леко ръката ѝ. Отдръпна се, за да я погледне в очите и видя прекрасната, красива искра на живота.

Кейти се усмихна широко.

— Толкова съм щастлива, Карли, толкова съм щастлива! Знаеш ли, състоянието ти се подобрява много бързо. Много по-бързо отколкото си мислехме. Много добре вървиш! Разбираш ли?

Карли направи опит да се усмихне и примигна.

— Кейти... здра...

— Браво! — Кейти хвана ръката ѝ. Усети лек натиск на пръстите и това я изпълни с радост. — Съвсем скоро ще те водя в града на танци, да знаеш!

Карли издаде някакъв неясен гъргорещ шум и Кейти я погледне разтревожена.

— Какво ти е?

— Де... нис — произнесе Карли и погледна с обезумели очи.

— Денис? Това ли казваш? — попита Кейти и се наведе към нея.

Карли замига бързо. Това бе най-лесният начин за общуване.

— Денис... добре? — произнесе по-ясно тя.

Кейти си спомни изведнъж, че тя бе загубила съзнание в гората. Вероятно не знаеше, че Денис е мъртва. Господи! Как да ѝ каже такава нещo? Ами ако отново я върне в предишния мрак? След като така добре се развива. Кейти имаше способността да съобразява бързо и сега каза:

— Да, Денис беше ранена, Карли.

— О-ох. — Звукът наподобяваше стенание, а лицето на Карли се сгърчи. Сините очи се напълниха със сълзи. — Бедната... Денис...

— Да, скъпа, бедната Денис! — промълви Кейти, като почувства влага в собствените си очи. Извади от чантата си книжни кърпички и избърса първо очите на приятелката си, а след това своите.

Настъпи тишина.

Кейти седна до леглото, хванала Карли за ръка, галеше я с надежда да успокои бедното момиче. У Карли настъпи внезапна,

неочаквана промяна. Опита се да се раздвижи, отлепи глава от възглавницата, а в очите ѝ се появи страх.

— Денис... бягай... Кейти!

Стресната от неочаквания обрат, Кейти се приближи още.

— Двете с Денис сте бягали? Това ли искаш да кажеш? Двете с Денис сте избягали в гората?

Карли замига бързо.

— Да...

Като си пое дълбоко дъх, Кейти попита предпазливо:

— От кого бягахте?

Лицето на Карли стана безизразно. Тя гледаше Кейти в очите. Устните се движеха уплашено, а после спряха. Но ето че в погледа отново заискри живот.

— Един мъж ви гони? Кой е той? Кажете ми, Карли? — Отново я стисна за ръката. — Аз съм до теб. Никой не може нищо да ти стори.

— Денис ранена...

— Да, Денис е ранена. Ти — също. Кой рани Денис?

— Хе... нк... Хенк... рани Денис... и... мен...

— Хенк? Хенк ли каза?

Карли примигна.

— Хенк — започна отново тя и легна с прикован в Кейти поглед.

Кейти беше объркана. Прехапа устна и се зарови в паметта си. Кого ли имаше предвид Карли? Не познаваше никого с такова име.

— Хенк чий, Карли? Как му е другото име?

— Хенк... Тър... лоу...

— Хенк Търлоу! — извика Кейти. — Искаш да кажеш Хенк Търлоу?

— Да...

— Господи! — Кейти остана замръзнала на мястото си, без да отделя поглед от Карли. След малко се покопоти и повтори:

— Хенк Търлоу? Хенк Търлоу ли удари теб и Денис?

И сега Карли каза съвършено ясно:

— Да... Кейти...

Час по-късно Кейти посрещна Мак Макдоналд в кабинета на доктор Нелсън. Придружаваше го детектив Груум, който бе работил с

него по случая Метюз преди десет години.

— Съжалявам, че закъсняхме толкова, но движението от Личфийлд насам беше ужасно. И добре, че се обади точно тогава — тъкмо тръгнах за Шерън.

— Тоя час ми се видя цяла вечност! — възкликна Кейти и погледна другия мъж. — Радвам се да Ви видя, детектив.

— И аз се радвам да Ви видя, Кейти! Изглеждате чудесно!

— Благодаря. Слушай, Мак, ще мина направо на въпроса. Както казах по телефона, Карли възстанови част от спомените си. Достатъчно, за да ми каже, кой е бил нападателят.

Мак я погледна внимателно.

— И кой е той, Кейти?

— Казва се Хенк Търлоу.

— Кой е той? От съучениците ви ли е?

— Да, но по-голям. Завършил бе преди две години. Училищен герой. Футболна звезда. Голямата работа. Великият Ромео. Всички момичета бяха луди по него...

— И Денис ли? — прекъсна я Мак.

— Не, не, той беше доста по-голям. А и завърши. Но другите момичета, по-големите, го намираха блестящ. Караха се за него. Той е красив или поне беше, по онова време.

— Разкажи ми всичко, което знаеш за него!

— Добре. Ще се опитам да си спомня. — Кейти сви вежди и прехапа устна. — Значи, семейството му беше много заможно. Това си спомням добре. Имаха много красива къща в Кент, стара селска къща. Между Кент и Корнуол бридж. Баща му правеше нещо в Ню Милфърд. Мисля, че е свързано с печатница.

— Все още има печатница с това име в Ню Милфърд — намеси се Груум.

— Сигурно е на баща му — каза Кейти.

— Можеш ли да го опишеш, тоя Хенк Търлоу? — попита Мак, като се стараеше да не показва възбудата си. Усещаше, че му предстои да приключи този останал десет години открит случай и адреналинът нахлу в главата му. Най-последно щеше да въздаде справедливост за страданията на Карли и смъртта на Денис.

— Да. Какъвто беше тогава. Висок, добре сложен, всъщност — много як. Светлокестеняв. Не си спомням очите му. Трябва добре да

познаваш някого, за да запомниш това.

Мак кимна.

— Как се обличаше? Казваш, че родителите му са богати. Сигурно е имал слабост към скъпи дрехи.

— Точно така, Мак. Джинси, естествено, обаче пуловери от кашмир зиме и скъпи спортни ризи през лятото. Спомням си дрехите, защото според Найъл, Хенк никак не се вписваше сред останалите в училище. Твърдеше, че Хенк е фукльо, който иска да впечатлява с външния си вид. Особено момичетата.

Мак кимна, сетил се за профила, направен от Алигра преди десет години. Господи, била е абсолютно точна, когато направи оня частичен портрет на извършителя преди толкова години. Тя каза висок, с яко телосложение, кестеняв и със слабост към кашмирени пуловери. По тялото на Денис намериха кестеняви косми и кашмирени влакна. Да не говорим за частиците кожа под ноктите. ДНК пробите щяха да вкарат Хент Търлоу зад решетките — в това не можеше да има никакво съмнение.

— Да вървим при Карли! — каза Мак. — Искам да го чуя от нея.

Дните, последвали този драматичен обрат, бяха изпълнени с напрежение за Кейти.

Хвърли се отново в пиесата, доволна, че работата ѝ дава възможност да държи настрана тревожните мисли.

Все пак не можеше да не се сеца за Карли и Хенк Търлоу.

Имаше безгранично доверие на Мак Макдоналд. Знаеше колко е посветен на тази кауза и как иска да бъде разплетен този случай. Помнеше как каза на баща ѝ след посещение при Карли: „Искам да сложа печата — случая приключен — върху това дело. Искам Карли да живее занапред без страх, а Денис да почива в мир“.

Мак ѝ се обади един път, за да съобщи, че са засекли Хенк Търлоу. Женен с две деца, живеел в околностите на Личфийлд. Остави слушалката и си помисли колко близо е до Малвърн. Майка ѝ имаше право — убиецът не е и помислял да се преселва. Живял е буквално пред прага им.

Цепениците пращяха в огромната камина, старинните викториански лампи хвърляха мека светлина по стените и атмосферата на топлота, уют и гостоприемство беше по-осезаема от когато и да било. Майкъл и Морийн Бърн, Кейти, Мак Макдоналд и Алигра Марш седяха около масата с чаша кафе в ръка. Беше понеделник следобед. Мак и Алигра се бяха отбили, за да ги осведомят за хода на делото.

— Както ти казах преди месец, Кейти, не ни трябваше много време, за да открием Хенк Търлоу. Занимава се със счетоводни услуги и има собствена малка фирма. Бащата се е оттеглил и печатницата е под ръководството на брат му Енди. Точно чрез брат му открихме и него.

— Нормален ли изглежда? — попита Кейти. — Или е откачалка?

— Външно изглежда съвсем нормален, но скоро установихме, че е привидно. Посетихме го двамата с Груум и аз му казах, че възобновяваме следствие по неразрешен случай за убийство преди десет години, във връзка с появили се нови данни. Казах името на жертвата и го попитах дали ще даде доброволно проби за ДНК изследване. Обясних му, че ако не го стори доброволно, ще поискам съдебна заповед.

— И той прие?

— Да, прие веднага.

— Това нормално ли е?

— Да. Мисля, че е нормално, защото той не смяташе, че се излага на някакъв риск. Повечето хора не знаят много за ДНК. Ти самата не знаеше, че пробите са вечни. Повечето хора също не го знаят.

— Не знаят също, че ДНК е нещо като пръстов отпечатък, който е уникален за всеки от нас — намеси се Алигра. — ДНК тестът е безпогрешен и точно такъв направихме с Мак на Хенк Търлоу. Сравнихме резултатите с получените преди десет години. Тогава бяхме взели негова семенна течност, негова кръв, негова кожа и негови косми от главата и от гениталната област. Даже и слюнката на фаса беше негова. Изобличихме го благодарение на ДНК пробите.

— Значи е арестуван и сега е в затвора — заключи Майкъл.

— Да. Предявено му е обвинение и чака процес.

— Не би могъл да се измъкне, нали? — попита Морийн, като хвърли тревожен поглед към полицаия.

— Няма начин, Морийн! Доказателствата са железни. Но за всеки случай, разполагаме и със самопризнанието му.

— Призна, че е изнасилвил и удушил Денис? Не мога да повярвам! — каза Кейти.

— Вярвай, Кейти — отвърна Мак. — Призна като две и две четири. Няколко дни след ареста обезумя и разигра страхотен припадък. Всъщност, не беше игра. Наистина загуби всякакъв контрол над себе си. Под облика на юначен футболен герой се е криел психопат. Брътвеше непрестанно, че Денис му принадлежи, обладан бе от сексуална фиксидея, свързана с нея. Истински психар.

— Каза ли какво е станало в тоя ден? — попита Кейти като вторачи поглед в Мак.

— Да, отчасти. Успях да възстановя почти цялата хронология на събитията. Хенк отива в хамбара с определени намерения. Казва, че искал да говори с Денис. Изглежда я забелязва в края на училищния си период и здравата хлътва по нея. Каза ми, че обичал своята руса красавица. Искал да излезе с нея, но когато ѝ предложил, тя казала не. Отхвърлила го. Хванал я за ръката и се опитал да я убеди да тръгне с него, да отидат някъде на кафе. Безброй пъти повтори, че нямал намерение да ѝ стори зло. Тя го блъснала и видимо в тоя момент на помощ се притекла Карли. Боричкали се в хамбара, а после двете момичета избягали навън. Той хукнал след тях. Според мен, в този момент вече е превъртял. В гората попада най-напред на Карли. Според Хенк той искал да я отстрани от пътя си, но тя взела някаква тояга и го ударила с нея. Той ѝ я отнел и я ударил по главата. Карли паднала в безсъзнание. След това подгонил Денис. Искал да извърши съвкупление с нея.

— Но защо е трябвало да я убива? — извика Кейти.

— Мисля, че нещата са излезли от контрол. Искал е да прикрие следите си. Казва, че се паникьосал. Насилил я. Знаел, че Денис може да го обвини в това престъпление, а не можел да си го позволи. Току-що бил сгоден за момиче от богато семейство в Шерън — Марта Едингтън, за която се и оженва впоследствие. Изпада значи в паника, не смее да поеме риска да бъде обвинен в изнасилване. И я удушва.

— Господи! — простена Морийн, като закри уста с длан. Майкъл я прегърна през раменете.

— А Карли наранява, само защото му се изпречва на пътя?

— Да, така става! Желаел е Денис. Нея наблюдава и следи повече от две години.

— Аз била ли съм в опасност, Мак? — попита тихо Кейти.

— Не, не мисля.

— Ами ученическата ми чанта? Начинът, по който бяха подредени и трите в хамбара?

— Аз ти казах още тогава, че върху тях не открихме никакви други следи, освен отпечатьци от пръстите на вас трите.

— Той би могъл да носи ръкавици, нали?

— Да, Кейти, би могъл. Но според мен момичетата са видели чантата ти в съблекалнята и са я приготвили да я вземат със себе си, за да ти я дадат.

— Сигурно си прав. Мислиш ли, че Търлоу е бил тогава в гората? Имам предвид, когато пристигнахме ние с Найъл и започнахме да ги търсим?

— Да, бил е. Без съмнение, вие сте спасили живота на Карли. Той вероятно се е върнал да провери дали е жива, забелязал е, че диша и я удря още един път с дървото. Когато чува виковете ви, побягва през храстите, като взема тоягата със себе си. Не можахме да я открием.

— И си е мислел, че Карли е убита с втория удар?

— Без съмнение.

— Само че тя не умря — намеси се Майкъл. — Защо не е направил нов опит в болницата?

— Защото тя беше в кома — отвърна Алигра. — Ако си спомняте, тогава на този случай бе отделено голямо медийно внимание. Много се изписа по вестниците, много се изприказва по телевизия и радио. Интервюираните лекари заявиха категорично, че Карли ще остане в това състояние до края на живота си. Той е бил убеден, че не го заплашва нищо.

— Удивително е как излезе от това състояние — намеси се Морийн. — Останах като гръмната, когато днес Кейти ми каза.

— Съжалявам, мамо, но обещах на Мак да не си отварям устата пред никого. Трябваше да пазим Карли.

— А дали е извършил друго убийство по-късно? — попита Майкъл.

— Не мисля. — Мак поклати глава. — Доколкото виждам, той не е сериен убиец.

— Откъде си толкова сигурен?

Този път отговори Алигра:

— Защото ДНК тестът му, неговия генетичен отпечатък, е заложен в базата данни на следствените служби. Тя действа в национален мащаб и в нито един случай характеристиките му не са съвпадали с тези от нашите проби.

Морийн кимна.

— Ще трябва ли да давам показания в съда?

— Да, Кейти. Както и Карли, ако бъде в състояние да го стори, когато процесът започне.

— Алигра, можеш ли да ни обясниш как така Карли излезе внезапно от комата? — попита Морийн. — Все още не ми е ясно.

— Ще се опитам, Морийн. Напоследък прегледах доста материал по проблема и ми се струва, че преди всичко е била неправилно диагностицирана още в самото начало. Не е било трудно да се сбърка. Когато са я откарали в болницата тя е била наистина в състояние на кома. И сега истинската кома трае обикновено шест до осем седмици, макар да са известни случаи, когато е продължила и две години. Когато продължи толкова дълго обаче, мозъкът претърпява необратими изменения. Склонна съм да приема теорията на доктор Нелсън, според която Карли преминава от кома в полувегетативно състояние. Възможно е да е усещала какво става около нея през всичките тия години, но не е могла да влезе в контакт със сестрите, тъй като не владее психомоторния си апарат. Съгласна съм и с хипотезата на доктор Нелсън, че е възможно някакъв нервно-мозъчен блокаж да не е пропускал подаваните от мозъчната кора команди чак до момента, в който тя проговаря на Кейти.

— Ами амантадина, който са й давали?

— Възможно е той да е бил решаващият фактор. Оня ден научих за жена излязла от кома в Ню Мексико — каза Алигра. — И на нея й давали амантадин против белодробно възпаление. Впрочем тази жена изкара в полувегетативно състояние петнадесет години.

— Удивително! — възкликна Кейти. — Помислете си само, Хенк Търлоу можеше да се измъкне безнаказано, ако Карли не бе върнала съзнанието си.

— Точно така — съгласи се Алигра. — Както и ако не разполагахме с ДНК пробите, които взех от тялото на Денис и които

пазехме през всичките тия години.

— Какво ще стане с Търлоу? — попита Майкъл.

— Хенк Търлоу ще прекара остатъка от живота си в затвора. Без право на помилване. Това е сигурно! — отвърна Мак.

По-късно същия ден Кейти отиде в болницата да види Карли. Поседя малко до нея, хванала ръката ѝ в своята, като ѝ говореше. И когато в един момент ѝ се стори, че Карли е в състояние да разбере, каза:

— Току-що се видях с детектива, който идва при теб преди месец. Мак Макдоналд. Помниш ли го?

Карли мигна.

— Да... Кейти.

— Помоли ме да ти кажа, че са заловили Хенк Търлоу и сега е в затвора.

Лека усмивка озари лицето на Карли, а очите ѝ блеснаха радостно.

Кейти понечи да ѝ каже, че Денис е мъртва, но се отказа начаса. Тая новина можеше да почака. Нямахше причина да поставя под въпрос по-нататъшното укрепване на Карли.

Тя я прегърна и здраво я притисна до себе си. После прошепна тихичко:

— Справедливостта възтържествува, Карли, и вече няма от какво да те е страх.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Бисовете нямаха край. Кейти знаеше, че целият състав се бе раздал до край. Публиката остана очарована от играта и пиесата. Представлението беше сензация.

Знаеше, че и тя е дала всичко от себе си. Цялото ѝ дарование, всички знания и сили бяха вложени тази вечер на сцената, за да се появи Емили Бронте от плът и кръв. Постигна го, както никога досега. В течение на два часа тя самата бе Емили Бронте.

Карли бе сред публиката, придружена от Найъл и родителите им и в известен смисъл тя игра за нея и единствено за нея. Искаше да надмине себе си.

След последния поклон Кейти забърза, почти затича към гримьорната. Трябваше да се разгримира и преоблече колкото може по-бързо. Родителите ѝ щяха да ги водят на вечеря в „Сирко“ на Петдесет и пета улица и не искаше да ги бави. Но преди всичко искаше да види Карли, да чуе мнението ѝ за постановката. А и за нейното представяне, разбира се.

Като свали набързо грима си, Кейти среса косата си и облече светлозеления памучен костюм, с който бе дошла в театъра. За броени минути навлече жакета, прехвърли чантата през рамо и хукна към вратата.

Щом изхвъркна през служебния вход тя налетя на някакъв мъж. Започна да се извинява и след миг зяпна от изненада. Мъжът беше Кристофър Саундърс.

— Твой ред беше да ме блъснеш. Помниш ли как щях да те съборя в болницата?

Кейти отвори уста, за да го отреже, но не можа да продума. Но какво си позволява той! Крис я целуваше.

Най-накрая успя да го отблъсне и викна:

— Ама че нахалство, Кристофър Саундърс! Мъкнеш се тук след толкова месеци пълно мълчание и си въобразяваш, че просто можеш да продължиш от там, където спря?!

— Да, защото те обичам. А ти обичаш мен.

— Вече не!

— Лъжкия!

— Не съм лъжкия!

— Напротив, си. Знам, че ме обичаш, защото майка ти ми го каза.

— Майка ми? Какво общо има тя с цялата работа?

— Мисля, че ме е харесала за зет.

— Никога няма да се омъжа за теб!

— О, напротив, ще го направиш. И колкото по-скоро, толкова по-добре, ако питаш мен.

— Я се връщай в гората и приятен път!

— Не мога да се върна в гората, защото се отказах от нея.

— Какво?

— Нали чу? Отказах се от гората в името на любовта.

— Сериозно? Но нали обичаш тая гора?

— Вярно е. Но аз обичам и Евърглейдс, които са също в опасност. А пък Флорида е много по-близо от Аржентина, скъпа Кейти.

Кейти онемя от изненада и само го гледаше, с мисълта колко е хубав в тъмносиния блейзър и сив панталон.

— Разбра ли какво ти казах, Кейти? Напуснах Аржентина. Върнах се у дома, в Ню Йорк. Ще живея тук. С теб. Ако ме искаш, разбира се.

— Господи!

— Не казвай Господи! Кажи да!

— Да!

Той отново я сграбчи и целуна. Тя се свря в него. След миг Крис се дръпна и я погледна в очите. — Нали не се шегуваш? Ще се омъжиш ли за мен?

Тя кимна.

— Разбира се, че ще... — Тя го погледна проникновено, наклонила глава на една страна. — Какво те накара да направиш това, Крис?

— Ти ме накара, Кейти.

— Аз ли? Как?

Идвах по работа тук през май. Трябваше да те видя, но си давах сметка, че ще ми отрежеш квитанцията. Затова дойдох на

представлението. Тук разбрах всичко, което ми каза последната вечер. Попитах се с кой ум съм тръгнал да те карам да се откажеш от театъра. Театърът, това си ти. Сега ми е ясно. Крайно егоистично е от моя страна да те откъсвам от него. Аз съм се посветил на екологията. Това ти е известно. Но аз мога да работя на много места. Така че реших да сменя тропическия лес с Евърглейдс. С две думи, поисках да ме преместят. И накрая успях. Върнах се завинаги!

— О, Крис!

— Можем да приключим с приказките! Цял живот имаме пред себе си за тая цел. Чакат ни в „Сирко“!

— Всички сте се наговорили!

— Горедолу. Побързай, скъпа, колата чака!

Когато приближиха масата в ресторанта, всички грейнаха в усмивка.

Карли се извърна в инвалидната си количка и каза:

— Беше... велика... Кейти... — Говореше бавно и внимателно, но речта ѝ бе подобрена значително, в резултат от дълги месеци терапия.

— Благодаря, Карли. — Кейти се наведе и я целуна по бузата. — Така се радвам, че най-накрая можа да видиш пиесата!

— Винаги си била... най-добрата. Дори тогава... по-рано...

— Всички бяхме добри, скъпа — промълви Кейти. Ти, аз и Денис бяхме най-добрите. И трите.

Карли само се усмихна и отмести количката, така че двамата с Крис да седнат редом.

— Поръчахме шампанско — каза Морийн. — Имам толкова неща да празнуваме.

Майкъл даде знак на келнера и той донесе бутилка „Дом Периньон“. Тапата изскочи с характерен звук и в чашите потече искряща течност.

Кейти огледа всеки от присъстващите. Майка си, баща си, брат си, най-добрата си приятелка и мъжа, който щеше да ѝ стане съпруг.

— Такъв празник може да има само един път в живота! — каза тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.